

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Kladně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Ondřeje Načeradského a přísedících Bc. Dany Štecové a Ing. Jaroslava Lince v hlavním líčení konaném dne 7. 9. 2021 v Kladně

takto:

Obžalovaný T. J., narozený [redacted] v Ústí nad Labem, řidič autobusu, trvale bytem [redacted], [redacted], tohoto času ve výkonu vazby Vazební věznice Praha – Ruzyně,

je vinen, že

1. přesto, že byl rozsudkem Okresního soudu v Kladně pod sp. zn. 4 T 68/2018 ze dne 18. 12. 2018 ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Praze pod sp. zn. 12 To 51/2019 ze dne 27. 2. 2019 s nabytím právní moci dne 27. 1. 2019, odsouzen mimo jiné pro přečin ohrožování výchovy dítěte podle § 201 odst. 1 písm. a) zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, (dále jen „tr. zákoník“),
 - a) dne 30. 1. 2021 v přesně nezjištěné době přibližně od 10:00 hodin do 10:30 hodin, na blíže nezjištěném místě v Libušíně, soudní okres Kladno, uvnitř linkového autobusu, ve kterém vykonával svoje zaměstnání jako řidič autobusu, nejprve nabídl nezletilému I. A. [redacted] nar. [redacted], kterého mu svěřila k doзору jeho matka J. A. [redacted], že mu pomůže s problémy s pomočováním a řekl mu, aby si našel erotickou stránku na telefonu, načež mu s úmyslem pohlavního uspokojení řekl, aby si svlékl kalhoty, nezletilý si je však sám plně nestáhl, a tak mu je stáhl obžalovaný i s trenkami až po kolena a řekl nezletilému "vyhoň mi", sám byl již také svlečený, nejprve začal nezletilého rukou uspokojovat a znovu opakoval "vyhoň mi", tak nezletilý začal rukou masturbovat obžalovaného, načež mu obžalovaný dále řekl, aby mu „zmáčknul koule" a následně obžalovaný ejakuloval,

- b) dne 30. 1. 2021 v přesně nezjištěné době přibližně od 17:00 hodin do 18:30 hodin, na blíže nezjištěném místě v Libušíně, uvnitř linkového autobusu, ve kterém vykonával svoje zaměstnání jako řidič autobusu, s úmyslem nezletilého pohlavně zneužít, opakovaně požadoval po nezletilém Š. A., nar. [REDACTED], kterého mu svěřila jeho dozor matka J. A., aby si ho v autobuse "vyhnil", když mu nezletilý řekl, že to dělat nebude, tak mu řekl, ať se nebojí, že tam nikdo není, nezletilý opět opakoval, že to dělat nebude a tak mu obžalovaný začal sahat na koleno, načež mu nezletilý řekl, aby ho nechal být a obžalovaný s naléháním přestal, a tak k pohlavnímu zneužití nakonec nedošlo,
2. dne 31. 1. 2021 v přesně nezjištěné době přibližně od 07:00 hodin do 07:15 hodin, v dětském pokoji, který se nachází v 1. patře rodinného domu na adrese [REDACTED], [REDACTED], soudní okres Kladno, si sedl na matraci na zemi, na které ležela nezletilá N. H., nar. [REDACTED], které se zeptal, zda chce namasírovat záda a ačkoli ho poškozená odmítla, tak jí proti její vůli za užití síly otočil na břicho, zasedl jí celou vahou tak, že jí sedl na zadní stranu stehů pod hýždě, rukama jí chytil za boky a kolena jí přimáčkl stehna tak, aby se nemohla hýbat, svůj ztopořený penis jí přitiskl na hýždě, přičemž měl na sobě volné kalhoty, takže poškozená cítila, jak se jí penisem na hýždích pohybuje dopředu a zpět, zatímco mu poškozená dokola opakovala, že žádnou masáž nechce, tak jí on vyhrnul mikinu, pod kterou měla sportovní podprsenku a rukama jí hladil po zádech, přičemž mu opětovně říkala, aby to nedělal, on však nepřestal, ruce vsunul pod poškozenou, kde jí mnil a mačkal prsa, čemuž se bránila tak, že máchala rukama a následně se mu snažila asi pět vteřin dát ruce pryč, na což po nějakou dobu nereagoval a ve svém jednání pokračoval, přičemž následně se poškozené podařilo ruce obžalovaného silou odtlačit z prsou, poté dal obžalovaný poškozené ruce opět na záda, jako že jí masíruje a začal směřoval k jejím hýždím, načež se poškozené zeptal, zda si svlékne či jí může svléknout kratásky, které měla na spaní, ale ona nechtěla, a proto zvýšila hlas a řekla, aby jí kalhoty nesvlékal, on se nadzvedl, čehož poškozená ihned využila, vysunula z pod něj své nohy, a sedla si do tzv. klubička na uvedenou matraci ke zdi a obžalovaný se poškozené zeptal, zda chce namasírovat nohy, ona odmítla a on následně z pokoje odešel,

tedy

pod bodem 1. a),

jednak jiným způsobem pohlavně zneužil dítě mladší patnácti let svěřené jeho dozor,

jednak úmyslně ohrozil rozumový a mravní vývoj dítěte tím, že jej sváděl k nemravnému životu a takový čin spáchal opětovně,

pod bodem 1. b),

jednak se dopustil jednání, které bezprostředně směřovalo k tomu, aby jiným způsobem pohlavně zneužil dítě mladší patnácti let svěřené jeho dozor, kdy k dokonání nedošlo,

jednak úmyslně ohrozil rozumový a mravní vývoj dítěte tím, že jej sváděl k nemravnému životu a takový čin spáchal opětovně,

pod bodem 2.:

jiného násilím donutil k jinému pohlavnímu styku a takový čin spáchal na dítěti,

čímž spáchal

pod bodem 1. a),

jednak zvlášť závažný zločin pohlavního zneužití podle § 187 odst. 1, odst. 2 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, (dále jen „tr. zákoník),

jednak přečin ohrožování výchovy dítěte podle § 201 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. c) tr. zákoníku,

pod bodem 1. b),

jednak zvlášť závažný zločin pohlavního zneužití podle § 187 odst. 1, odst. 2 tr. zákoníku ve stadiu pokusu podle § 21 odstavec 1 tr. zákoníku,

jednak přečin ohrožování výchovy dítěte podle § 201 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. c) tr. zákoníku,

pod bodem 2.:

zvlášť závažný zločin znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. b) tr. zákoníku,

a odsuzuje se

podle § 185 odst. 2 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku k úhrnnému **odnětí svobody v trvání 6 (šesti) let.**

Podle § 56 odstavce 2 písmena a) tr. zákoníku se pro výkon tohoto trestu zařazuje do věznice s ostrahou.

Podle § 228 odst. 1 zákona č. 141/1961 Sb., trestního řádu, (dále jen „tr. řád“), je obžalovaný povinen zaplatit poškozenému I. ■■■■■ A ■■■■■, narozenému ■■■■■, bytem ■■■■■, na **náhradu nemajetkové újmy částku 50 000 Kč** spolu se zákonným úrokem z prodlení ve výši 8,25 % ročně od 11. 6. 2021 do zaplacení. Podle § 229 odstavce 2 tr. ř. se poškozený se zbytkem svého nároku na náhradu nemajetkové újmy odkazuje na řízení ve věcech občanskoprávních.

Podle § 228 odst. 1 tr. řádu je obžalovaný povinen zaplatit poškozené N ■■■■■ H ■■■■■, narozené ■■■■■, bytem ■■■■■, Kladno, na **náhradu bolestného částku 34 835 Kč** spolu se zákonným úrokem z prodlení z této částky ve výši 8,5 % ročně od 14. 7. 2021 do zaplacení a na náhradu **další nemajetkové újmy z titulu ochrany osobnosti částku 50 000 Kč** spolu se zákonným úrokem z prodlení z této částky ve výši 8,25 % ročně od 11. 6. 2021 do zaplacení. Podle § 229 odst. 2 tr. ř. se poškozená se zbytkem svého nároku na náhradu nemajetkové újmy odkazuje na řízení ve věcech občanskoprávních.

Podle § 229 odst. 1 tr. řádu se poškozený Š ■■■■■ A ■■■■■, narozený ■■■■■, bytem ■■■■■, se svým nárokem na náhradu nemajetkové újmy, odkazuje na řízení ve věcech občanskoprávních.

Odůvodnění:

1. Obžalovaný je na základě obžaloby státního zástupce Okresního státního zastupitelství v Kladně podané ke zdejšímu soudu dne 21. 6. 2021, stíhán pro výše uvedená jednání, kdy oproti podané obžalobě došlo ke změně číslování, kdy skutek obžaloby I. 1. je v tomto rozsudku pod 1. a), skutek I. 2. je v tomto rozsudku pod 1. b) a skutek II. pod 2.). Obžaloba toto jednání právně kvalifikovala jako zločin pohlavního zneužití podle § 187 odst. 1, 2 tr. zákoníku v bodě 1. a) dokonaný, v bodě 1. b) ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku, přečin ohrožování výchovy dítěte podle § 201 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. c) tr. zákoníku v bodech 1. a), b) a

zločin znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a), b) tr. zákoníku. Soud na základě provedeného dokazování a dále rozebraných úvah shledal obžalovaného vinným, kdy přistoupil k dílčím úpravám v popisu skutků, které však nemají vliv na totožnost ani jednotu skutku ve vztahu ke sdělenému obvinění a podané obžalobě.

2. Obžalovaný T. J. uvedl, že se předmětné trestné činnosti nedopustil, rovněž ve vztahu k předchozím svým odsouzením se cítí být obětí křivých nařčení. Svědkyni J. A. poznal přes svědkyni J., psali si SMS a na WhatsAppu. Po nějaké době ho vzala k sobě na návštěvu. Ta trvala asi dvě hodiny, povídali si, řeč přišla i na to, že kluci mají problémy s pomočováním a že musí mít na noc plínu a že nesnáší svého otce, který je měl předtím nějak týrat. Klukům říkal, ať si z toho nic nedělají, že se mu to dřív stávalo taky, ale kolem puberty to přešlo. Svědkyně A. ho požádala, aby si s nimi promluvil ohledně pomočování a ohledně masturbace, že jako žena jim s tím nemůže poradit, že by ten problém s pomočováním měl mít spojení s masturbací, že Š. je v tomto aktivnější a nemá takové problémy. Dohodli se, že by s ním kluci mohli jet druhý den autobusem. Přijel asi v 09:20, opět klukům přinesl energetické nápoje, odnesl jim je nahoru. Nejstarší syn (S.) a poškozený Š. ještě spali, poškozený L. byl vzhůru, ležel se psem v posteli, byl nahý, plína byla hozena v rohu a byl cítit silný zápach moči. Když pak kluci přišli na snídani, svědkyně A. dala obžalovanému čuchnout k psu, že ho musí vykoupat, že ho L. zase počůral. Původně s ním měl jet nejen L., ale i svědkyně A. a Š., ale to ráno mu svědkyně A. řekla, že má zákazníka na vykládání karet a Š. se nechtělo, tak jeli nakonec jen s L. Svědkyni upozorňoval, že se mu nebude moci věnovat, že bude řídit autobus a kdyby se mu chtělo na záchod, tak mu to musí říct včas. Svědkyně ho žádala, aby si cestou promluvil s L. o pomočování. Nebral to tak, že by měl L. na starosti, ale jen tak, že s ním bude chvíli jezdit a pak si s jeho matkou zavolají. Jeli do Libušína a pak do Kladna, cestou z Kladna do Libušína do autobusu přisedla kamarádka obžalovaného, svědkyně K. M., která jela za kamarádkou, povídal si s ní, zatímco L. seděl v autobuse vzadu. Do Libušína přijeli v 11:02, obžalovaný s L. šli do krámu pro další „energetičáky“, zatímco svědkyně M. šla kouřit, že s nimi do obchodu nejde a vrátí se k autobusu později. Po návratu z obchodu v autobuse obžalovaný s L. posvačili a obžalovaný nahodil téma pomočování, snažil se to převést „do srandy“, aby se tím poškozený netrápil. L. mu říkal, že jeho bratr to má lepší asi proto, že mu pomohlo „vyhonění s výstřikem“, že on to zkouší, ale nejde mu to, že toho nechá, když to zašimrá. Zmiňoval, že se i dívá na nějaké stránky, na chvíli obžalovanému nějakou stránku ukázal na telefonu. Obžalovaný mu říkal, že je to v pohodě, že když to zašimrá, že v tom má pokračovat, že to půjde. Ukázal mu názorně pohyb masturbace, jak má pokračovat, ale to byl oblečený, sebe ani jeho nesvlékal a ani na něj nesahal. Pak řeč převedli jinam. Seděli v autobuse vepředu na sedačkách, jídlo měli na přední desce. Když L. dojedl svačinu, šel ven. Pak přišla k autobusu zpět svědkyně M., pryč byla tak 3 až 4 minuty. Povídali si, ptala se ho, jestli by si nemohla vyzkoušet popojet autobusem. Když odcházela za kamarádkou, tak akorát šel kolem autobusu obžalovaného známý L. D., spoustu let se neviděli, tak se dali do řeči. To stáli venku, L. byl chvílemi u nich, chvílemi v parku. Když byl čas odjet, nechal L. zkusit si autobusem metr dva popojet a couvnout. Pak jel nabrat lidi čekající na zastávce. To byla pauza od 11:00 do 12:32. V autobuse L. také ukazoval chvaty sebeobrany, o to ho svědkyně A. také požádala, že mají kluci ve škole problémy, že se neumí prát. K žádnému útoku v autobuse nemohlo dojít, kolem byla spousta lidí a do autobusu je ze všech stran vidět. Autobus stál v Libušíně bokem k parku podél chodníku.
3. Cestou na Kladno na ně mával Š., obžalovaný nevěděl z jakého důvodu a stejně by mu nemohl v tu chvíli jen tak zastavit. Š. pak volal L., ať se pro něj obžalovaný vrátí, že jel tajně na Kladno a musí se vrátit dřív, než to máma zjistí. Obžalovaný se pro něj vrátit nemohl, musel dodržovat jízdní řád, měl čas pro něj zajet až během další pauzy po návratu do Libušína. V Libušíně ho L. prosil „div ne na kolenou a se slzami v očích“, aby pro Š. zajel, že

jinak „bude mít průser“, že jen tak na Kladno nesmí. Š. naložili ve Švermově a jeli ho odvést do Pcher, cestou L. Š. vyprávěl, jak se měl, že je obžalovaný fajn, že je s ním „sranda“ a že je „super strejda“. Kluci zavolali v Pcherách mámě, Š. se jí zeptal, jestli by také nemohl jet s obžalovaným, s čímž jeho matka neměla problém, L. se jí ještě chlubil, jaká je s obžalovaným „sranda“ a že ho naučil sebeobranu. Kdyby s ním nechtěli jet dál, tak by je tam v Pcherách vyložil. Se svědkyní tehdy přímo nemluvil, to až na večerní pauze. Vrátili se do Libušína, z pauzy jim zbylo už jen pár minut. Nechal i Š. kousek popojet s autobusem. Zatímco nabíral na zastávce lidi, kluci v obchodě nakoupili nějaké jídlo a pítí.

4. Na Kladně ho kluci poprosili, aby je odvezl na zastávku u Centrálu, že o tom jejich matka ví, že pak na něj na zastávce počkají při dalším kole. Když měl obžalovaný další pauzu v Libušíně, stavila se za ním opět K. M. se svým přítelem a jejich miminem. Povídali si. Pak mu volali kluci, jeho číslo si zjistili od své matky, a ujišťovali se, v kolik bude v Kladně na zastávce. Naložil je po otočce v Kladně cestou zpět do Libušína. V Libušíně pak byli na zastávce nějakí kluci v jejich věku, tak kluci s nimi šli do parku a vrátili se za pár desítek minut. Š. kouřil, ale obžalovaný to nekomentoval, jejich matka mu říkala, že jim kupuje tabák a nechtěl se jí motat do výchovy. Pak šel s nimi do obchodu pro jídlo, už se stmívalo, pustili se do svačiny, znovu jim ukazoval chvat sebeobranu. Bavili se o všem možném, pouštěli si videa o Itálii. Říkal jim, že by neměli pít moc energitů, že se nediví, že se z toho počůravají. Š. říkal, že to má lepší, ale že brácha má problémy pořádkem. Obžalovaný řekl Š., ať L. poradí, co má dělat, ale dát se o tom nebavili. Rozhodně se Š. nijak nedotýkal, ani mu neříkal, že by s ním měl masturbovat nebo něco takového. Pak klukům volala matka, řešila, jak to budou mít s večerí, kluci byli nadšení z prožitého dne a chtěli, aby u nich mohl přespat. On jí ještě říkal, že neví, jestli je to vhodné, že je unavený, ale ona mu řekla, že to je v pohodě, že mají přijet, že si popovídají a půjdou spát. Kluci mu pak ukazovali, že si pouští videa, jak někdo někoho v přímém přenosu zastřelí, usekne mu ruku nebo hlavu. Říkal jim, ať se nekoukají na takové „nechuťárny“. Jedli také společně pomelo, když ho obžalovaný držel, měl v něm prst a některý z kluků to komentoval, že to je jako kdyby strkal prst do přirození. To byla večerní pouze od 17:07. Večer pak jeli na Kladno do garáží, kluci mu pomáhali s úklidem autobusu a podobně. Ten den jezdil s podobným autobusem jaký je ve spise vyfotografovaný na č. l. 411, ale má jen dvoje dveře, snížená je střední část, ale i tak je tam vidět (v rámci vyjádření obžalovaný upřesnil, že jde o značku SOR na plyn ve variantě s dvěma dveřmi). I jeho matka, která má asi 166 cm všude vidí, když se dívá do oken. Cestou s „klukama“ domů se stavili na nákup v Kauflandu, podle instrukcí jejich matky nakoupil věci asi za 1 200 Kč.

5. U stolu mu představili poškozenou N. Probírali se zážitky z toho dne, chtěl polohlasně říct svědkyni A., že s L. promluvil o těch jeho problémech, ale ta mu řekla, že může mluvit otevřeně, že si u stolu říkají vše. Začali si o tom povídat, přišlo mu to trapné, tak zmínil, že se kluci nemají za co stydět, že měl také takové problémy, a že se mu v noci zdálo, že jde na záchod a probudil se s počůraným pyžamem. Kluci se tomu smáli, říkali pak, že to mají asi z táty, že je dřív týral. K tomu se přidala N., že to také v dětství neměla jednoduché, že se její otec s kamarádem vrátili opilí z hospody a že jí ten kamarád znásilnil. L. i Š. byli veselí, nijak nedávali znát, že by během dne mělo k něčemu dojít. N. zmínila, že jí bolí záda, že to má asi z menstruace a že jí to štve, protože se má následující den sejit s přítelem. Kluci na to navázali, že se kvůli ní matka nebaví s matkou jejího přítele, že se s ním N. vyspala, i když mu ještě nebylo 15 a že v tom byl také alkohol. Svědkyně A. obžalovanému děkovala, že si s nimi ohledně jejich problémů promluvil, říkal jí, že by to bylo spíše na odborníka. Když mu na to řekla, že L. jde ke specialistovi, tak se divil, proč tedy říkála jemu. Někdo z kluků zmínil, že N. bolí záda kvůli jejím velkým prsům, začali se dohadovat, jestli má větší prsa N. nebo obžalovaný. Obžalovaný na to řekl, že má určitě větší prsa N., prsty přes stůl poměřoval obvody jejich prsou, možná se při tomto poměřování dotkl přes svetr prsou poškozené, ale nebylo to žádné osahávání. Rozebírali přítele N. a jeho rodinu, obžalovaný jí říkal, že se

sexem začali brzo, že on „o to přišel“ až v 18 letech. K dotazu uvedl, že to bylo s neznámou holkou, která mu tvrdila, že jí teprve bude 15, ale on si myslel, že „kecá“ protože se potkali v hospodě a normálně jí podávali alkohol. V průběhu večera ho svědkyně A. [redacted] požádala o pomoc se seštelováním dveří sprchového kouta a s klikou u dveří L. [redacted]. Kliku nemohli najít, a když se nakonec našla, tak z toho N. [redacted] a Š. [redacted] měli takovou radost, že se začali objímat, naznačili mu, že se má přidat, N. [redacted] přitom sáhl jen na záda, jejich prsou se nedotkl.

6. Když se šlo spát, L. [redacted] obžalovanému přinesl voňavky, „aby mámě nesmrđěl“. Obžalovaný si lehl ke svědkyni A. [redacted], ta „na něj začala dorážet“, tak spolu měli sex. Říkala mu, že bere prášky, tak do ní ejakuloval. Po sexu mu říkala, že by bylo dobré, aby byli jen kamarádi, ale nabídla mu, že ho seznámí s jednou svojí klientkou. Ráno ho budík vzbudil v sedm hodin, omluvil se svědkyni, že jí to vzbudilo. Šel se umýt a na záchod, to mu trvalo asi tak 10 minut, pak šel nahoru L. [redacted] vrátit voňavky. Na sobě měl pouze volné trenýrky a tričko. Slyšel z pokoje od Š. [redacted] kňučet psa, tak mu otevřel, pes mu hned skočil do pravé ruky do dlaně, v ní ho držel celou dobu, co byl v pokoji. Všiml se, že v pokoji je vedle spícího Š. [redacted] také N. [redacted], ležela na matraci na břiše a něco si pouštěla na telefonu. Pozdravil jí a zeptal se, jak se vyspala, stěžovala si, že jí budil pes. Sedl si vedle ní na bobek, ptal se jí, na co se dívá na telefonu. Byl to nějaký seriál. Pak se jí zeptal na záda, říkala, že ji pořád bolí. Na to reagoval, že se ani nediví, že kdyby spal takhle na matraci, tak by ho také bolely. Ptal se jí, kde jí to bolí, N. [redacted] si vyhrnula mikinu a ukázala na páteř. Obžalovaný jí jedním nebo dvěma prsty levé ruky sáhl, poklepal nebo přejel v místě mezi lopatkami na páteř, ptal se jí, jestli je to tam, a když mu to potvrdila, tak jí řekl, že to nic není a že to rozhýbe. Rozhodně si na ní nesedal, ani jí neotáčel, N. [redacted] váží asi tak jako obžalovaný, neměl by na to sílu a měl problémy se zády, nesměl zvedat těžká břemena. Bylo by neproveditelné, aby si jí sedl na zadek, koleno jí mačkal stehna a přitom jí sahal na prsa. Neměl erekci. V dřepu tam u ní strávil několik minut, maximálně tak pět. Pak vstal, položil psa a šel dolů za svědkyni A. [redacted]. Vlezl si k ní na chvíli do postele, zkoušela na něm masturbaci, ale neměl z toho erekci, tak jí řekl, že to nechají na jindy, že je utahaný z práce. Šli do kuchyně, svědkyně A. [redacted] dělala snídani a poslala ho pro psa, který nahoře kňučel, N. [redacted] pořád ležela na břiše v pokoji a sledovala telefon. Se svědkyní A. [redacted] pak dole řešili její zákazníky na výklad karet, že by pro ně obžalovaný mohl dělat svícny a dále to, s čím by jí obžalovaný mohl pomoci kolem domu. Pozvala ho na oběd. Asi po dvou hodinách co od ní odjel, mu přišla mluvená SMS, že měl obtěžovat N. [redacted], že nemá jezdit na oběd a ani ji už kontaktovat. Za pár minut poté přišla další, že měl něco udělat i L. [redacted], že ho měl masturbovat. Zkoušel jí zavolat, ale svědkyně to „vytípla“. Jel tedy za ní, a zabouchal jí na vrátka, chtěl si s ní promluvit. Říkal jí, že je to celé nesmysl, ať ho pustí dál. Když jí ujistil, že jí nic neudělá, tak ho pustila dál. Spustil na ní, co to má znamenat, ať zavolá L. [redacted], aby mu řekl do očí, co se mělo stát. To svědkyně odmítla. Říkal jí, že se v autobuse nestalo nic víc, než co jí vyprávěl už večer. Svědkyně mu říkala, že neví, proč to L. [redacted] říká, že to nechápe, ale že se s obžalovaným stejně nechce dál vídat. Jel tedy domů.
7. Druhý den s ním jeli jeho kamarádi V. [redacted] P. [redacted] a T. [redacted] J. [redacted], když mu najednou začali chodit výhružné SMS, pak mu i volali a vyhrožovali mu, že ho zmlátí za to, co udělal L. [redacted] a N. [redacted]. Říkal jim, že je to nesmysl, ale nenechali si to vysvětlit. Jeho kamarádi se ho zeptali co se to děje, tak jim to vyprávěl. T. [redacted] J. [redacted] mu na to řekl, že svědkyni A. [redacted] zná moc dobře, že na něj zkoušela udělat něco podobného, že nejdřív po něm chtěla, aby klukům ukázal sebeobranu a pak ho chtěla udat za týrání, musela to řešit svědkyně J. [redacted] J. [redacted], která pak jela za svědkyní A. [redacted] a z jejích kluků dostala pravdu, že si to vymysleli. T. [redacted] J. [redacted] mu říkal, že po něm poté svědkyně A. [redacted] chtěla i to, aby si s nimi promluvil „jako chlap“ o masturbaci, ale že to odmítl. Upozornil obžalovaného, ať si na svědkyni dává pozor, že je to prohaná potvora. Pak to obžalovaný zkusil řešit přes svědkyni J. [redacted], ale svědkyně A. [redacted] odmítala, že by se setkali a probrali to.
8. Ke své osobě obžalovaný uvedl, že vede řádný život, snaží se co nejvíc pracovat, aby zaplatil své dluhy. Našel si teď novou přítelkyni M. [redacted] S. [redacted] (k její osobě také uvedl, že ji má v

telefonu uloženou jako „miláčka“, později v rámci vyjádření toto korigoval, že šlo ve skutečnosti o kontakt „[redacted]“), jsou zasnoubení, chtějí se vzít a vést normální život. Snoubenka o něm vše ví, ale věří mu, že se ničeho nedopustil. S touto snoubenkou mají vztah od ledna 2021, ale tehdy to bylo komplikovanější, bydlela v tu dobu ještě se svým bývalým partnerem. Jinak se znají už delší dobu. Zasnoubili se, až když byl obžalovaný ve vazbě. Dluží kamarádům i svým rodičům, celkem dluží asi půl miliónu. Nedávno si koupil Octavii za 80 000 Kč, ale na tu mu dal 70 000 Kč otec na koupi a další peníze od něj dostal na nutné opravy, hodnotnější majetek ani úspory obžalovaný nemá. Svědkyni A [redacted] říkal, že měl problémy se zákonem, o jeho trestní minulosti věděli i další lidé z jeho okolí včetně svědkyně J [redacted], T [redacted] J [redacted] a K [redacted] M [redacted]. Není si jistý, komu říkal nějaké bližší informace, svědkyně J [redacted] se zná s D [redacted] a její matkou, také se jí to zdálo divný. Při večeři 30. 1. 2021 se asi zmínil, že seděl za znásilnění. Nevybavuje si, jestli s někým rozebíral, že by osoba, která ho dostala do vězení, měla umřít, je možné, že řekl, že by ji zabil, ale to bylo ve vzteku, určitě by nechtěl nikomu ublížit. Nezabije ani mouchu. Neví o tom, že by měl někoho uloženého v telefonu jako „T [redacted]“ ani si nevybavuje, že by měl někomu takovému posílat nějaké video. Masážím se občas věnuje, občas masíruje přítelkyně. Používá konečky prstů, při tom mu nevadí, že je po operaci ruky a levou rukou si jinak „ani neutře zadek“. Je možné, že si s někým psal o tom, že má masáže vyzkoušené na dětech nebo kojencích, ale psal spoustu věcí, které nebyly pravda, např. tvrdil i to, že řídil tank.

9. Poškozený L [redacted] A [redacted] (v rozsudku uváděn rovněž jen jako „L [redacted]“) jako svědek uvedl, že s „T [redacted]“ (obžalovaným) se jeho matka seznámila přes kamarádku, která jí „chtěla dát chlapa“. Přinesl jim „krezika“ (energetický nápoj) a brambůrky, nabídl, že by s ním L [redacted] mohl druhý den jezdit autobusem, matka s tím souhlasila. Druhý den poškozený s obžalovaným jezdil od deseti hodin, o první velké přestávce na hodinu a půl po něm obžalovaný chtěl, aby se vyčůral na gumu, ale to poškozený odmítl a šel se vyčůrat na strom. Obžalovaný věděl od jeho matky, že má problémy s pomočováním, a řekl mu, že mu chce pomoci. Když se ho poškozený zeptal, jak to myslí, tak mu řekl, že „s honěním“. Šli si sednout (svědek popsal a nekreslil, že vše mělo proběhnout na sedačkách v prostoru mezi dveřmi řidiče a druhými dveřmi) a obžalovaný po něm chtěl, aby si stáhl kalhoty, když to neudělal, tak mu je stáhl sám obžalovaný a to včetně spodního prádla ke kolenům (na prvotní úřední záznam, který byl čten k návrhu obhajoby a jejím souhlasem, souhlas státního zástupce pak lze presumovat v souladu s právním názorem Nejvyššího soudu z rozhodnutí sp. zn. 5 Tdo 1230/2016 z 15. 2. 2017, se kterým se zdejší soud ztotožňuje, poškozený L [redacted] uvedl, že si nejprve kalhoty stáhl o kousek sám a když dál nepokračoval, stáhl mu je obžalovaný). Poškozený se nijak nebránil, bál se, že by mu obžalovaný mohl ublížit, moc ho neznal. Obžalovaný si také stáhl kalhoty. Obžalovaný mu řekl, ať „pusť nějaké péčko na google“, poškozený zadal pornhub, již předtím zkoušel na internetu pornografii hledat. Obžalovaný ho chtěl poškozenému „vyhonit“, vzal mu penis třemi prsty a „tahal mu ho“, mohlo to trvat tak pět až šest minut, ale poškozenému „se nepostavil“. Obžalovaný chtěl, aby mu „ho honil“ poškozený, uposlechl ho. Pak po něm obžalovaný chtěl „podebrat koule“, aby mu je poškozený zmáčkl. Obžalovaný poté poškozenému „vystříkl“ na ruku. Poškozený po něm chtěl kapesník a desinfekci, přišlo mu to nechutné. Nejdřív měl z té situace strach, ale pak se začal cítit provinile, že to udělal. Obžalovaný ho nenutil, udělal to dobrovolně, asi protože je „blbej“ a že chce, aby ho lidi měli rádi. Stalo se to kousek od zastávky, nějakí lidé chodili okolo, ale nikdo je neviděl, bylo tam opěrátko a židle. Mluvil pak po telefonu s bratrem Š [redacted], který se k nim asi tak ve dvanáct hodin připojil. Byli pak také společně na Kladně za kamarády. Obžalovaný chtěl i po Š [redacted], aby si „ho vyhonil“, ale ten to odmítl. V tu dobu byl poškozený L [redacted] v autobuse, obžalovaný s jeho bratrem uprostřed. Obžalovaný je pak odvezl v devět hodin domů, byt to poškozeného L [redacted] nápad, aby u nich obžalovaný přespál. Ten večer u nich byla kamarádka N [redacted] H [redacted]. Obžalovaný jim vyprávěl, že měl v osmnácti sex s dívkou, které bylo čtrnáct let, jak „to svoje péro dal do té holky“ a jak pak to s ní měl podruhé ve sněhu. Poškozený L [redacted] obžalovanému půjčil voňavku, když ji pak šel obžalovaný ráno vrátit, tak jejich kamarádku

N[redacted] „znásilnil“ nebo „jí dal na její zadek svoje péro“. U toho sám nebyl. Obžalovaný pak šel zase jezdit, tak řekli matce, co se stalo. Předtím nikomu nic neřekl, obžalovaný byl jinak „v pohodě“, k jeho matce se choval hezky, myslel si, že by se to zlepšilo, že by na něj už dál nešahal.

10. Ke své osobě poškozený dále uvedl, že chodí k psychologovi, zatím u něj byli dvakrát, řeší u něj problémy s otcem, který je mlátil či je zavíral ve tmě, poškozeného škrtil, jeho bratra vzal násadou od koštěte do ledvin. Dále uvedl, že od první do třetí třídy byl ve škole šikanován. Dále popsal, že již předtím měl problémy s úniky moči a stolice, ale poté, co se stalo zde řešené, tak se mu to zhoršilo, pomočuje se každý den, častější je i únik stolice. Prádlo schovává do skříně, stydí se za to. Bývá smutný, „má deprese“.
11. Součástí listinných důkazů je nákres, který svědek vyhotovil během výslechu, kdy dle nákresu mělo dojít k jednání dle bodu 1 a 2 obžaloby v prostoru mezi předními a zadními dveřmi s tím, že když byl obžalovaný s poškozeným Š[redacted], tak poškozený L[redacted] měl být v zadní části autobusu.
12. Poškozený Š[redacted] A[redacted] jako svědek uvedl, že předmětného dne s obžalovaným autobusem odjel jeho bratr L[redacted], který mu pak kolem jedné či druhé hodiny odpoledne volal, jestli by nemohl Š[redacted] jet s nimi. Souhlasil, že mu to nevadí. Bratr byl rád, že tam je, že se má s kým bavit. S bratrem jezdili s obžalovaným do cca třetí hodiny, pak v Kladně na nám. Svobody vystoupili a šli ven za kamarády do Centralu. V půl čtvrté obžalovanému volali, jestli by pro ně nepřišel. Byl tam tak do pěti minut. S obžalovaným měli celkem čtyři pauzy, dvě hodinové a dvě dvacetiminutové. O pauzách s ním byli sami. Při první hodinové pauze jim obžalovaný krájel pomelo a vyzval ho, že pokud si chce zkusit, jaký je to pocit strčit prst do vagíny, ať dá prst do pomela. Poškozený to odmítl s tím, že je to „divný a úchylný“. Při těch kratších pauzách si třeba mohli sednout za volant řidiče nebo se šli trochu projít. Při poslední dlouhé pauze jim obžalovaný v Lánech u „Číňana“ koupil večeri a pak se poškozeného zeptal, jestli by si ho nevyhonil. On to odmítl s tím, že ne, že to dělat nebude, že není prase. Obžalovaný mu říkal, ať se nebojí, že tam nikdo není, ale poškozený mu řekl, že prostě ne, že to tam dělat nebude. Pak mu obžalovaný šáhl na koleno a začal ho po koleni hladit. Poškozený se ho zeptal, co to dělá a proč to dělá. Obžalovaný mu znovu řekl, že si „může vyhonit“, že se nikdo koukat nebude. Poškozený mu řekl, že to dělat nechce a že to s ním už nechce probírat. Pak ho obžalovaný nakonec nechal. Dovečeřeli. Volali s bratrem domů mámě, že jsou v pořádku, obžalovaný při tom zmínil, že by u nich mohl přespat. Jejich máma to slyšela a řekla, že by jí to nevadilo. Nakoupili tedy věci navečer a jeli s obžalovaným domů. Před obžalovaným poškozený nic neřekl, má strach ze spousty lidí i ze svého otce, bylo mu blbě před obžalovaným něco říkat, měl strach, že by se obžalovaný naštvál, že by byl zlý. Pak když přijeli domů, byl obžalovaný v pohodě, tak to pak poškozený nechtěl kazit. Ten večer byla u nich doma také jeho kamarádka „N[redacted]“ (poškozená N[redacted] H[redacted]). Stěžovala si, že má problémy se zády a obžalovaný jí nabízel masáž, ale tu odmítla. S N[redacted] se poškozený Š[redacted] nahoře objímali, jsou kamarádi. Když za nimi přišel obžalovaný, začal ji také objímat a sahát jí na zadek a poté i na prsa. Jinak se obžalovaný choval hezky. N[redacted] pak spala u poškozeného Š[redacted] v pokoji na matraci na zemi. Poškozený vše zaspal, ale N[redacted] mu pak vyprávěla, co se stalo. Nejprve přišel obžalovaný kolem sedmé hodiny, chytil psa do ruky a dělal „pššt, ať jí neprobudíš“, N[redacted] se vzbudila a řekla obžalovanému, ať jde pryč. Skutečně odešel, ale pak se vrátil, že jí namasíruje záda, a když to odmítla, tak jí nabízel masáž chodidel a když odmítla i to tak, tak se jí zeptal, jestli ví, „jak se to dělá“, na což mu řekla, že to ví, i když ve skutečnosti nevěděla. Pak jí prý osahával a dal „ptáka na zadek“. N[redacted] mu to vyprávěla jako prvnímu, pak ji jeho máma odvezla. Když se pak vrátila a říkala jim, co se N[redacted] stalo, tak se mámě svěřil nejprve jeho bratr L[redacted] a pak jí vše řekl i sám poškozený.
13. Oba s bratrem mají problémy s pomočováním, dvakrát ročně chodí k psychologovi, dostávají na to i nějaké léky. Obžalovaný o bratrových problémech věděl od jejich mámy, říkala mu to, aby jim nekupoval žádné sladké limonády.

14. Součástí listinných důkazů je i nákres, který poškozený Š. vyhotovil během výslechu, dle nákresu mělo dojít k jednání dle bodu 2 obžaloby v prostoru mezi předními a zadními dveřmi, kdy poškozený seděl ve směru jízdy a obžalovaný proti němu zády do směru jízdy, zatímco poškozený L. byl v autobuse vzadu. V rámci výpovědi však poškozený Š. blíže vysvětlí, že se z tohoto místa jeho bratr poté přesedl, že se pohyboval v autobuse, takže viděl, jak mu obžalovaný šahá na koleno.
15. Poškozená N. H. jako svědek při prvním výslechu dne 13. 3. 2021 tedy před zahájením trestního stíhání obžalovaného pro jednání ad 2. (*soud zde zvláště rozebírá samostatně všechny tři verze s ohledem na důraz, kterým obhajoba argumentuje nevěrohodností výpovědi s ohledem na rozpory mezi výslechy*), uvedla, že tehdy ze soboty na neděli přespávala u svědkyně A. a jejích synů, dvojčat L. a Š. a staršího S. Svědkyně tam byla už odpoledne, byla nejprve venku se S. a kamarády. Obžalovaný a dvojčata přijeli večer kolem deváté nebo desáté. Obžalovaného tehdy viděla poprvé, vnímala ho, že je to asi kamarád svědkyně A., který pracuje jako řidič autobusu, se kterým byli kluci jezdit. Všichni si sedli ke stolu a povídali si, divné jí přišlo až to, že před nimi, když jí bylo patnáct a klukům třináct, obžalovaný rozebíral, jaké bylo jeho „poprvé“. Pak šel obžalovaný řešit kliku u L. dveří. Přišel, když objímala Š., a že chce taky obejmout. Neměla důvod mu nevěřit, tak ho také objela, sáhl jí přitom na zadek, ale nepřikládala tomu význam. U toho byl jen L. a Š. Když pak stáli u L. v pokoji a řešili kliku, tak se na ní najednou podíval a sáhl jí na prso s tím, že má „dobrý prsa“. Nechápala co se děje, že cizí člověk přijde a začne na ní sahat, věděl, že má přítele a byl asi o dvacet let starší. Bylo mu to všechno jedno. Myslí si, že u toho byl L., ale když ona sama nereagovala, tak ani on nijak nereagoval. Během doby, kdy byli u stolu, tak říkala, že má menses a strašně jí bolí záda, říkal jí, že je dobrý masér a že jí pak namasíruje, ale ona to odmítla. Druhý den ráno se probudila v sedm, Š. měl nařízený budík. Dívala se na telefonu na seriál. Tak kolem sedmi deseti přišel obžalovaný, ptal se, jak se vyspala, že jí namasíruje záda, ona mu říkala, že je v pohodě. Š. v tu dobu spal, i když měl natažený budík, schválně proto mluvila hlasitěji. Obžalovaný jí řekl, aby byla potichu, ať ho nevzbudí. Ležela na zádech na pravé straně matrace, obžalovaný jí chytil a lehce silou ji otočil na levou stranu, ležela pak na levé straně na břicho, posunul ji doprostřed. To ještě neměla důvod mu nevěřit, ale pak si na ní sedl, na její nohy pod zadek. Ona měla na sobě kratásky a mikinu, obžalovaný lehoučké kratásky a tričko, jak si na ní sedal, tak cítila jeho přirození na zadku. Říkala mu, že to by stačilo, ale on jí vytáhl mikinu na ramena, ani to nebyla vlastně masáž, přejížděl jí rukama na zádech. Měla na sobě ještě sportovní podprsenku. Otíral se o ní přirozením ze strany na stranu. Začala se strašně bát, nemá dobré zkušenost, dospělí jsou silní, můžou cokoli, „přepnout“ a něco udělat. Nevěděla, co má dělat, tekly jí slzy. Strašně se bála, ani se nehnula, nebránila se. Pak jí sjel rukama na kratásky a zeptal se jí, jestli jí je může sundat. Ona na to, že ne, strčila do něj, otočila se a skrčila nohy k sobě, řekla mu, ať odejde. On vstal, ještě se jí ptal, jestli nechce namasírovat nohy. Odmítla to, že od něj nic nepotřebuje. Říkal ještě něco dalšího, ale to si nevybavuje. Pak odešel. Myslí si, že chtěl, aby ho cítila, ale „neměl chuť“, jako že by se s ní chtěl vyspat, když se pak zamyslela, tak si říkala, že kdyby měl chuť, tak by to udělal, tak by „se jí na nic neptal a prostě...“ Podařilo se jí znovu usnout. Měli tam v pokoji pejska, začal štěkat, tak obžalovaný opět přišel a vzal toho psa, stál ve dveřích, dělal, že mluví na psa a přitom ho držel v ruce, čekal, dokud se neprobrala, pak jí řekl, že bere psa, ona mu na to řekla, že jí to nemusí říkat, on jí zamával a odešel. K dotazu na stav přirození obžalovaného uvedla, že se otíral „ze strany na stranu“ a že neví „jak to má říct“, na dotaz zda měl přirození „v klidu nebo v jiném stavu“, uvedla, že si myslí, že ne, že „necítila změnu“.
16. Při druhém výslechu 1. 4. 2021, stále před usnesením o zahájení trestního stíhání obžalovaného pro jednání proti ní, poškozená uvedla, že v pokoji spala na matraci, ráno zazvonil budík, ale poškozená si řekla si, že bude ještě spát, v tu chvíli, asi půl hodiny co zazvonil budík, přišel obžalovaný, že jde vrátit voňavky, ale šel do pokoje k ní a ptal se jí, jestli nechce namasírovat záda, protože předchozí den říkala, že jí bolí. Řekla, že nechce, ale obžalovaného to nezajímalo,

stále říkal, že „je dobrej“, že jí ty záda namasíruje, že to bude „v pohodě“. Ona mu říkala, že ne, že nechce. Ležela na zádech, obžalovaný použil sílu a otočil jí na břicho, držel jí rukama na bocích. Trochu se lekla, co se děje, ale den předtím byl „milej“, tak si řekla, že se nic neděje. Ale pak si na ní sedl. Ona měla nohy rovně, on měl rozkročené nohy kolem jejích, takže mohla hýbat nohama od kolene dolů a rukama, ale nemohla se zvednout. Říkala mu, že jí to lechtá, ať jí pustí. Držel jí prsty tak pevně, že už to začínalo bolet. Měla na sobě mikinu a půjčené krat'asy, pod tím už nic neměla. Co měl na sobě obžalovaný, si už nepamatuje, neví, jestli měl tričko, ale měl úplně volné krat'asy nebo tepláky nebo něco. Sedl si jí pod zadek, jeho přirození cítila mezi hýžděmi. Bylo ztopořené, tlačilo jí. „Tak nějak“ se hýbal, pánví, přirozením jí jezdil po zadku nahoru a dolů. To jí bylo nepříjemné. Nevěděla co dělat, úplně zkameněla. Pořád opakovala, že je v pohodě, že nic nepotřebuje, že nemusí nic takového dělat, on jí opakoval, ať nemluví moc nahlas, ať nevzbudí Š. a štěně co tam s nimi spalo. To už začínala mít strach. Potom jí vytáhl mikinu až k lopatkám, rukama jí jezdil po zádech, zajel jí jimi na prsa, nejprve to vypadalo, jako kdyby se jí snažil podebrat, ale pak pochopila, že hledal její prsa, a když je našel, tak jí je začal mnout, mačkat, nejprve něžně. Snažila se mu ruce dát pryč. Nic neřekl, že by se třeba omluvil, že to bylo omylem. I když mu říkala, že nechce, a snažila se mu dát ruce pryč, tak jí ruce na prsou ještě tak pět vteřin nechal, mačkal jí prsa, to už bylo silně. Když rukama zabrala ještě víc, tak dal ruce zpět na její záda. Celou dobu mu říkala, že nic takového nepotřebuje, ale nevěděla, co by se stalo, kdyby zvýšila hlas, jestli by něco neudělal jí nebo „Š.“. Že by na něj zařvala, to se bála. Že by jí nebo Š., kdyby se probudil, mohl něco udělat. Pak jí sjel rukama na krat'asy a zeptal se, jestli si je může sundat, nebo jestli jí je může sundat. Ona mu řekla, že ne, že v žádném případě. To už trochu zvýšila hlas. Chtělo se jí brečet, říkala si, že by se tohle dít nemělo, měla slzy v očích, měla takový strach, že už musela zvýšit hlas. On se nazvedl, ona vysunula a pokrčila nohy a snažila se ho odkopnout pryč, aby jí nechal být. Obžalovaný si sedl na matraci a tak na ní koukal. Ona byla u zdi schoulená, bylo to nepříjemné. Nabízel jí, že jí namasíruje nohy. Ona to odmítla, že chce jít ještě spát. Obžalovaný koukal chvíli na Š., asi jestli stále spí, nebo neví proč. Pak se sebral a odešel. Myslí si, že tam mohl být celkem tak 5 až 10 minut. Dobu mezi tím, co ji otočil a kdy s ní slezl, by odhadla na 3-5 minut. Měla z něj pocit, že je překvapený, že se jí to nelíbilo. Snažila se znovu usnout. Štěně začalo štěkat, znovu přišel, chytil psa, stál ve dveřích, a i když ho pořád držel, tak pořád říkal, ať neštěká a ať jde k němu. Poškozená neví, co chtěl, jestli čekal, až se na něj podívá. Pak se na něj podívala, řekla mu, že může jít. Popřál jí dobrou noc a odešel. Modřiny po tom neměla, ale jí se modřiny moc nedělají.

17. Večer předtím seděli u stolu a bavili se, Š. ukazoval obrázek své holky tak z legrace řekla, že je na ní našťavaná, že má větší prsa než ona. V tu chvíli se obžalovaný zvedl, přišel za ní, sáhl jí na prsa a řekl jí, že je nemá tak malé, ať si trochu věří. V tu dobu tam svědkyně A. nebyla, poškozená si nevzpomíná, zda v tu dobu byla na záchodě nebo kouřit. O čem se tam tehdy bavila „paní A.“ s obžalovaným neví, ona se bavila se Š. a S., tak je moc neposlouchala. Vybavuje si, že paní A. mluvila o tom, že mají kluci problém s počůráváním, ale konkrétněji si to nevybavuje. Během večera padlo i sexuální téma, obžalovaný mluvil o svém prvním sexu, přišlo jí, že je nesmysl, že to tam rozebírá, když tam jsou děti 13 až 15 let. V tu dobu byla paní A. taky zrovna někde pryč. Nechápala, proč to rozebírá s nimi, s dětmi. O sexu se tam všichni bavili asi dvacet minut. Nevybavuje si, že by se tam kromě obžalovaného bavili o něčem konkrétním. Pokud jde o ni samotnou, tak se řešilo, že jí bolí záda, padlo tam, že jí záda bolí asi kvůli menstruaci. Také zmiňovala, že má přítele. I. měl u dveří rozbitou kliku, obžalovaný vzal náradí a šel nahoru, že ji opraví, ona šla s ním nahoru, podávala mu náradí. Pak se obžalovaný najednou zastavil, koukal na ní, natáhl ruku, ona ustoupila, on udělal krok k ní, sáhl jí na prso, zmáčkl ho a pak dal ruku dolů. Ten večer jí jinak přišel, že bude „hodnej, milej, spíše takový ňouma“. Usmíval se, nepůsobil jako někdo, kdo by někomu ublížil.
18. Po tom incidentu začala mít tiky, myslí na to stále, nemůže to zapomenout. Snaží se, ale nejde to. Obden se jí o tom zdají sny. Vše jí to připomíná. Snaží se to ze sebe spláchnout, sprchuje se

několikrát denně. Všichni jí říkají, že dřív byla sebevědomá a teď je uzavřená do sebe. Dřív chodila v tílkách, krátkých sukních či krat'asech, teď nosí dlouhé mikiny ke krku, tepláky, je jí nepříjemné, když se na ni někdo dívá, dřív jí to nevadilo, ale teď jí přijde, že by jí každý chtěl něco udělat.

19. Třetí výslech poškozené proběhl po rozšíření obvinění dne 10. 5. 2021. To poškozená uvedla, že tehdy spala u Š. v pokoji na matraci, ráno zazvonil Š. budík. Vypnula ho a šla dál spát. Kolem sedmi přišel obžalovaný, sedl si k ní na matraci a zeptal se jí, jestli nechce namasírovat záda. Ona řekla, že ne, že je to v pohodě. Zeptal se jí, proč nespí. Ona z legrace zvýšila hlas, že Š. zazvonil budík a že ji budil pes. Obžalovaný jí řekl, ať tolik nekřičí, ať neprobudí Š. Pořád se jí ptal, jestli nechce namasírovat záda, ona říkala, že ne. Pak ji chytil a silou ji otočil na břicho. Sedl si na ni, koleno ji držel za stehna, nemohla pohnout nohama. Vyhrnul ji mikinu a začal ji hladit po zádech. Měla na sobě jen tu mikinu a Š. půjčené krat'asy. Lekla se. Byla potichu, ležela, nevěděla, co má dělat nebo co mu má říct. Měla pocit, že by mu neměla odporovat. Pak jí začal jezdit rukama po stranách zad a pak jí rukama nazvedl a začal jí šahat na prsa, hladil je a mačkal. Říkala mu, ať toho nechá, ale on ji nevnímal, jako kdyby ji vůbec neslyšel. Začala máchat rukama kolem sebe, snažila se rukama vecpat pod jeho, aby je mohla odtáhnout pryč, ale nešlo to, on to pořád nevnímal, až když se jí pak povedlo rukama zabrat, tak dal ruce na stranu. Ruce měl na jejích prsou celkem tak 2-3 minuty. Říkala mu, ať z ní sleze, že nechce, aby na ní seděl. Obžalovaný však nereagoval. Měl na sobě volnější krat'asy, seděl jí pod zadkem, položil si penis na její zadek, pohyboval přitom pánví dopředu dozadu, to dělal skoro celou dobu, co na ní seděl. Měl ztopořený penis. Strašně se bála, nevěděla, co může ještě udělat. Myslí si, že na ní mohl celkem sedět tak 25-30 minut. Celou dobu mu říkala, ať toho nechá, že nic nechce, ať z ní sleze. On jí opakovaně říkal, ať nekřičí, ať neprobudí Š. Hladil jí po zádech, pak jí zajel rukama na krat'asy a zeptal se, jestli si je může stáhnout. Držel jí za ty krat'asy, jako že jí je stáhne. Ona zvýšila hlas, že ne. On se nadzvedl, ona vytáhla nohy a lehce do něj kopla. Seděla tam v klubičku, říkala, že nic nepotřebuje. On se jí ještě ptal, jestli nechce znovu namasírovat, třeba nohy, ruce. Říkala mu, že ne, že nic nepotřebuje, ať jde pryč. Seděl tam tak dvě minuty, pak se sebral a odešel, popřál jí dobrou noc. Odešel někdy mezi 7:30 – 7:45. Pak se obžalovaný ještě vrátil, protože pes štěkal, stál tam ve dveřích, mluvil na psa, než se probírala. Asi za půl hodiny pak jel obžalovaný do práce, potom už ho neviděla.
20. Předtím než se to stalo, tak na ní obžalovaný působil fajn, byl usměvavý a vypadal hodně. Byl „v pohodě“. Již ten předchozí večer na ní obžalovaný šahal, přišlo jí to divný, ale do té doby byla „mazel“, nevadilo jí objímat se. Když ji při objímání sáhl na zadek, tak se jen nenápadně odstrčila. U toho byli Š. i L., ale věnovali se něčemu jinému. Když opravoval kliku, tak jí obžalovaný sáhl na prso a řekl něco, jako že nemá tak malá prsa. U toho byl L.. Ten večer jí obžalovaný dvakrát sáhl na zadek a jednou na prso. Večer u stolu si také dělal obžalovaný legraci, že má poškozená větší prsa než on. Svědkyně A. u osahávání nebyla přítomna. Ráno nechápala, proč za ní vůbec přišel. Potom se jí zhnusil, nemohla už slyšet ani jeho jméno.
21. Ke své osobě uvedla, že předtím byla hodně komunikativní, teď se skoro s nikým nebaví, nechodí ven, nesměje se jako předtím. Hodně se teď sprchuje, některý den je to lepší, některý den horší, nepříjde jí, že by se to za tu dobu od činu zlepšovalo či zhoršovalo. K dotazům uvedla, že nějakou sexuální zkušenost z minulosti má. Obhájce požadoval, aby byla k tomu dotazována podrobněji, což policejní orgán při výslechu s ohledem na věk poškozené a předmět výslechu odmítl.
22. Svědkyně J. A. uvedla, že s obžalovaným ji seznámila kamarádka J. (svědkyně J.). Když k nim poprvé přijel, tak se seznámil s jejími syny, říkal, že jezdí autobusem, že vozí kamarádky dceru a že by vzal i její „kluky“. O jeho trestní minulosti nevěděla. Poté jí v sobotu psal, že jezdí a že by se pro ně ráno zastavil. Svědkyně mu to potvrdila, obžalovaný přijel kolem desáté hodiny. Poškozený L. chtěl s obžalovaným jet, poškozený Š. to odmítl. Svědkyně obžalovaného upozornila na to, že má L. problémy s pomočováním a že by

potřeboval, aby mu častěji zastavoval, což dle obžalovaného nebyl problém. Svědkyni kolem jedné začal psát L■■■■, že jí miluje, což jinak takto nepíše. Kolem půl druhé jí volal poškozený Š■■■■, že by chtěl jet s obžalovaným a L■■■■, obžalovaný říkal, že mu to nevadí, tak s tím svědkyně souhlasila. Měla za to, že je vše v pořádku, synové jí psali, že se mají „v klidu“. S obžalovaným byla domluvená, že kdyby se něco dělo, tak jí zavolá, brala to tak, že je za poškozené zodpovědný, neměla důvod se mu je bát svěřit, když od kamarádky věděla, že s obžalovaným nechává dceru ve věku 4-5 let. Sám obžalovaný jí říkal, že má děti rád a že se o ně umí postarat. Předtím se k synům choval hezky. O tom, že obžalovaný pustil kluky samotné do Centrálu, se dozvěděla až následně, volali jí a chtěli na obžalovaného telefon, což ji zaskočilo, protože si myslela, že jsou s ním. Se syny si to „vyřídila“, řekla jim, že když jsou s dospělým, tak s ním mají být. Nesmí být sami, aniž by jí o tom kohokoliv řekl. Do Centrálu je pouští bez dospělé osoby, ale v partě s tím, že o tom ví, a že je má pod kontrolou na telefonu. Hlídá si, kam synové jedou, napíší jí, že jim jede autobus atd. Za svědkyni během dne přišla poškozená N■■■■, jestli by u nich nemohla přespát, svědkyně s tím souhlasila. L■■■■ a Š■■■■ jí volali a prosili ji, jestli by u nich nemohl obžalovaný přespát ze soboty na neděli, že by pak v neděli jeli zase bussem. Svědkyně tomu nebránila. Později se od synů dozvěděla, že s tím nápadem přišel obžalovaný. Obžalovaný s poškozenými přijeli k nim domů někdy kolem osmé až deváté hodiny večer. Povíдали si, nezaregistrovala nic špatného. Kolem jedenácté hodiny večer si šli lehnout. Svědkyně měla s obžalovaným pohlavní styk. Bylo to divné, obžalovaný si ji otočil zezadu, „neudělal se“, což jí vysvětlil tím, že „se udělal“ přes den, ale tehdy jí to nedošlo. Poté špatně spala, říkala si, že s ním vztah asi ukončí. Ráno slyšela, že se obžalovaný probudil, myslela si, že jde na záchod, slyšela, jak jde po schodech, to bylo sedm hodin ráno, ví to, protože má hodiny na stropě. Svědkyně opět usnula, obžalovaný se vrátil ve čtvrt na osm, říkal, že klukům byl odnést zpátky parfémy. Začal ji osahávat a „honit si ho“, ale svědkyně další styk odmítla. Dali si snídani, obžalovaný zmínil, že se poškozená N■■■■ probudila, že si s ní byl promluvit. Po snídani obžalovaný odjel s tím, že se vrátí kolem poledne. Svědkyně odvezla poškozenou N■■■■ a svého nejstaršího syna (S■■■■) do Brandýska. Několik minut poté, co se vrátila domů, jí volala A■■■■H■■■■ (matka poškozené N■■■■), že jí musí něco říct, že se omlouvá, ale že se to týká jejího přítele, že jí poškozená N■■■■ řekla, že jí obtěžoval, že si na ni měl sednout, namasírovat ji a že to na ni „zkoušel“. Svědkyni A■■■■ to „vytočilo“, napsala obžalovanému, co si to dovolil a že je mezi nimi konec. Řešila to po telefonu s kamarádkou M■■■■ (svědkyně M■■■■ K■■■■), měla telefon nahlas, když za ní najednou přišel L■■■■ s tím, že jí musí něco říct, že po něm obžalovaný chtěl, aby mu ho „vyhonil“, že to obžalovanému udělal „až do vystříknutí“. L■■■■ se klepal, brečel. Chytla ho a řekla kamarádce, že jí zavolá později. Byla z toho vyřízená. Přišel i poškozený Š■■■■ s tím, že na něj to obžalovaný v autobuse „taky zkoušel“, že poškozenému sahal na koleny a chtěl, aby si ho poškozený vyhonil, ale že to odmítl a řekl mu „nech mě, ty úchyle“. Když to svědkyně vstřebala, poslala poškozené nahoru a „nahlásila“ ■■■■■, co si to dovolil, že zneužil jejího syna. Byla „úplně vytočená“, volala A■■■■ (svědkyni A■■■■H■■■■) a řekla jí o tom. Poté uslyšela tukaní, byl to obžalovaný, a že s ní chce mluvit. Poté, co ji ujistil, že jí neublíží, otevřela dveře. Obžalovaný chtěl, aby si to nechala vysvětlit. Svědkyně na něj řvala, co si má nechat vysvětlit, jestli to, že si „ho“ od jejího syna „nechal vyhonit“. Obžalovaný jí říkal, že to bylo proto, že se před tím bavili o tom, že neumí vystříknout. To byl nesmysl, uvědomila si, že na to skutečně přišla řeč, ale až v sobotu večer, takže předtím o tom obžalovaný nemohl vědět. Obžalovaný jí řekl, že chápe, že mu to neměl takto ukazovat. Svědkyně ho vyzvala, ať odejde, obžalovaný se divil, že má být mezi nimi skutečně konec.

23. Co se dělo s poškozenou N■■■■ ví pouze z vyprávění. V sobotu večer se bavili o tom, že jí bolí záda, ráno jí pak obžalovaný nabídl, že jí udělá masáž, aby jí nebolela záda. Poškozená to odmítla, ale obžalovaný toho nedbal, sedl si na ni a začal jí masírovat. Říkala, že jí šahal na nohy, záda, zadek, že jí stahoval kalhoty. Obžalovaný odešel, až když poškozená začala být hlasitá, doufala, že svým „ne, ne“ probudí Š■■■■. Ten má ale tvrdé spaní.

24. Na problémy poškozeného L. s ejakulací se dostala řeč v sobotu večer tak, že obžalovaný vyprávěl, jaké bylo jeho „poprvé“ s 14 letou holkou, svědkyně v tu dobu asi měsíc věděla o „problému“ svého syna, a tak se na to obžalovaného coby muže zeptala. Ten jí na to řekl, že je to normální, ať se ničeho nebojí, že to přijde s věkem. U diskuse byli tehdy všichni, že by někdo další vyprávěl o nějakých sexuálních zkušenostech, si nevybavuje, ale někdy byla pryč na cigaretu. Dopoledne před událostí se s obžalovaným nebavila o masturbaci, ale o tom, že jim doktor říkal, že by se měl poškozený naučit „čůrat na kamínek“, ale že mu to ona jako žena ukázat nemůže. Obžalovaný jí říkal, že on sám čůrá na kolo a že to poškozenému ukáže. Neřešilo se však, že by porucha močení měla nějak souviset s masturbací ani obžalovaného nežádala, aby s jejím synem cokoliv řešil ohledně masturbace. L. jí pak říkal, že se to stalo tak, že byli s obžalovaným venku z autobusu, a když se vrátili dovnitř, tak obžalovaný chtěl, ať si poškozený svlékne kalhoty a začne si ho honit. Když to odmítl, tak mu „ho“ začal „honit“ obžalovaný. Pak toho obžalovaný nechal a chtěl po poškozeném ať naopak on „vyhoni“ jemu, což poškozený udělal a to až do vystříknutí obžalovaného, takže poškozený „to“ pak měl v ruce.
25. Poškození L. a Š. mají dle svědkyně problémy s pomočováním dlouhodobě, chodila s nimi k nefrologovi, upravovala se strava, když bylo nějaká trauma tak se synové i pokáleli. Po tom, co se stalo s obžalovaným, se situace zhoršila, poškozený L. se začal znovu pomočovat i přes den, což předtím už nebývalo, a v noci to po té události bylo pořád, předtím se v lednu i 14 dní v kuse nepomočil. Poškozený L. se to snažil zapírat, schovávat slipy, lhát, ale v pokoji to bylo cítit, našla pomočenou postel atd. Také u něj opět začali problémy s pokálením, to předtím v lednu ani v prosinci nebylo. U poškozeného Š. se situace také zhoršila, ale ne tak výrazně, k problémům u něj docházelo jen v noci. Byly na vyšetření v Motole, prý je to psychické. Chodí k psychologovi. Dříve chodili k psychologovi také kvůli problémům, které měli s jejich otcem panem A. Dokud byli manželé, tak byl pan A. skvělý otec, byla překvapená, když začali problémy. Synové jí pak říkali, že byl na ně už za manželství jednou agresivní, že když byla jednou nakoupit, tak po nich hodil židlí. Po rozchodu se pak otec vůči synům choval agresivně, když byli u něj na návštěvě. Řešilo se to na OSPOD a u PČR, která to pak postoupila do přestupkového řízení, partnerka otce uvedla, že se to nestalo tak, jak synové uvedli a synové sice shodně uvedli, že došlo na škrcení, ale jeden to popsal trochu jinak. Na nikoho jiného trestní oznámení kvůli synům nedávala.
26. L. se po řešení činu začal hůře chovat, zapírat i v situacích, kdy by dříve řekl pravdu. L. má ADHD, obžalovanému to říkala, ale už si není jistá kdy. L. je milý, obětavý, rád si povídá s muži, chybí mu otec, „mužská energie“. Š. působí spíš jako „ranař“. Situace se postupně stabilizuje, ale ve smyslu, že během týdne L. nemá počůranou plenu pokaždé ale už „jen“ 5 ze 7 dní. L. začal být agresivnější, o obžalovaném se doma nebaví, protože na sebe L. začne nějak upozorňovat, když se podřekla, že jde vypovídat k soudu, tak jí vzal a rozbil mobilní telefon. Je od té doby zamlklý, pouští si písničky s násilím, má pocit, že je šikanovaný, že ho mlátí, mívá zlé sny, ve kterých za ním obžalovaný chodí a chce to po něm znova a znova, že je na něj chvíli hodný a pak jde do agrese. Jestli poškození mají předchozí zkušenost s pornografií, svědkyně neví. Od Š. slyšela o tom problému s vystříknutím a od kamarádky slyšela, že si ho její syn „honil“ tak moc, až skončili na pohotovosti, tak synům na základě toho říkala, aby si dali pozor, jinak to se syny neprobírá.
27. S panem J. ohledně synů nic neřešila, viděla ho asi třikrát a to vždy s paní J. která je její kamarádka. Nechtěla se nechat zatáhnout do toho, co se mezi panem J. a paní J. děje, u nich doma byli synové jednou, možná dvakrát, ohledně dětí bylo vše v pořádku, synové jí neříkali, že by jim u nich měl někdo něco udělat, přišli s tím, že se ho báli, ale toho se dle svědkyně bojí všichni.
28. Svědkyně A. H. uvedla, že její dcera, poškozená N., přespávala tehdy u její kamarádky svědkyně J. A. Pak jí v neděli dopoledne dcera volala, hrozně brečela, že jí obžalovaný chtěl znásilnit. Obratem svědkyně volala svědkyni A., měla za to, že

s obžalovaným má vztah, tak se jí omlouvala, ale že je to závažné a že jí to musí říct. Popsala jí, že to ráno obžalovaný přišel za poškozenou N■■■■, začal jí osahávat, chtěl jí masírovat. Svědkyně A■■■■ to pak začala řešit. Poškozená N■■■■ jí událost popsala tak, že obžalovaný vstoupil do pokoje, masíroval jí záda, osahával jí, sahal jí na prsa, sednul si jí na zadek tak, že cítila jeho přirození, že bylo velké, že jí ho tlačil do zadku. Nezletilá se hrozně bála, nemohla se hýbat. Pořád jí při tom opakovala „mami, já jsem cítila jeho přirození, jak mě tlačí do zadku“. Říkala mu, aby jí nechal, že to nechce, zvyšovala hlas, v pokoji s ní spal poškozený Š■■■■. Nakonec to obžalovaný pochopil, vzdal to a odešel. Říkala jí, že na ní obžalovaný „dorážel“ již předchozí den, že jí sahal na prsa, kdo z nich je má větší. Jestli tehdy měla poškozená na spaní podprsenku, svědkyně neví, doma ji na spaní nenosí. Svědkyně dále popsala, že její dcera se po té události změnila, dříve byla usměvavá, otevřená světu, takové „sluníčko“. Teď má někdy záseky, jen sedí a kouká, nebo si lehne a tečou jí slzy, nemluví, je uzavřená, sprchuje se třeba 5x denně, omezila kamarády. Dříve se ráda oblékala, teď nosí dlouhé svetry, košile, pokud možno černé. Je jiná, je vidět, že se trápí. Vyhledali odbornou pomoc, dcera měla v rámci krizové pomoci několik sezení, ale je problém s čekacími lhůtami, když se pro ni snažila zajistit psychiatra, zjistila, že čekací doba je až rok. I ze školy jí volali, co se s její dcerou děje, měla stavy, kdy jen brečela, že nechce mezi lidmi, že nikam nepůjde. Od ledna tak 4-5 řešili, že poškozená nezvládala jít do školy. Někdy má dcera lepší chvíle, někdy se zavře v koupelně a pláče, nebo je schopná půl hodiny stát pod sprchou. S poškozenou byla 14 dní před prvním hlavním líčením v Motole, protože dcera zkolabovala, chtěla skočit z balkonu, nikdy předtím tendence k sebepoškozování neměla. Pokud jde o vztah poškozené k jejímu otci, tak v současnosti již spolu mají hezký vztah, byla doba, kdy mu poškozená dávala za vinu rozvod, ale to už je pryč. V době činu měla dcera přítele, s kterým se pak rozešla, neví, jestli to byla jen platonická láska, nebo mezi nimi byly nějaké intimnosti.

29. V přípravném řízení svědkyně uvedla, že jí dcera popsala událost tak, že spala v pokoji s poškozeným Š■■■■, že do pokoje ráno přišel obžalovaný, že jde něco vrátit, dcera byla ještě v polospánku, obžalovaný jí říkal, že jí namasíruje záda, začal jí sahat na ramena, pak jí rukama sjel na prsa, to se poškozená začala probírat, ležela na břiše, obžalovaný si na ní sedl, poškozená cítila jeho přirození na zadečku, bylo vzrušené, tvrdé. V ten moment se začala bát a křičet na poškozeného „nech mě, mě“. Obžalovaný jí sjel rukama dolů, snažil se jí sundat spodní prádlo, dcera ho odkopávala a křičela, ať ji nechá být, aby vypadnul, nepamatovala si přesně, jak to řekla. Obžalovaný nakonec, dcera nevěděla, jestli z vlastní iniciativy, nebo jak ho odkopla, odešel.
30. K tomu svědkyně dodala, že to bylo tak, jak vypověděla na polici, v podstatě je to stejné, akorát nedoplnila spoustu věcí, protože není možné si to přesně pamatovat a vybavit při tom co se stalo a co teď s dcerou prožívají, k tomu má dvě další děti a jedno z nich trpí Touretovým syndromem.
31. Svědkyně M■■■■ K■■■■ uvedla, že je dlouholetou kamarádkou svědkyně A■■■■ a tehdy si telefonovali ohledně toho, co se stalo N■■■■. Svědkyně K■■■■ slyšela přes telefon, že za svědkyní A■■■■ přišel poškozený L■■■■, který chtěl k tomu něco říct, že po něm obžalovaný chtěl, aby mu ho vyhonil a na dotaz své matky, zda to udělal, začal poškozený plakat a řekl, že ano a také něco o vystříknutí, pak hovor se svědkyní A■■■■ ukončily. L■■■■ zná, zněl tehdy strašně a po té události se změnil. Z toho co slyšela, jí vše připadalo věrohodné.
32. Svědkyně J■■■■ T■■■■ uvedla, že jsou se svědkyní A■■■■ kamarádky. Tehdy jí svědkyně A■■■■ volala, že měl obžalovaný zneužít jejího syna. Když za ní s partnerem přijeli, bylo to hodně emotivní, nejprve k ní přišel poškozený L■■■■, plakal, objímal jí, pak se na ní pověsil i Š■■■■ a ostatní. Pak si sedli a svědkyně A■■■■ jim vypravovala, co se stalo. Obžalovaný měl odjet autobusem s L■■■■, a vysvětlovat mu, jak se má přestat pomočovat, mělo to být nějak formou erekce, že to měl L■■■■ ukazovat, neví, jestli sám na sobě, měl se pak L■■■■ vystříknout do ruky. Svědkyni to rozčílilo tak, že požádala o číslo na obžalovaného, a zavolala mu, byla na něj dost ostrá, pak si ještě telefon vzal její přítel, také na obžalovaného zvedal hlas. Bylo vidět, že je L■■■■ vyvedený z míry, je to citlivé dítě, které důvěřuje lidem, je zvyklý, že jsou

na něj všichni hodní. Asi si nejdřív myslel, že co se stalo, bylo v pořádku. Pak si o tom v pokojíčku promluvila jak s L [REDAKCE] tak se Š [REDAKCE], Š [REDAKCE] jí říkal, že obžalovaný na něj také šahal, ale že se nedal. Š [REDAKCE] je jiná povaha, umí říct ne. Š [REDAKCE] jí přijde stejný, L [REDAKCE] je od té doby jiné dítě, chová se víc „fajersky“, dokáže věci svádět na jiné, což dříve nedělal. Neví, jestli si tím snaží něco dokázat, ale je to viditelná změna. Zná je, pozná, když lžou. Když se pak dozvěděla, že obžalovaný svědkyni A [REDAKCE] opět obžalovaný volal nebo psal tak se naštvála a napsala, mu, že mu jasně říkala, aby jí nechal na pokoji. Obžalovaný se vymlouval. Už si na ty zprávy přesně nepamatuje, předala je všechny policii.

33. Svědkyně J [REDAKCE] J [REDAKCE] uvedla, že seznámila obžalovaného a svědkyni A [REDAKCE]. Nechtěla nikomu ublížit. Věděla, že svědkyně A [REDAKCE] shání partnera, myslela si, že by spolu mohli být s obžalovaným šťastní, že by její kluci měli mužský vzor. Měla za to, že je to na dobré cestě, že i plánují společnou dovolenou. Když jí pak svědkyně A [REDAKCE] volala, co se mělo stát, že je obžalovaný deviantní a nebezpečný a že měl zneužít jejího syna, „udělat se před ním“, byla z toho špatná. Svědkyně to s nimi chtěla probrat, ale svědkyně A [REDAKCE] neměla zájem. Také jí volala matka dcery, kterou měl obžalovaný zneužít.
34. Od vidění zná obžalovaného tak deset let, blíže z toho tak pět let, jsou kamarádi. O trestní minulosti obžalovaného předtím nic nevěděla, prý ho měla nějaká 16 letá holka nahlásit, ale nevěděla o tom, že by měl být za to odsouzen. Dělal na ní dobrý dojem, nechávala s ním svoji šestiletou dceru, se kterou měl obžalovaný hezký vztah, kdyby věděla o něčem špatném, tak by to nedopustila. Jejím dětem obžalovaný určitě neublížil. Svědkyně se s manželem (svědkem T [REDAKCE] J [REDAKCE]) rozvádí, s manželem měli problémy, docházelo k násilí, ale toho se její partner nedopouštěl na dětech, to by nedopustila. Obžalovaný několikrát přijel a snažil se jejímu manželovi domluvit. Vystupoval jako její zastánce. Na svého manžela podala trestní oznámení v roce 2014. O tom, že by na jejího manžela měla podat oznámení svědkyně A [REDAKCE], nic neví. Když u nich byli synové svědkyně A [REDAKCE], tak k žádnému incidentu nedošlo. Je pravda, že kluci své matce vyprávěli, jak se jim její manžel jevil, že z něj měli strach, ale k ničemu před nimi nedošlo, to by nedopustila. Pokud jde o poškozené L [REDAKCE] a Š [REDAKCE], jsou dle svědkyně „strašně hodní“, ví o tom, že se u nich na škole řešila nějaká šikana a že také špatně nesli rozvod rodičů. Když je měla mít u sebe, tak jí svědkyně A [REDAKCE] upozornila na pomočování a dostala k tomu instrukce.
35. V přípravném řízení svědkyně uvedla, že tehdy mluvila s oběma, volala obžalovanému a chtěla to vysvětlit, on jí k tomu řekl, že po něm svědkyně A [REDAKCE] chtěla, aby s poškozenými promluvil o problému s pomočováním, že jim říkal, že se nemají za co stydět, že to časem přijde, přiznal jí, že „názna masturbace byl na jeho těle, protože to chtěl vysvětlit“.
36. K tomu svědkyně, uvedla, že pokud něco nyní neuvedla, bylo to proto, že si na to nevzpomněla.
37. Svědkyně K [REDAKCE] V [REDAKCE] uvedla, že ten den jela za kamarádkou do Libušína, tak se domluvili, že přítel půjde pro dceru, zatímco svědkyně pojedje autobusem s obžalovaným. S kamarádkou měla sraz kolem 13 hodiny, jela s předstihem. Seděla v autobuse vpředu, v autobusu bylo více lidí. Vystoupila jako první, šla si zapálit, zatímco obžalovaný šel koupit svačinu, tak za 10-15 minut se vrátila za obžalovaným, když ještě svačil, zkoušela si u něj, jaké by to bylo řídit autobus, nikdo další v autobuse nebyl. Během těch 10-15 minut co byla venku, kouřila a dívala se do telefonu, ale na autobus pořád viděla. Obžalovaný seděl za volantem a svačil, nikdo další v autobuse nebyl, kdyby tam někdo další byl, tak by z něj viděla přinejmenším jeho hlavu. Asi tak za 20 minut přijel přítel s dcerou, tak s ním odjela, pak se ještě vrátili za obžalovaným odpoledne a povídali si.
38. Svědek T [REDAKCE] J [REDAKCE] uvedl, že se s obžalovaným znají od dětství, blíže posledních 10 let, po celou dobu jsou v častém kontaktu, neví o tom, že by měl být někdy ve výkonu trestu, nic o jeho případné trestní minulosti necí, nicméně asi rok na sebe neměli kontakt. Asi 2-3 roky zpátky po něm svědkyně A [REDAKCE] chtěla „věci“, co pak chtěla po obžalovaném, že se kluci počůravají a aby

jim vysvětlil masturbaci, odmítl ji s tím, že od toho mají tátu. Znal ji jen jako kamarádku své bývalé ženy. Je to asi rok, co mu obžalovaný přestal zvedat telefon, tak začal pátrat co se děje, dozvěděl, se že má řešit nějaké trestní záležitosti. Občas u nich kluci svědkyně A [REDAKCE] byli, dle svědka si „vymýšlí hovadiny“, že je měl mlátit, ukazoval jim bojové umění, ale ani se jich nedotkl, byly to jen náznaky. Jendou poškozený L [REDAKCE] dostal peníze, aby si kluci mohli nakoupit v obchodě, kluci se mu pak stěžovali, že je všechny utratil pro sebe, L [REDAKCE] to zapíral. Obžalovaný má s jejich dětmi se svědkyní J [REDAKCE] dobrý vztah, děti ho milovali, nikde na ně nevztáhl ruku. Popřel, že by s obžalovaným řešil, co se mělo stát, či nějakého advokáta. Jezdili spolu na dřevo. Svědek po vyjádření obžalovaného potvrdil, že byl při tom, když obžalovanému bylo voláno a vyhrožováno tak, jak obžalovaný uvedl ve své výpovědi.

39. Před soudem soudní znalec MUDr. Antonín Brzek z oddělení psychiatrie a sexuologie plně odkázal a stvrdil závěry svého znaleckého posudku včetně jeho dodatku. Dle znalce obžalovaný netrpí duševní poruchou ani u něj není přítomna závislost na alkoholu nebo jiné návykové látce. Trpí pedofilií s preferencí dívek. Tato parafilie představuje trvalou charakteristiku obžalovaného, tedy byla přítomna i v době, kdy se případně dopouštěl řešené trestné činnosti. Nejsou zde známky, že by jinak měl obžalovaný v době činu trpět přechodnou duševní poruchou nebo intoxikací. Je plně schopen účasti na trestním řízení. Došlo-li k řešené trestné činnosti, ovládací schopnosti obžalovaného byly podstatně sníženy, rozpoznávací nebyly narušeny. V případě viny obžalovaného je ze znaleckého hlediska nutné sexuologické ochranné léčení ústavní formou. Za předpokladu léčby je vyhlídka resocializace dobrá. K těmto závěrům pak dodal, že parafilie jako taková není léčitelná, léčba se zaměřuje na to, aby nositel parafilie s ní dokázal žít bez toho, aby se dostal do konfliktu se zákony. U obžalovaného dle znalce ambulantní léčba neplnila svůj účel, obžalovaný k ní přistupoval povrchně a ze znaleckého hlediska je proto na místě léčba ústavní, pakliže se potvrdí, že se řešené trestné činnosti dopustil. Za předpokladu řádného absolvování ústavní sexuologické léčby je prognóza dobrá. V rámci falografického vyšetření byly u obžalovaného výkyvy, ale validitu závěru o parafilii potvrzuje podobný nález při předchozím vyšetřování obžalovaného, kdy se výsledky liší, pokud jde o to, jestli na prvním místě obžalovaný preferuje dětský nebo dospívající sexuální objekt. Obžalovaný je zaměřen heterosexuálně, ale u pedofilie není preference pohlaví tak vyhraněná, ze znaleckého hlediska jeho závěry nevylučují možnost, že se přes heterosexuální zaměření dopustil řešené trestné činnosti vůči poškozeným chlapcům.
40. V rámci předchozích trestních stíhání byl vypracován na obžalovaného znalecký posudek z psychiatrie a sexuologie MUDr. Ladislavem Procházkou k 12. 5. 2010 a MUDr. Luděkem Danešem, CSc. k 15. 5. 2018 (v této věci coby listinné důkazy). V rámci prvního znaleckého zkoumání nebyla zjištěna duševní porucha, u obžalovaného však byla zjištěna smíšená porucha osobnosti, že je celkově psychosociálně nevyzrálý včetně nevyzrálosti psychosexuální, kdy sexuální vzrušení u něj vyvolávají nejen dospělé ženy, ale i dospívající dívky a děvčata časného pubertálního věku. Dle znalce však nešlo o sexuální deviaci, kdy atypičnost výsledků testování znalec přičetl nevyzrálosti obžalovaného. Při druhém zkoumání znalec rovněž neshledal duševní poruchu (v pravém smyslu), obžalovaný je dle znalce průměrného intelektu, kdy u něj již shledal sexuální deviaci v objektu, hebefilii až heterosexuální pedofilii. S ohledem na časový odstup již dle znalce nebylo možné akceptovat, že by šlo toliko o psychosexuální nezralost. Obžalovaný se trestné činnosti dopouštěl v době, kdy měl pravidelný sexuální styk s partnerkou. Z důvodů obav z opakování trestné činnosti znalec doporučil ambulantní ochrannou léčbu.
41. Ke skutku bod 1 a 2 se vztahuje jízdní řád linky, dle kterého měl vůz vyjet z garáží 08:12 a vrátit se do garáží 19:23. Vůz nemá plánované delší přestávky na Kladně (5-10 minut na nám. Svobody), na náměstí v Libušíně pak byly stanoveny přestávky 09:07-10:31, 11:02-12:31, 13:07-14:31, 15:07-16:31, 17:07-18:31, poslední příjezd do Libušína před přejezdem do garáží byl stanoven na 19:07. Situaci na místě konečné zastávky v Libušíně včetně záběru (na jiný typ autobusu) parkující na místě dokládá série fotografií. Soud se jejich prostřednictvím mohl

seznámit s místem, kde dle obžalovaného měl být s poškozenými v době, kdy došlo k jednání pod body 1. a), b).

42. Pokoj v rodinném domě, kde mělo dojít k jednání ad 2, byl v přípravném řízení předmětem ohledání, které zachycuje protokol o ohledání místa činu s fotodokumentací. Na místě nebyly zajištěny žádné specifické stopy, soud se nicméně jeho prostřednictvím mohl seznámit s místní situací. Soud přihlédl k vyjádření obžalovaného, dle kterého v době činu byla matrace na jiném místě v pokoji. Z hlediska možného skutkového průběhu se v daném místě mohla odehrát jak verze obhajoby, tak verze obžaloby, respektive mírně upravená verze, ke které nakonec po provedeném dokazování dospěl soud.
43. Předmětem odborného vyjádření je mobilní telefon obžalovaného, z něž byla selektována data, disk s předmětnými daty je součástí důkazního materiálu, kdy duplicitně jako důkaz jsou pak v rámci spisu vytištěny některé části zajištěných komunikací a další výběr v rozsahu několika stran provedl v zájmu možnosti obžalovaného se k důkazu vyjádřit rovněž soud, byť v zásadě data z mobilního telefonu obžalovaného, byla sama o sobě již předtím jako důkaz předložena. V tomto kontextu je pro soud poněkud nepochopitelný argument obhajoby v rámci závěrečné řeči, že selekci SMS a hovorů z doby, kdy došlo k řešeným skutkům, neprovedla policie, když jde právě o jednu z částí dat z disku, které soud vytiskl a zvláště předložil stranám a přímo k žádosti obhájce soud některé části z tohoto výpisu i během hlavního líčení četl.
44. Již v přípravném řízení byla vyselektována komunikace mezi obžalovaným a svědkyní J. A., která dokládá postupné navazování vztahu mezi obžalovaným a svědkyní. Z obsahu zpráv plyne mimo jiné to, že mimo jiné i u obžalovaného došlo k narušení paměťové osy, pokud jde o to, kdy proběhla návštěva obžalovaného u svědkyně, kdy se obžalovaný seznámil s poškozenými L. a Š. Dle zpráv nešlo o večer 29. 1. 2021, tedy den před událostmi dle bodů 1 a), b), ale již o večer 26. 1. 2021. Pakliže pak obžalovaný např. v rámci výpadů proti svědkyni A. mimo jiné naráží na to, že nezletilým svědkyně kupuje energetické nápoje v rozporu s doporučením lékaře, z komunikace jasně plyne, že svědkyně navrhovala obžalovanému, aby koupil tyto nápoje právě proto, že je poškození jinak pít nesmí, takže si je takovýmto výjimečným dárkem koupí, že u nich dle slov svědkyně „bude top“ (viz zpráva z 26. 1. 2021 v 17:43:50). Rovněž je v rozporu s výpovědí obžalovaného, že by podle původního plánu měli s obžalovaným jet vedle poškozených i sama svědkyně A. Z komunikace plyne, že s nabídkou svezení nezletilých přišel obžalovaný (viz 29. 1. 2021 v 8:18:05), kdy svědkyně řekla, že se jich zeptá, zda by se jim chtělo. V předmětný den 30. 1. 2021 obžalovaný zprávou ohlásil, že přijel k poškozené v 9:23:32, svědkyně mu v 10:53:51 posílala emotikony políbků, a když se jí v 13:09:14 obžalovaný ptal, jaká byla procházka, tak již v 14:10:31 svědkyně reagovala otázkou, jestli ho kluci (množné číslo) nezlobí, což obžalovaný negoval s tím, že „jsou skvělý“ a že „je sranda“. V průběhu odpoledne si ještě vyměnili několik obsahově nevýznamných zpráv. Následně zaslala dne 31. 1. 2021 svědkyně obžalovanému v 10:33:34 a 10:45:19 audio zprávy nezajištěného obsahu. Obžalovaný reagoval v 16:19:04, chtěl, aby si to svědkyně nechala vysvětlit, že jde o velký omyl, že se mu snažil pomoci s tím, jak se pomočuje, že v tom nebylo nic špatného. Paralelně s tím co bylo získáno z mobilu obžalovaného, byla svědkyní T. rovněž vydána z jejího mobilu komunikace zachycující následnou komunikaci mezi obžalovaným a touto svědkyní. I zde obžalovaný chtěl, aby si situaci nechali vysvětlit, že se jen snažil řešit problémy, které má poškozený s pomočováním, že se bavili o tom, že to má asi něco společného s erekcí, že se mu snažil vysvětlit, jak to má dělat, že mu pak došlo, že to byla blbost, že mu to měl „vysvětlit jen tak a ne se mu to snažit vysvětlit názorně“. Obžalovaný rovněž popíral, že by se něčeho dopustil vůči poškozené N. V rámci této konverzace mimo jiné zaznělo také to, že pokud by obžalovaný řekl pravdu a šel se léčit, tak by možná s tím na Policii nešli. Pokud jde o další komunikaci obžalovaného z 30. 1. 2021 a dopoledne 31. 1. 2021 (obsah disku selektovaný zvláště soudem), obžalovaný komunikoval mimo jiné ze svojí budoucí snoubenkou („“), komunikuje rovněž s její dcerou, která řešila, co si s její matkou „udělali“, dále

poměrně živě konverzoval s kontaktem „V P“, a „J“ (v kontextu dalších důkazů a komunikace je zřejmé, že jde o svědkyni J, kdy její partner a kontakt „J“ je tudíž svědkem T J). Z komunikace je jasné, že obžalovanému jeho budoucí snoubenka sdělila, že ví o tom, že byl obžalovaný v „kriminále“ až 30. 1. 2021 v 13:27, obžalovaný nejprve reagoval tak, že neví o čem mluví, ale když mu budoucí snoubenka sdělí, že zná i jeho tamní přezdívku „PSYCOUS“ tak pobyt ve vězení přiznal. Následně se k této konverzaci s budoucí snoubenkou vrátili následující den, kdy společně řešili, co by nejradši udělali „té, kvůli které seděl“, obžalovaný zmiňuje v 12:44, že se dotčená dokonce někam přestěhovala, aby na ní nenarazil, protože by jí „zahrabal za živa“, později v 12:50 pak dále rozebírá, že by ji nejradši zabil a to pomalu a bolestivě, ale nemůže ji najít a „teď už na ní i sere“. Dle záznamů dne 30. 1. 2021 volal obžalovaný svědkyni A v 19:06, následující den pak v 07:44, kdy uvedené kontakty odpovídají časovému rámci dle výpovědi a ostatních důkazů. Pokud jde pak o ráno 31. 1. 2021 tak obžalovaný reagoval na příchozí SMS až v 7:31, takže v kritické době mezi 07:00 až 07:15, obžalovaný neměl žádnou aktivitu, z které by bylo možné dovodit, že neměl čas se dopustit skutku dle bodu 2 obžaloby.

45. Z dalších zajištěných komunikací plyne, že se obžalovaný snažil navazovat či udržovat i další intimní vztahy a to i po řešených událostech během února 2021. Jednomu ze svých kontaktů (v dřívější době) nabízel, že by mohl zkusit na její potíže opravdovou masáž bez sexu, kdy obžalovaný zmiňuje, že je má vyzkoušené i na miminkách a malých dětech. Zdůraznit je vhodné i starší konverzaci, kdy dalšímu svému kontaktu posílá v 11:38 hodin dopoledne video a fotografie svého penisu (masturbace), kdy je ze záběrů patrné, že se obžalovaný touto věnuje vsedě na sedačkách v místě, které vizuálně odpovídá prostoru pro cestující v autobuse. Další podobný obsah má série fotografií, které obžalovaný zaslal svému kontaktu dne 12. 6. 2020 v 13:37 (není součástí zvlášť vytištěné selekce), kde je zachyceno obnažené přirození obžalovaného, kdy obžalovaný viditelně sedí na sedadle řidiče (dle všech znaků jako je polstrování, umístění sedadla, volantu atd. šlo rovněž o autobus). V mobilu obžalovaného byl zajištěn rovněž další autoerotický materiál zachycující různé praktiky, s ohledem na výpověď obžalovaného byly vyselektovány fotografie zachycující „podebrání či mačkání“ varlat. Dle vyjádření obžalovaného jde o fotografie, které nezachycují jeho, ale jeho kamaráda, který mu takovýto obsah posílal. Soud se tomu, koho fotografie zachycují, dále nevěnoval, nevzal za prokázané, že jde o obžalovaného, jelikož nejde o aspekt rozhodující pro posouzení věci a případné zkoumání, zda jde či nejde o obžalovaného, by bez adekvátního významu pro dokazování významně protáhl vazební stíhání. Soud rovněž nepřikládal význam fotografiím a videím dětí, kdy nejde o díla, které by soud hodnotil jako pornografická (byť samozřejmě fotka ve vaně se koupajícího malého dítě zachycuje „komplexně“ nahé dítě), nesouvisí s řešenou trestnou činností a soud nemá důvod dovozovat, že by měla představovat víc než nezávadovou součást kontaktů, které měl obžalovaný s rodiči těchto dětí.
46. S ohledem na obsah výpovědi svědka J je na místě zmínit, že k dispozici je v rámci dat z telefonu obžalovaného rovněž komunikace (není součástí zvlášť tištěné selekce), mezi telefonem obžalovaného a tímto kontaktem, kdy v rámci další konverzace obžalovaný skutečně zmiňuje, že s ním jede autobusem T od J, takže reálně mohl svědek skutečně být u toho, kdy obžalovaný řešil jím ve výpovědi zmíněný telefonát, kdy mu mělo být hrozeno „následky“ za jeho jednání, tomu by odpovídalo i to, že v následujících dnech se tento svědek snažil obžalovaného kontrolovat, řešil s ním i to, zda se již obrátil na advokáta, kdy mu následně obžalovaný uvedl, že se byl poradit, a že to má „nechat být“ a to stejné požádal svědka. V tomto ohledu lze mít tudíž výpověď obžalovaného za věrohodnou, pokud jí svědek J nezmínil a před soudem projevoval překvapení nad tím, z čeho by měl být obžalovaný viněn, ve výsledku svoji výpověď znevěrohodnil, jak bude ještě rozebráno.
47. Dle zprávy pedagogickopsychologické poradny Kladno ze 17. 5. 2021 je poškozený L v evidenci jejich zařízení od května 2016, kdy dle posledního psychologického vyšetření je

intelektuální výkon poškozeného v hraničním pásmu lehké mentální retardace při nerovnoměrném rozvržení, shledána ADHD s projevy ADD. Dle zprávy Základní školy [REDAKCE] poškození L [REDAKCE] a Š [REDAKCE] dosahují s ohledem na přijatá podpůrná opatření uspokojivého prospěchu, v dosahování výsledků jsou pomalejší. Ve školním kolektivu se chovají velmi dobře, více zapadá poškozený Š [REDAKCE], šikana u nich nebyla řešena ani z pohledu agresorů ani obětí. Často zapomínají pomůcky a chodí nepřipravení, zameškané hodiny z důvodů častých návštěv lékaře. Poškozený L [REDAKCE] má vlastního a poškozený Š [REDAKCE] sdíleného asistenta. Dle zprávy o spolupráci z ambulantního oddělení Střediska výchovné péče ve Slaném z 24. 3. 2021, jsou poškození L [REDAKCE] a Š [REDAKCE] klienty od 6. 1. 2021, matka pomoc vyhledala s ohledem na výchovné obtíže s poškozenými, zmíněny konkrétně nákupy doplňků do her bez vědomí matky, opakované noční pomočování a následné utajování těchto epizod před matkou. Byla domluvena spolupráce s cílem pomoci poškozeným ke zklidnění a k otevřenější komunikaci mezi členy rodiny. Druhé setkání proběhlo dne 10. 2. 2021, kde matka i chlapci nejprve popisovali velké zlepšení od poslední návštěvy, celkové zklidnění a nulové pomočování, poškození se cítili úspěšní ve zkoušení nových způsobů komunikace, ale znovu se objevili epizody v posledním týdnu, kdy matka před několika dny zjistila, že poškozeného L [REDAKCE] zneužil její známým, což nezletilý ve středisku potvrdil i v nepřítomnosti matky. Bylo konstatováno, že po počáteční tenzi se u nezletilého objevila úleva, že o tom mohl mluvit. Byly u něj patrné obavy a pocity viny z prožitého. Matce bylo s ohledem na posttraumatické projevy doporučeno vyhledat pro poškozeného klinického psychologa.

48. Dle zprávy Střediska ROSA z 6. 5. 2021 poškozený L [REDAKCE] docházel do střediska s bratry v letech 2014 až 2018, poté středisko opětovně kontaktovala jeho matka počátkem roku 2021, kdy proběhly tři sezení. Na první setkání přivedla matka jak poškozeného L [REDAKCE], tak poškozeného Š [REDAKCE] s tím, že měli být nuceni k sexuálním praktikám mužem, se kterým se krátce znala, u poškozeného L [REDAKCE] se pak opět objevil problém s nočním pomočováním a stolicí, kdy pomočování dochází i přes den, nezletilý schovává špinavé prádlo, začal lhát, krást doma peníze, sleduje videoklipy s agresivní tematikou. Dle rozhovoru s nezletilým se poškozený L [REDAKCE] z události částečně obviňuje, myslí si, že je špatný, protože útočníkovi vyhověl a bojí se, zda se z něj kvůli tomu nestal homosexuál. Dle střediska bylo pro nezletilého také velké téma jeho vztah s otcem. Nezletilý je dle střediska nejistý, má nízké sebevědomí, je ovlivnitelný, emočně zranitelný, labilní, nastavením extrovertní. Při posledním sezení se již nezletilý k události nechtěl vracet s tím, že ji má uzavřenou. Problémy s pomočováním a lhaním pokračují. Dle střediska se vnitřní napětí a emoce projevují u poškozeného problematickým chováním. Dle zprávy Střediska ROSA z 27. 5. 2021 matka navštívila dne 21. 5. 2021 opět středisko s tím, že nezletilý L [REDAKCE] v posledních dnech začal často lhát a to i o banalitách. Sebral menší finanční obnos, nepřiznal se a nechal místo sebe potrestat sourozence. V noci si pak sundává pleny a stojí si za tím, že se nepomohl, byť je to zjevně naopak. O „incidentu s útočníkem“ prakticky nemluví, ale od tety se matka dozvěděla, že se jí ptal, zda kvůli tomu není špatný. Sam poškozený L [REDAKCE] v středisku uvedl, že svému lhaní moc nerozumí a nedokáže ho vysvětlit, intenzivně vnímá svojí nízkou pozici v rodině. Pomočování je dle nezletilého již trochu lepší a se stolicí se to již prakticky neděje. Dne 26. 5. 2021 matka centru telefonicky sdělila, že se jí doma v pátek večer nezletilý zhroutil s tím, že má strach, že o útočníkovi stále přemýšlí a že má za to, že on sám je špatný. Řekl matce, že má chvíle kdy je mu špatně a musí zalhat nebo něco provést, aby se mu ulevilo. Matka toto dává do souvislosti se setkáním s otcem, ke kterému daného dne došlo. Dle centra je poškozený L [REDAKCE] úzkostný a citlivý chlapec, jehož problematické chování odpovídá reakci na prožité trauma.
49. Dle zprávy dětské lékařky z 23. 3. 2021 měl poškozený L [REDAKCE] dominující dýchací potíže, oční obtíže, potíže v rámci ADHD a úniky moči denní i noční. Dle dokumentace vyšetřen u specialisty v roce 2015. Při poslední preventivní prohlídce v listopadu 2020 uváděl úniky moči ve dne i v noci, předepisována medikace a absorpční kalhotky. Dle lékařské zprávy z 8. 1. 2021 byl

nezletilý L. ■■■ vyšetřen pro trvalý noční pomočování (enurézu) a podezření na recidivu hydrokély, dle závěru hydrokéla byla podstatně menší, bez propagace, doporučeno pokračovat v medikaci a antiduretickém režimu. Dle zprávy dětské lékařky z 23. 3. 2021 měl poškozený Š. ■■■ v poledních třech letech obtíže především v rámci ADHD, hendikepován byl posledních šest let rovněž úniky moči, sledován specialistou od roku 2015, medikován byl pro úniky moče až 4x během noci do podzimu 2018, poté již léky nepředepisovala, v červenci 2019 předepisovala lékařka absorpční kalhotky, při preventivní prohlídce v roce 2020 již užíval jen léky na astma, pomočování se zlepšilo, toho času byl bez příhod. Součástí listinných důkazů jsou rovněž starší lékařské zprávy o vyšetřeních poškozených z let 2012 až 2017.

50. Z připojeného opatrovnického spisu zdejšího soudu sp. zn. 42 P 90/2016 soud zjistil další informace ohledně rozvodu rodičů poškozených L. ■■■ a Š. ■■■ (dohodou) i následných problémů v rámci styku, kdy poškození i jejich starší bratr popsali, že se vůči nim otec měl chovat násilně, v rámci výpovědí jsou zřetelné rozdíly, které lze vykládat nikoliv jako rozpor o základu děje, ale jako rozdíly v prožívání a zpracování prožitého, kdy např. jeden z nezletilých uvedl, že je chtěl otec zabít v autě, zatímco jiný to dal do souvislostí, že po „výchovném konfliktu“ otec nahlas v autě řešil, proč se to musí dít právě jemu, a jestli by neměl lepší se zabít. Pokud jde o výše zmíněné problémy s nedovoleným nákupem na kreditní kartu, ze spisu je zřejmé, že šlo o událost, které se dopustil starší bratr poškozených, který se pak cítil otcem zavržený (byť přiznal svou chybu), a mladší bratři vůči němu vystupovali solidárně.
51. Z odvolání svědka T. ■■■ J. ■■■ proti rozsudku, kterým bylo nepravomocně rozvedeno jeho manželství se svědkyní J. ■■■ J. ■■■, soud zjistil, že vztahy těchto osob jsou konfliktní, spor je veden mimo jiné o zapsání odvolatele jako otce dcery svědkyně (tyto otázky byly řešeny rovněž v rámci zajištěných komunikací v mobilu obžalovaného). Dle zprávy o pověsti svědka T. ■■■ J. ■■■ byl tento šetřen policií toliko pro přestupek proti občanskému soužití ze dne 23. 12. 2018, věc byla postoupena obci. Dle přestupkového spisu mělo jít o střet s osobou nefigurující v této věci, věc byla odložena vůči všem dotčeným.
52. Dle zprávy z urgentního příjmu Fakultní nemocnice v Motole z 8. 6. 2021, byla poškozená N. ■■■ vyšetřena v návaznosti na to, že toho dne v 06:30 zkolabovala a trvalo jí cca 1-2 minuty než začala opět vnímat, fyzický stav v době vyšetření byl již z hlediska nálezu v normě, šlo o stav po kolapsu, lékařka zmiňuje ve zprávě úzkosti v kontextu prodělaného znásilnění, kdy se nezletilé podařilo termín k psychiatrovi zajistit až na červenec, poškozená je ve velkém stresu a o víkendu měla myšlenky na sebevraždu. Dle zprávy z návazného vyšetření na Dětské psychiatrické klinice toho dne, poškozená popsala, že má od znásilnění v lednu psychické obtíže. Omdlít, jako ten den ráno, měla od ledna několikrát, ale mívá ortostatickou hypotenzi a stávalo se jí to i dříve. Od znásilnění má třes dolních končetin, tiky hlavou i škube celým tělem a někdy se „vypne“, je mimo a nevnímá okolí, někdy má pocit, že se zmenšují stěny, má pocit ohrožení. Předchozího dne měla výpadek a chtěla přelézt zábradlí na balkóně, připadala si jako ve snu, v jednu chvíli chtěla zábradlí přelézt, druhou ne. Ze začátku to nebylo tak špatné. První měsíce se jí o tom zdálo. Má výkyvy nálad. Další sebevražedné myšlenky poškozená negovala s tím, že se jí ani nechtělo věřit, když jí matka popsala, co na balkóně dělala. Poškozená uvedla psychické potíže rovněž z dřívější doby v návaznosti na rozpad vztahu rodičů, docházelo tehdy i k sebepoškozování, ale to naposledy před rokem a půl. Lékařka shledala poruchu přizpůsobení – prolongovanou depresivně úzkostnou reakci na znásilnění, podezření na nevyvážený vývoj osobnosti, stavy derealizace a depersonalizace. Dle lékařky poškozená spolupracovala, souhlasila s nasazením medikace, akutní hospitalizaci dle lékařky nevyžadovala. Lékařka neshledala u poškozené diagnostická kritéria pro PTSD, nicméně bez doporučené psychotherapeutického zásahu dle lékařky nelze vyloučit její propuknutí.
53. Soudní znalec MUDr. Kolařík Vladimír vypracoval na poškozenou N. ■■■ znalecký posudek z oboru zdravotnictví, specializace Chirurgie a traumatologie a stanovení nemateriální újmy na zdraví, znalec shledal, že z hlediska stavu poškozené je dle Metodiky nejvyššího soudu nejbližší
- Za správnost vyhotovení: Veronika Salačová

položkou Lehké difusní reverzibilní axonální poranění mozku GSC 15 s bodovým hodnocením 100 bodů, kdy před soudem dále vysvětlit, že co do stavů jde o nejprůhodnější klasifikaci v nejnižším stupni včetně zohlednění přechodnosti (reverzibility) stavu. Předmětem jeho posudku není diagnostika, co do které vyšel z lékařských zpráv, ale provedení její klasifikace dle předmětné metodiky. Soud v tomto nemá důvod se dále zabývat argumentem obhajoby, že znalec je profesně chirurgem, jelikož znalec poškozenou nedagnostikoval, ale předmětné diagnóze a projevům přiřadil položku dle metodiky, což je znaleckou kvalifikací svého druhu, ke které je znalec oprávněn. V souvislosti s bodovým hodnocením a citovanou metodikou soud ze zprávy Českého statistického úřadu o průměrné mzdě za 4. čtvrtletí zjistil, že v roce 2020 dosáhla průměrná mzda 35 611 Kč.

54. Dle zprávy terapeutického centra Modré dveře ze 7. 6. 2021 je tímto zařízením poskytována krizová anonymní služba, proto se nemohlo zařízení vyjádřit k tomu, zda jeho služby poškozená N[REDACTED] čerpala, psychoterapii jako takovou centrum nenabízí.
55. Dle zprávy Střediska ROSA z 26. 8. 2021, proběhla ve středisku konzultace s poškozenou N[REDACTED], na žádost její matky, která popsala změny v chování nezletilé s tím, že nezletilá psychologickou péči odmítá kvůli předchozí špatné zkušenosti. Po navázání kontaktu poškozená v středisku uvedla, že jí nebaví brečet před ostatními, tak jde raději pryč. Má kamarády a zájmy, ale teď jí někdy nebaví nic, radši tráví čas sama, než aby s ostatními řešila své problémy, ostatní by jí stejně nedokázali pomoci. Teď se často stává, že jí „přepne“ a dělá něco neočekávaného, třeba den před rozhovorem se rozhodla smazat všechny sociální sítě, nechala se i tetovat. Na to co se stalo, nedokáže zapomenout, musí na to myslet, když má pocit, že už je jí lépe, znova si na to vzpomene. Snaží se cítit čistá, chodí do sprchy třikrát až čtyřikrát denně. Stává se, že když leží v posteli, má pocit, jako by se ta situace opakovala, musí vstát, občas se jí stane, že má najednou zrychlený dech, klepe se jí ruka, má tiky. Dle centra byla na poškozené patrná intrapsychická tenze z prožité události, šlo o traumatický zážitek. Spolupráce nepokračovala kvůli odstěhování rodiny do zahraničí. S ohledem na další psychosexuální vývoj byla doporučena psychologická, případně psychiatrická péče.
56. V opise z evidence přestupků má obžalovaný jeden záznam pro přestupek proti majetku (5. 4. 2020). Dle zprávy o pověsti od Magistrátu města Kladna, není proti obžalovanému evidováno žádné přestupkové řízení.
57. Obžalovaný má v opise rejstříku trestů celkem sedm záznamů. K prvnímu odsouzení došlo 27. 11. 2006 ve zdejší věci sp. zn. 3 T 191/2006, pro trestný čin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání (§ 171 odst. 1 písm. c) zákona č. 140/1961 Sb., trestního zákona), k tomuto odsouzení byl posléze uložen souhrnný trest dne 24. 10. 2007 Okresním soudem v Rakovníku ve věci sp. zn. 1 T 82/2007, ve které byl shledán vinným trestným činem poškození cizí věci (§ 257 odst. 1 zákona č. 140/1961 Sb., trestního zákona). Původně šlo o podmíněný trest na jeden rok, ale obžalovaný se neosvědčil ani v prodloužené zkušební době a dne 28. 4. 2011 byl nařízen výkon trestu, který však již byl amnestován s účinky zahlazení. Chronologicky druhým odsouzením bylo Okresním soudem v Rakovníku dne 29. 6. 2007 ve věci sp. zn. 1 T 48/2007 opět pro maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání (§ 171 odst. 1 písm. c) zákona č. 140/1961 Sb., trestního zákona), i zde došlo návazně k uložení souhrnného trestu Okresním soudem v Rakovníku dne 27. 9. 2007, ve věci sp. zn. 1 T 74/2007, kde byl obžalovaný odsouzen pro trestný čin zatajení věci (§ 254 odst. 1 zákona č. 140/1961 Sb., trestního zákona). Uložený peněžitý trest uhradil a zákaz činnosti vykonal. O drobnější trestnou činnost šlo rovněž u chronologicky pátého odsouzení, kdy byl obžalovaný odsouzen Okresním soudem v Rakovníku dne 13. 3. 2008 pod sp. zn. 1 T 2/2008 pro trestný čin krádeže (§ 247 odst. 1 písm. a) zákona č. 140/1961 Sb., trestního zákona). I tento uložený peněžitý trest obžalovaný vykonal. K výše uvedeným odsouzením soud přihlédl toliko co do tendencí obžalovaného k páčání trestné činnosti. Významnější jsou následující odsouzení ve věci Okresního soudu v Rakovníku sp. zn. 1 T 57/2010 k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 54 měsíců (výkon

Za správnost vyhotovení: Veronika Salačová

5. 9. 2014) a ve věci Okresního soudu v Kladně sp. zn. 4 T 68/2018 k nepodmíněnému trestu v trvání 12 měsíců, jak je dále rozvedeno.

58. Z rozsudku Okresního soudu v Rakovníku ze dne 25. 11. 2010 sp. zn. 1 T 57/2010, plyne, že obžalovaný byl odsouzen pro čtyři skutky právně kvalifikované jako tři zločiny pohlavního zneužití podle § 187 odst. 1 tr. zákoníku, kdy ve čtvrtém případě šlo o zvlášť závažný zločin znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a), b) tr. zákoníku. Obžalovaný se těchto skutků dopustil zkráceně řešeno tak, že:
- a. v nezjištěné době v červenci či srpnu 2008, po nezletilé A (nar. 1999) požadoval, aby se vysvlékla, když tak učinila, sundal jí spodní kalhotky a chtěl po ní, aby mu při močení držela penis, což nezletilá učinila, poté požadoval, aby se vysvlékla i nezletilá B (nar. 1994), kterou posléze dosvlékl včetně spodního prádla, načež jí šahal na prsa a rozkrok,
 - b. v nezjištěné době na jaře 2009 k sobě pozval nezletilou A (stejná jako ad 1) a nezletilou C (nar. 1999), poté co s ním odmítli hrát sexuální hru s erotickými polohami, je vyzval, aby se svlékly, schoval jim oblečení a snažil se s nimi zavřít do koupelny, kdy zatímco nezletilá C utekla, tak nezletilý A stáhl kalhotky, fotil jí rozkrok a poté co mu utekla z koupelny, jí přes její nesouhlas sahal do rozkroku,
 - c. v nezjištěný den na přelomu let 2008 a 2009 se nezletilý A (stejná jako ad 1 a 2) zeptal, jestli nechce jeho spermie do rozkroku, poté jí proti její vůli stáhl kalhoty a kalhotky, onanoval až do vyvrcholení a své sperma otřel nezletilé do rozkroku,
 - d. v nezjištěný den koncem prosince 2009 vyzval nezletilou B (stejná jako ad. 1), aby vylezla na půdu, poté vylezl za ní, shodil žebřík, povalil ji do sena, chytil ji za ruce, klekl si na ní, a i když mu říkala, aby to jeho nechal a s jeho jednáním nesouhlasila, ji i sebe vysvlékl, a přes její snahu se mu uvolnit a její žádosti, aby přestal, na ní vykonal soulož a poté jí nabízel peníze, aby o tom pomlčela.
59. Z odůvodnění rozsudku plyne, že obžalovaný vinu popíral, obvinění poškozených A a C si nedokázal vysvětlit, obvinění poškozenou B pak měl za motivované mstou, protože do něj byla zamilovaná a špatně snášela, že má jinou přítelkyni. Zjištěnou přítomnost pedofilní a zoofilní pornografie na svém počítači a telefonu vysvětloval tím, že s kamarádem pátrali na internetu po pedofilech, původně plánoval výsledky pátrání předat policii, ale pak se na tyto aktivity „vykašlal“ takže nic neoznámil
60. V rámci této věci byl na obžalovaného vypracován první z výše zmíněných znaleckých posudků.
61. Obžalovaný se proti odsuzujícímu rozsudku odvolal, ale jeho odvolání bylo Krajským soudem v Praze dne 16. 2. 2021 pod sp. zn. 9 To 44/2011 zamítnuto.
62. V druhém případě z rozsudku Okresního soudu v Kladně ze dne 18. 12. 2018, sp. zn. 4 T 68/2018 plyne, že byl obžalovaný odsouzen pro v jednočinném souběhu spáchaný zločin pohlavního zneužití podle § 187 odst. 1 tr. zákoníku a přečin ohrožování výchovy dítěte podle § 201 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, kterých se měl zjednodušeně řečeno dopustit tak, že v přesně nezjištěné době 6. 5. 2018 oslovil nezletilou D (nar. 2008) a nezletilou E (nar. 2007) s příslibem finanční odměny za to, že vlezou do plastového barelu a utěsní v něm otvor, přičemž když se nezletilý D nedařilo do barelu vlézt, navrhl jí, aby se svlékla, že jí namaže krémem, s čímž nezletilá souhlasila, při mazání jí osahával na obnaženém přirození, poté vyzval k vysvléčení i nezletilou E, kterou také osahával na přirození, poté odvezl nezletilé do lesního porostu, kde po nich požadoval, aby mu ukázaly cviky, zejména mosty a rozštěpy a aby se na to svlékly, což nezletilé s jeho případnou pomocí učinili, obžalovaný jim osahával přirození s tím, že jim odtamtud musí odstranit nečistoty, při provádění mostu požadoval, aby nezletilé močily, zatímco obžalovaný se při tom sexuálně uspokojoval, poté nezletilé odvezl domů a dal jim drobnou finanční odměnu.

63. Z odůvodnění plyne, že obžalovaný se doznal částečně, poškozeným skutečně nabídl odměnu za pomoc, ale se svlečením přišly sami, na bocích je namazal olejem, aby se do kádě lépe dostaly, ale neosahával je, nezletilé vysadil cestou, aby je neviděla jeho přítelkyně, a když se pro ně vrátil, tak viděl, že z vlastní iniciativy dělají hvězdy, chtěly mu ukázat cviky, odmítl, že by je svlékal, i když připustil, že navrhl, aby se svlékly. Poškozená E při mostu močila, protože se jí chtělo močit. Doznal, že nezletilým, které ležely na zemi, řekl, aby roztáhly nohy a přirození, což udělaly, ale pak si sám uvědomit, že je to špatně, že to se nesmí. Popřel, že by se dotýkal jejich či svého přirození. Připustil, že nezletilým říkal, že by bylo vhodné, aby o tom nemluvily a že jim dal peníze. Akceptoval znalcem navrhovanou léčbu.
64. Obžalovanému byl původně uložen nepodmíněný trest odnětí svobody na 18 měsíců a ochranné sexuologické léčení ambulantní formou, ale k odvolání obžalovaného byl rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 27. 2. 2019, sp. zn. 12 To 51/2019 zrušen výrok o trestu a byl uložen trest odnětí svobody v trvání 12 měsíců. Odvolací soud zde dle odůvodnění reflektoval skutečnost, že až v této trestní věci byla rozeznána parafilie (sexuální deviace) obžalovaného, který jeví aktivní zájem se léčit a je proto na místě s ohledem na význam uloženého léčení pro ochranu společnosti nepřeceňovat represivní složku trestu a proto uložil trest odnětí svobody na dolní hranici. Odvolací soud zároveň důrazně poučil obžalovaného, že pokud by nebyl schopen náležitě reflektovat ve svém chování to, že je mu nyní již známa jeho diagnóza, nutnost řádné léčby a jaké jsou limity jeho ovládacích schopností, bylo by v případě recidivy nutné jeho již skutečně přísné potrestání.
65. Zdejšímu soudu je známo, že proti obžalovanému běží další trestní řízení, ve kterém je podezřelý, že se v roce 2015 dopustil další trestné činnosti proti dětem. O těchto obviněních však nebylo dosud rozhodnuto a obžalovaný je proto z hlediska práva až do případného rozhodnutí o vině, nevinně a k tomu stíhání nelze zvlášť přihlížet, soud ani v rámci ukládání trestu nemůže nijak předvídat a in eventum trest uzpůsobovat možnosti, že v dané věci bude obžalovaný rovněž odsouzen k dalšímu trestu (případné zohlednění všech trestů by v takovém případě bylo na Okresním soudu v Rakovníku).
66. Soud nevyhověl návrhu obhajoby na výslech svědka L■■■■ D■■■, jelikož shledal, že k jednání pod bodem 1. a) došlo v době před tím, než měl dle výpovědi obžalovaného přijít tento svědek na místo, takže jeho případné potvrzení o tom, že si zbytek přestávky skutečně povídal s obžalovaným, zatímco se kolem nich pohyboval poškozený L■■■, který obžalovaného označil za „strejdu“ nemělo pro závěry soudu význam. Pokud snad obžalovaný má za to, že by bylo důkazně významné, že se v dané době měl poškozený chovat, jako by se nic nestalo, soud tuto možnost nijak nevylučuje, nešlo by reakci vybočující z toho, jak mohl poškozený na jednání obžalovaného reagovat, byť může jít o rozpor z pohledu laické představy obžalovaného o chování oběti trestné činnosti. Pokud jde o návrhy na výslechy M■■■■ A■■■■ otce nezletilých poškozených L■■■ a Š■■■, nezletilého S■■■■ A■■■■ (staršího bratra poškozených), a nezletilého L■■■ P■■■ (spolužáka či „kamaráda“ nezletilých), soud rovněž z návrhu a ostatního dokazování neshledal, že by mohli mít pro skutkové závěry podstatný význam jejich výpovědi. Pakliže je obhajoba navrhla k tomu, aby potvrdili, že nezletilí poškození L■■■ a Š■■■ někdy dříve lhali, soud nemá důvod pochybovat, že se tito nezletilí někdy v předchozím životě nedopustili nějaké lži či nečestného jednání (nepopírá jejich matka ani rodinná přítelkyně, kdy netvrdí, že by poškození dříve nelhali, je řešeno a to i dle výše rozebíraných zpráv to, že poškozený L■■■ začal lhát více a to i v situacích, kdy by dříve nelhal). I v případě úspěchu obhajoby o takovéto „snížování kredibility svědků“ a zjištění dalších epizod jako pospal např. svědek J■■■■, by soud na svých závěrech a hodnocení důkazů nic nezměnil. Je rozdíl mezi běžnou dětskou lží, zkreslením či přeháněním a tím, o co by šlo v tomto případě, pokud by si poškození skutečně obvinění vymýšleli. Pokud jde o incident s ukázkou bojových umění u svědka J■■■■, byla věc přijatelně objasněna (viz výpovědi jeho bývalé manželky a matky poškozených). Pokud jde o to, jak se měl otec k nezletilým nepřiměřeně chovat, nelze od

výslechu otce očekávat, že by bylo vyřešeno, zda tehdy pravdivě vypovídali nezletilí či jejich otec (presumpce neviny neznamená, že je prokázáno, že opak tvrdící osoba vypovídala lživě), kdy soud může připustit, že obzvláště v ještě nižším věku poškozených, mohla být výpověď emočně přibarvena, kdy poškození mohli popisovat intenzitu svých prožitků, byť samotné jednání mohlo být méně intenzivní (je rozdíl mezi v podstatě symbolický plácnutím a zbitím, ale dítě může i malé plácnutí vnímat jako velký zásah či křivdu, zvláště pokud není na takové, či intenzivnější „násilí“ zvyklé). Pokud jde o rozsah obtíží nezletilých již v předchozí době a další příčiny, pro které měl zejména poškozený L. [REDAKCE] obtíže, byly tyto aspekty v pro rozhodnutí podstatném rozsahu již objasněny z jiných důkazů. Nikdo nezpochybňuje obhajobu, pokud jde o to, že předmětné obtíže nevznikly v důsledku jednání obžalovaného, soud však shledal, že předchozí obtíže se v důsledku jeho jednání opětovně zhoršily. Pokud jde o návrh obžalovaného, aby s ohledem na to, že předmětem zkoumání byl obsah jeho mobilního telefonu, byly rovněž zajištěny obsahy mobilních telefonů všech poškozených nezletilých včetně jejich komunikací na Facebooku, a v případě nezletilého L. [REDAKCE] rovněž byla zkoumána historie jím v minulosti procházených internetových stránek, takovýto návrh hraničí se snahou zneužít práva na obhajobu k šikaně poškozených. Obžalovaný nijak nevysvětlil, na základě čeho se domnívá, že by takto měly být zjištěny nějaké skutečnosti významné pro rozhodnutí ve věci, pokud snad nemá jít o zcela neurčitou a ničím nepodloženou „naději“, zda by se poškození nemohli v rámci nějaké komunikace s nějakou osobou náhodou podřeknout ohledně toho, že si měli obvinění vymyslet tak, jak tvrdí obhajoba. Pokud by soud měl připouštět takovéto rozšiřování dokazování (nemluvě o nepřiměřenosti zásahů do soukromí poškozených v kontextu nijak neurčitého předpokladu, že by takovým zásahem, a to i při hypotetické pravdivosti verze obžalovaného, mohla být získána skutečnost významná pro rozhodnutí), bylo by dokazování v podstatě neukončitelné. Soud vede dokazování dle trestního řádu pouze v míře nezbytné pro zjištění skutkového stavu v rozsahu potřebném pro rozhodnutí, přičemž není cílem dokazování zjistit jakousi absolutní, „fylozofickou pravdu“ (kdy lze v zásadě filozofickou argumentací zpochybnit i existenci obžalovaného, poškozených a světa jako celku), ale toliko skutkový stav o kterém není důvodná pochybnost. K tomuto soud dospěl i bez navrhovaných důkazů, kdy nelze reálně, důvodně očekávat, že by navrhované důkazy mohly na závěrech soudu cokoliv změnit. Pakliže pak soud narazil na meze dokazování, které ani případným doplněním dokazování nebylo možné vyřešit, soud postupoval ve prospěch obžalovaného (např. kratší doba jednání vůči poškozené N. [REDAKCE], skutečnost, že měla mít poškozená sportovní podprsenku).

67. V rámci hodnocení důkazů stojí verze obhajoby v zásadě důkazně osamocena a stojí na výpovědi obžalovaného, která se v řadě aspektů blíží verzi zjištěné dalším dokazováním, ale v kritických částech dochází k odlišnému popisu tak, aby jednání obžalovaného nepřekročilo hranici trestní odpovědnosti. Pokud jde o skutek 1. a) obžalovaný připustil rozhovor s poškozeným včetně toho, že se ho snažil naučit masturbovat, ale s tím, že tak činil jen náznakem, oblečený a bez fyzického kontaktu mezi ním a poškozeným. Obdobně pokud jde o skutek 1. b) obžalovaný nepopírá, že hovořil s poškozeným Š. [REDAKCE], chtěl, aby svému bratru pomohl s tím, jak má „správně masturbovat“, ale opět již obžalovaný popírá, že by v rámci toho chtěl opakovaně po poškozeném, aby tam před ním masturboval. Rovněž v případě poškozené N. [REDAKCE] obžalovaný nepopírá, že šel do pokoje za nezletilou, asi pět minut s ní mluvil a řešil s ní její bolest zad, verze se rozchází až ohledně toho, že měl následně začít proti vůli poškozené na ní vykonávat pohlavní styk. Napříč výpovědi a v rámci vyjádření k důkazům pak obžalovaný napadá ty části ostatních důkazů, které nepodporují jeho verzi, kdy např. v kontextu tvrzení svědkyně A. [REDAKCE], že s ní neejakuloval, protože „se udělal“ přes den, tvrdí opak, že naopak ejakuloval a to přímo do vagíny svědkyně bez ochrany, pakliže tato svědkyně tvrdí, že ráno před ní po návratu od nezletilé masturboval a chtěl s ní mít pohlavní styk (což lze vykládat jako frustraci z neúspěchu u poškozené N. [REDAKCE]), obžalovaný tvrdí, že on na sex chuť neměl, a že to byla svědkyně, která na něj „sexuálně dorážela“ (obžalovaný nevysvětluje rozpor, že se již před tím měli dle jeho vlastní výpovědi se svědkyní dohodnout, že budou jen kamarádi a že ho svědkyně seznámí s jinou

ženou, s kterou by si mohli vyhovovat). Pokud poškozená N. popisuje, že jí měl chtít obejmout a šáhnout jí večer 30. 1. 2021 na zadek a poté na prsa, obžalovaný nepopírá objetí, ale s tím, že mu bylo nabídnuto nezletilou a poškozeným Š. (který potvrdil výpověď poškozené N., že jí měl obžalovaný šáhnout na zadek a poté na prsa), a že se jí nedotýkal na těchto partiích a pokud se tak stalo předtím, bylo to v rámci žertovného poměřování velikosti prsou. Tam kde obžalovaný nepostupuje touto metodou „minimální odchylky“ tam se hájí nikoliv podporou své verze, ale výpady a zpochybňováním ostatních svědků, které se snaží prezentovat co nejnegativněji, kdy sahá až k jejich obviňování z jednání, které by mohlo být posouzeno jako trestný čin. Soud při srovnání výpovědi obžalovaného a toho, jak se snaží interpretovat ostatní důkazy, obžalovanému neuvěřil, jeho výpověď shledal účelovou obhajobou, na kterou má v mezích, o kterých byl soudem poučen, obžalovaný nárok.

68. Za logický ucelený celek soud shledal naopak skutkový stav, který vyplynul z ostatních důkazů.
69. Soud mohl v případě poškozeného L. vyjít ze dvou výsledků v případném řízení zachycených na video a rovněž se souhlasem stran čteného úředního záznamu o podaném vysvětlení. Soud neshledal, že by v těchto výpovědích byly podstatné nesrovnalosti, kdy z hlediska zákonitostí paměti nelze u svědka očekávat, že bude schopen vše přesně a zcela shodně popsat při opakovaných výsleších. Různé detaily se ukládají do paměti s různou pevností, v rámci opakovaného vybavování si vzpomínek dochází k dílčím posunům, nevědomému doplňování některých mezer a vzniku jiných, kdy při hodnocení výpovědi je nutné k těmto aspektům vždy přihlížet, představa, že by svědek vždy vypovídal shodně je naivní, a pokud by se tomu tak skutečně stalo, muselo by jít buď o výpověď obsahově naprosto jednoduchou, nebo by se jednalo o známku naučené výpovědi. Stejnou benevolenci soud při hodnocení dopřál i výpovědi obžalovaného. Soud neshledal ve výpovědi poškozeného L. důvod pochybovat o její věrohodnosti, což samozřejmě nemůže být vykládáno tak, že se poškozený L. správně rozpomněl vždy na každý detail, kdy ze záznamů je rovněž zřejmé, že bylo pro výpověď zcela zásadní (což není u výpovědi a zvláště pak u dětí nijak neobvyklé), jak byly kladené otázky. Vnímání času je velmi subjektivní a schopnost popsat délku trvání nějakého děje velmi omezená, kdy se lze setkat se značnými nepřesnostmi, jednou z nejčtenějších „chyb“ v paměti a výpovědích je narušení časové osy, respektive řazení jednotlivých vzpomínek na této ose. Pokud jde o to, čeho se měl obžalovaný dopustit vůči nezletilému, je výpověď zcela dostatečně konzistentní, kdy jde o prožitek, který se logicky do paměti poškozeného musel zapsat, těžko lze očekávat, že by poškozený v daném věku „splzl“ zda mu obžalovaný poté co zašli o pauze v jedenáct nakoupit, pouze naznačoval masturbaci přes oděv, či mu obžalovaný stáhl kalhoty, snažil se ho po přesněji neurčitelnou dobu masturbovat (kdy u nezletilého nedošlo k erekci, což mohlo být věkem i stresující situací) a poškozený pak na žádost obžalovaného masturboval obžalovaného až do jeho vyvrcholení, kdy ejakulát poškozenému potřísnil ruku. Poškozený L. popsal skutkový děj k bodům 1. a), b) zcela přiléhavě a věrohodně, včetně přiměřených detailů, kdy např. poukázal na to, jaký motiv obžalovaný pro své počínání prezentoval (a který odpovídá na své počáteční fázi rozhovoru se svědkyní A. o tom, že obžalovaný močí na pneumatiku a může to nezletilému ukázat) a jak obžalovaný přešel od tréninku močení k masturbaci. Pokud obžalovaný poukazuje na to, že poškozený měl již předchozí zkušenost s pornografií na internetu, svědek to (posléze) přiznal, a soud nemá důvod tuto skutečnost neakceptovat. Požadavek obžalovaného na zkoumání historie prohlížení internetových stránek poškozeným je tak co této okolnosti zcela nadbytečný. Pokud snad pak obžalovaný má za to, že by jeho jednání nemělo být trestné či mělo mít nižší nebezpečnost proto, že směřovalo proti chlapci, který již zkoušel hledat pornografii a (zatím bez vyvrcholení) masturbovat, nemůže než soud pochybovat o tom, zda obžalovanému vůbec dochází povaha jeho trestné činnosti a důsledky, které takováto činnost má pro poškozené. Co se týče výpovědi poškozeného L. ke skutku č. 2, je zřejmé, že zde má informace až z doslechu, kdy pouze obecně lze konstatovat, že zde v podstatných bodech odpovídá, co měl

poškozený L■■■■ slyšet od jiných osob a co posléze v trestním řízení uváděla sama poškozená N■■■■.

70. Pokud jde o to, do jaké míry nemohlo dojít k předmětnému skutkovému ději proto, že by na autobus stojící v Libušíně na náměstí bylo vidět (za předpokladu, že autobus skutečně stál tam, kde uvedl obžalovaný a svědkyně V■■■■, kdy z dokazování nevyplývalo, že by mělo docházet k úmyslnému přemístění autobusu na jiné odlehlejší místo, byť to na druhou stranu nelze ani vyloučit, kdy poškození se vyjádřili k tomuto dosti neurčitě), pokud soud vyjde z fotografií autobusu (jiné značky, ale dle obžalovaného srovnatelného co do umístění oken), místa a obecného povědomí o autobusech používaných v městské a příměstské dopravě, je zřejmé, že obžalovaný úmyslně zveličuje, do jaké míry je do autobusu vidět zvnějšku a naopak snižuje (jelikož to logicky vyhovuje obhajobě) možnost vidět a slyšet co se děje v rámci vnitřku autobusu (viz dále). Soud nezpochybňuje, že pokud by se někdo snažil cíleně nahlédnout do autobusu, přistoupil by bezprostředně k oknu, tak mohl zahlédnout, k čemu v autobuse dochází, ale jinak běžně u osoby sedící v této části autobusu je vidět při běžném průchodu či průjezdu kolem autobusu pouze hlava a ramena, či horní část trupu, běžně člověk nevidí cestujícímu až do klína, tedy na tu část těla, k jejímuž obnažení zde mělo dojít. Obžalovanému tedy hrozilo odhalení, ale v pouze omezené míře, kdy měl možnost s ohledem na své zkušenosti s řízením autobusu posoudit, do jaké míry v daném místě a čase hrozí, že by je s poškozeným skutečně někdo zahlédl a do jaké míry je pro něj toto riziko natolik nízké, aby pro něj bylo přijatelné. Např. mohl předem zkontrolovat, z jakých míst a v jakých úhlech je na které místo v autobuse vidět a na základě toho posoudit, které místo je pro případné aktivity takového rázu dostatečně bezpečné. Že by obžalovaný přistupoval ke svému činu s takovouto mírou přípravy nebylo prokázáno, toto soud zmiňuje hypoteticky, je zcela reálné i to, že se jednalo o neplánované, situačně vyvolané jednání (viz dále), kdy nicméně nelze přehlédnout, že šlo pro obžalovaného o známé prostředí. Jak bylo již zmíněno, dle starších komunikací zajištěných v jeho mobilním telefonu obžalovaný zasílal v denních hodinách video a fotografie toho, jak v autobuse onanuje, na sedadlech pro cestující, či odesílal fotografie svého obnaženého přirození z místa řidiče, takže jistá předchozí zkušenost s intimními aktivitami v autobuse u obžalovaného již byla, byť samozřejmě nelze posoudit, kde v dané době obžalovaný s autobusem stál a rovněž důsledky přistižení při onanii či odhalování by nepochybně nebyly pro obžalovaného tak vážné, jako při přistižení při zneužívání dítěte. Nelze přeceňovat riziko odhalení jako okolnost vylučující spáchání trestného činu. Ostatně lze se setkat s případy, kdy si pachatelé v tomto počínají velmi nerozvážně či až drze a lhostejně k rizikům dopadení (např. znásilnění ve frekventovaném parku krátce po poledni, kdy v případě výraznějšího odporu či křiku mohlo s velkou pravděpodobností dojít k zásahu kolemjdoucích či k přivolání policie). Není rovněž neznámým fenoménem, že někteří lidé nacházejí vzrušení v tom, že se pohlavním aktivitám věnují (polo)věřejně, kdy právě riziko odhalení či vědomí, že byli někým zahlédnuti, stupňuje jejich vzrušení. Bylo by možné pouze spekulovat, co se konkrétně dělo v hlavě obžalovaného, kdy nelze přehlédnout, že již v obou předchozích odsouzeních se téma močení opakovalo, takže nelze vyloučit např. ani to, že obžalovaný původně chtěl skutečně s poškozeným L■■■■ probrat pouze téma pomočování (sám s ním měl dle znaleckých posudků v dětství problémy), nicméně poté, co poškozeného při močení zahlédl, se v kontextu své parafrázy (deviantní) sexuální orientace se sníženou ovládací schopností již dále neovládl a přistoupil ke spáchání trestného činu. Poté, co se poškozený L■■■■ tvářil, jako že se nic nestalo, bylo pak logicky pro obžalovaného psychicky snazší pokračovat dále, kdy v tomto ohledu nelze nezmínit z výpovědi poškozené N■■■■, že se obžalovaný nakonec tvářil z jejího pohledu překvapeně, že se jí jeho jednání nelíbilo. Tyto hypotézy však nejsou rozhodující pro otázku viny, podstatné je, že určité, okolnostem odpovídající riziko dopadení nevylučuje, že by obžalovaný čin spáchal.
71. Rovněž u poškozeného Š■■■■ soud neshledal žádné důvody, proč by jeho výpověď neměl jako pravdivou akceptovat, kdy samozřejmě platí, co již soud uvedl výše ke svědeckým výpovědím

obecně, tedy že na takovéto důkazy nelze klást přehnané nároky z hlediska schopnosti svědků vybavovat si konzistentně veškeré detaily (např. poškozený Š. si zjevně popletl obec, do které s nimi obžalovaný jezdil, kdy nejsou žádné pochybnosti o tom, že měl obžalovaný jezdit do Libušína, rovněž se vyjádřil nepřesně k přestávkám, kdy zřejmě 20 minutovými pauzami myslel kratší přestávky na Kladně, které byly ve skutečnosti kratší, a naopak jako hodinové popsal přestávky v Libušíně, které byly ve skutečnosti podstatně delší). Výpověď poškozeného je obsahově věrohodná a odpovídá ostatnímu dokazování s výjimkou výpovědi obžalovaného, který namísto toho, že by poškozený L. volal svému bratrovi a požádal ho, aby s nimi dále jezdil (což plně odpovídá reakci na to, co se mu předtím s obžalovaným stalo, kdy z listin o nezletilých plyne, že v sourozeneckém vztahu Š. vystupoval jako silnější a schopnější „ochránce“ svého dvojčete), uvedl, že iniciativa měla přijít od samotného Š. který se tak chtěl vyhnout odhalení, že jel do Kladna bez dovolení své matky (obžalovaný tímto mimochodem přiznává, že si byl vědom toho, že nezletilí neměli dovoleno se pohybovat volně bez dalšího, pokud byli s ním, tak proto, že jejich matka spoléhala na to, že v nezbytné věku odpovídající míře na poškozené dohlédne, což obžalovaný, byť dílem konkludentně akceptoval). Nejde však o zásadní rozpor, pokud pak jde o to, co se stalo při poslední dlouhé pauze, poškození L. a Š. popisují situaci v podstatném rozsahu shodně, kdy tyto výpovědi jsou v jasném protikladu s verzí obžalovaného, který se měl dle obhajoby pouze snažit Š. žádat, aby pomohl svému bratru s masturbací a snad se měl přeslechnout a nedopatřením dojít k závěru, že ho obžalovaný žádá o to, aby tam masturboval. Takovouto záměnu lze při tom, jak poškozený děj pospal, jednoznačně vyloučit, nešlo o jednu žádost, kde se snad měl přeslechnout, obžalovaný svou žádost opakoval, poškozeného přemlouval a dokonce v tomto kontextu šahal poškozenému na kolena (soud nemůže souhlasit s obhajobou, že sahat v nepřítomnosti dalších dospělých osob na kolena nezletilých je běžné a zcela nevinné, byť samozřejmě je nutné vnímat kontext, který však je v tomto případě jednoznačný). Soud nemá důvod nevěřit poškozenému, že se ho obžalovaný snažil přemluvit k masturbaci tak, jak poškozený uvedl. Pokud jde o to, že by takovéto přemlouvání bylo vyloučeno místními podmínkami, lze v zásadě odkázat na to, co již bylo uvedeno výše, přičemž v dané době již byla pokročilejší hodina (večer na konci ledna) a obžalovaný se s poškozeným nedostal dál než k přemlouvání, tudíž ani nebyl důvod se zvýšeně skrývat, kdy by bylo možné pouze spekulovat, kde by k masturbaci došlo, pokud by se poškozený Š. návrhům podvolil. Snaží-li se obhajoba spekulovat, že ze zadních míst v autobuse nemohl poškozený L. při běžícím motoru slyšet, co říká obžalovaný jeho bratrovi, ani vidět, zda na něj obžalovaný šahá, zřejmě jí zde unikl detail, že i poškozený Š. uvedl, že poškozený L. nebyl po celou dobu na jednom místě, ale následně si předsedal. Pokud jde o výpověď poškozeného Š. k událostem vztahujícím se k bodu 2, poškozený adekvátně shodně s poškozenou N. a v rozporu s obžalovaným popsal nevhodného chování obžalovaného k nezletilému, u kterého byl přítomen předchozí večer. Následující události pak již měl jen převyprávěné, kdy lze akceptovat, že došlo k zjevnému narušení časové osy, kdy zaměnil první a druhou návštěvu obžalovaného v pokoji, kde poškozená spala, kdy z veškerého ostatního dokazování jasně plyne, že proběhl opačně.

72. Pokud jde o výpověď poškozené N., obžaloba vycházela z verze dle třetího výsledku poškozené, a to zjevně s ohledem na to, aby byla šetřena práva obhajoby, tedy vyšlo se z verze získané až poté, co obžalovaný, respektive jeho výpovědím přítomný obhájce, věděl, z čeho je obžalovaný ve vztahu k vyslychané vině a mohl v tomto kontextu klást vyslychané otázky. Na žádost obhajoby byly před soudem přečteny všechny výsledky poškozené, kterých se obhájce obžalovaného účastnil. Soud se plně ztotožňuje s názorem obhajoby, že čím kratší je časový úsek mezi výpovědí a událostí, která je předmětem výpovědi, tím vyšší důkazní hodnotu má výpověď, takže plně uvítal takovýto návrh obhajoby, kdy v zde řešené věci mohlo dojít ke komplexní analýze vývoje výpovědi poškozené. Ve výsledném hodnocení výpovědi se však od obhajoby výrazně liší. Obhajoba se soustředí na dílčí nesrovnalosti, jako jsou rozdíly v popisu délky jednotlivých dějů, kdy nicméně, jak již soud opakovaně zmiňuje, nejde při výpovědích o nijak

neobvyklou situaci, kdy obecně je nutné přihlížet k tomu, že svědek je schopen (pokud nemá na základě čeho dát vzpomínce jasné časové ohraničení – viz svědkyně J. A., která uvedla, že se podívala na hodiny, když jí obžalovaný toho rána poprvé a podruhé probudil) pouze obecně odhadnout trvání děje a navíc časová osa bývá obvykle tím prvním, co se ve vzpomínkách rozpadá. V kontextu ostatního dokazování, zejména výpovědi svědkyně A. a záznamu tel. komunikace z mobilu obžalovaného, lze mít za důvodný argument obhajoby, že poškozená při poslední události trvání všech skutkových dějů protáhla do takové míry, že neodpovídají dalšími důkazy vymezenému časovému rámci, ale to není okolností, která by zpochybňovala výpověď poškozené, pokud jde o to, jakého jednání se obžalovaný vůči ní dopustil, pouze se zpětně mění subjektivní hodnocení délky vybavovaného děje. Tyto rozpory znamenají pouze to, že je na místě časový rámec omezit tak, jak poškozená uváděla v předchozích výpovědích, kdy dříve popsany časový rámec odpovídal ostatnímu dokazování. Soud v tomto smyslu upravil popis skutku a dále dodává, že samozřejmě nelze zcela přesně časově určit, kdy přesně došlo ke skutku a kolik přesně minut či vteřin trvalo to které konkrétní jednání obžalovaného, nicméně to není pro otázku viny podstatné. Verzi, že přetahování se mezi poškozenou a obžalovaným na prsou trvalo asi 5 vteřin lze současně považovat za verzi pro obžalovaného nejpriznivější. Pokud jde o podstatné aspekty, poškozená je zcela adekvátně konzistentní a pokud obžalovaný opakovaně poukazuje na údajný rozpor, zda na počátku poškozená ležela na zádech či na břiše, poškozená je v tomto konzistentní a vždy shodně popisuje, že jí obžalovaný přetočil z břicha na záda. Obžalovaný zde vychází ve skutečnosti z toho, co uváděla matka poškozené, tedy z nepřímého zdroje, kdy lze pouze spekulovat, zda si matka nepřesně zapamatovala, co jí dcera tehdy popisovala, což by v rozrušení s ohledem na obsah popisovaného nebylo nijak zarážející, či zda jí poškozená do telefonu nepopisovala vše přesně od začátku tak, jak to uváděla později (ostatně sama uvádí, že samotnému přetočení ještě nekladla zvláštní význam), kdy v popisu „skákala“ k tomu, co vnímala nejintenzivněji (sednutí si poškozeného na ní, zatímco seděla na břiše, jeho penis na jejích hýždích, to, že jí chtěl stáhnout kratásy). Pokud obžalovaný argumentuje nemožností fyzického provedení toho, co poškozená popisuje, soud nemůže posoudit, jakým způsobem si obžalovaný popis vykládá a co si pod ním představuje, nicméně soud má popis poškozené za zcela reálný a proveditelný, v popisované poloze je nejen možné (a to včetně souběžné masáže zad či prsou) tření mužského přirození o prostor mezi hýžděmi, ale rovněž je v takovéto poloze možné vykonat anální či vaginální pohlavní styk, kdy s ohledem na vyšetření obžalovaného znalcem a z mobilu obžalovaného zajištěný obrazový materiál není důvod se domnívat, že by přirození obžalovaného nebylo dostatečně velké, aby ho poškozená v uvedené poloze nemohla cítit a dojem z něj popsat tak, jak ho popsala.

73. Je zřejmé, že v případě prvotního popisu poškozená nevěděla, jak přiléhavě popsat stav přirození a jeho pohyby, kdy k otázce policistky odsouhlasila, že přirození asi bylo v klidu, ale lze pouze spekulovat, co rozuměla poškozená „klidem“, pakliže klid vymezovala tím, že necítila na přirození žádné změny. U nezkušené nezletilé tedy nelze vyloučit, že mohla klid vnímat nikoliv jako rozdíl mezi ztopořeným a neztopořeným přirozením, ale tím, že přirození se během skutkového děje neměnilo, nezvětšovalo se ani nezmenšovalo, necítila žádné záškuby, že by obžalovaný ejakuloval do kalhot atd. Soud nevnímá jako podstatný, výpověď znevěřohodňující aspekt, pokud poškozená nejprve popsala přirození obžalovaného tak, jak zde bylo rozebráno a až posléze mluvila o ztopoření. Ostatně v dané situaci měla omezenou možnost posoudit, zda přirození, kterým se o ní obžalovaný třel, je z hlediska velikosti jeho přirození ztopořený či neztopořený stav. Z hlediska trestní odpovědnosti pak nelze nepodotknout, že na povaze jednání by se nic neměnilo, pokud by se obžalovaný snažil teprve dosáhnout ztopoření tím, že by se o poškozenou třel neztopořeným přirozením, ale např. v důsledku stresu v dané situaci by u něj ke ztopoření (změně) během aktu nedošlo.
74. Na místě je argument obhajoby, že poškozená v prvotní výpovědi uvedla, že měla na sobě pod mikinou ještě sportovní podprsenku, zatímco v dalších výpovědích uváděla, že pod ní již nic

neměla. Jde o rozpor, který je na místě řešit v prospěch prvotní, skutku nejbližší popisované verze, která je současně verzí pro obžalovaného příznivější (byť na otázce viny a právní kvalifikaci nic nemění), soud adekvátně oproti obžalobě upravil popis skutku, kdy rovněž doplnil, že se obžalovaný poškozené na sundání jejích kraťasů zeptal, kdy si poškozená nebyla jistá přesnou formulací (zda jí vyzýval, aby si je stáhla sama, či žádal o souhlas s tím, aby jí je mohl stáhnout), ale obecně je pro obžalovaného příznivější, pokud taková otázka zazněla. Soud nemá za to, že by z této nepřesnosti bylo možné dovozovat, že si poškozené vymýšlí či nevypovídá pravdivě. Jak popsala matka poškozené, poškozená je zvyklá doma spát bez podprsenky, nicméně je zcela reálné, že při přespání u kamaráda si poškozená podprsenku na spaní nechala tak, jak prvotně uvedla, nicméně v průběhu času se vzpomínka na to, že tehdy udělala něco jinak, než jak dělá obvykle, vytratila a tudíž později měla za to, že spala i tehdy tak jak spala kdykoliv jindy, tedy bez podprsenky. Každý např. známe situace, kdy si položíme klíče na jiné než obvyklé místo, jsme následně přesvědčeni, že jsme je i tentokrát dali na stejné místo a jsme zaskočeni, že na daném místě nejsou. Poškozená nebyla při první výpovědi konkrétněji dotazována, zda jí obžalovaný osahával přes podprsenku či jí rukama zajel pod podprsenku, poškozená zde od masáže a tření přirozením v skutkovém ději přeskočila, až k jako pro ni nepochybně zásadnímu dějovému zlomu, k tomu, že jí obžalovaný sjel na kraťasy a ptal se, zda jí je může sundat. Jde o chybu paměti, kterou lze při hodnocení výpovědi akceptovat.

75. Pakliže obhajoba argumentuje tím, že poškozená není věrohodná proto, že v pozdějších výpovědích uvádí více detailů, což dle obhajoby neodpovídá tomu, že by si na událost měla nejlépe pamatovat krátce po činu, zcela opomíjí průběh výpovědí, kdy je zřejmé, že svědkyně převážně reaguje na otázky, takže míra uvedených detailů vychází primárně z toho, jak detailně je dotazována vyslyšajícím, roli zde nepochybně hraje i opakování výslechů, kdy si vypovídající v myšlenkách přehrává nejen vzpomínky, ale rovněž svou předchozí výpověď, kdy si řada svědků např. až po skončení výpovědi vzpomenu na některé detaily, které zapomněli uvést a naopak ji doplní při další výpovědi právě proto, že si uvědomí, že na něco dříve zapomněli (a naopak na některý z detailů, který si dříve pamatovali, zapomenou). Nelze akceptovat, že by uvedení nové okolnosti mělo samo o sobě znamenat, že výpověď není věrohodná, zvláště pak v situaci, kdy základní kostra děje zůstává konstantní.
76. Soud musí odmítnout závěr obhajoby, že opakování výslechů poškozené bylo protizákonné, a legálně proběhl pouze první výslech. Dle ustanovení § 102 tr. řádu by měl výslech poškozené osoby mladší 18 let o okolnostech, jejichž ožívání v paměti by vzhledem k věku mohlo nepříznivě ovlivňovat její duševní a mravní vývoj, veden tak, aby výslech v dalším řízení zpravidla už nebylo třeba opakovat, kdy v druhém odstavci je návazně uvedeno, že v dalším řízení má být takováto osoba vyslechnuta znovu jen v nutných případech. Nejde tedy v žádném případě o zákaz opakování výslechu, ale orgány činné v trestním řízení by měli usilovat o to, aby k opakování výslechu nemuselo dojít. Nejde o ustanovení směřující k posílení práva na obhajobu, kterému by naopak odpovídala úprava, že i takovýto svědek má být znovu vyslechnut soudem, ale o ustanovení, které naopak do určité míry omezuje právo na obhajobu v zájmu ochrany nezletilých před traumatizací a sekundární viktimizací. V řešené věci bohužel došlo k tomu, že poškozená (která při výpovědích, zejména při druhé, byla zjevně rozrušena) musela vypovídat opakovaně, ale to neznamená, že by její pozdější výpovědi nebyly procesně použitelné. Naopak je zcela zřejmé, jak již bylo uvedeno výše, že třetí výslech proběhl právě proto, aby nedošlo k žádnému zkrácení práva na obhajobu a obhájce mohl klást svědkyni otázky v návaznosti na rozšíření stíhání obžalovaného. Druhý výslech pak byl logickým vyústěním prvního výslechu, kdy se zjevně nepodařilo v rámci kladených otázek, kdy vyslyšající pravděpodobně nechtěla poškozenou příliš rozrušit, objasnit s potřebnou mírou detailů všechny okolnosti rozhodující pro právní kvalifikaci popisovaného jednání a pro další postup ve věci. Proto logicky druhý výslech byl veden detailněji a není nijak zarážející, že v návaznosti na kladené

otázky poškozené uvedla i detaily, které při první výpovědi neuvedla, či se případně rozmyslela, jak některé aspekty přesněji popsat.

77. Soud neměl důvod nevěřit výpovědi svědkyně A [REDAKCE], kdy v podstatných okolnostech vypovídá s výjimkou tvrzení obžalovaného a svědka J [REDAKCE] shodně s ostatními důkazy. Sama svědkyně přímo nic z řešených skutků neviděla, ale potvrdila, že jí nezletilí události popsali ve stručnosti tak, jak následně uváděli v trestním řízení, rozsáhle se pak mohla vyjádřit rovněž k tomu, jaké zdravotní a psychické obtíže měli poškození před a po řešených událostech, kdy soud opět nemá důvod výpovědi nevěřit, když je v souladu se zajištěnými listinnými důkazy. Obsahu opatrovnického spisu rovněž odpovídá to, že synové měli popsat, že se vůči nim otec choval agresivně (viz výše). Obžalovaný v řadě aspektů popisuje průběh událostí v zásadě obdobně, liší se v aspektech, které se přímo týkají již trestně relevantního jednání. Soud má za logické, jak svědkyně popsala, že před jízdou upozornila obžalovaného na specifika a problémy s močením poškozeného L [REDAKCE] (nelze přehlédnout, že i poškozený následně popsal začátek předmětného děje tak, jak obžalovaný slíbil svědkyni s poškozeným probrat – močení na pneumatiku), přesvědčivě působí rovněž to, jak svědkyně popsala, že následně, kdy se konverzace osmělila z hlediska sexu, se svědkyně zeptala obžalovaného jako muže, jestli z hlediska masturbace je důvod nějak řešit to, že jí na svého bratra poškozený Š [REDAKCE] prozradil, že poškozený L [REDAKCE] zkouší masturbovat, ale „nejde mu to“. Je absurdní verze obžalovaného, že by poškozená měla chtít, aby s jejím synem probral masturbaci jako jakýsi „lék“ na problémy s pomočováním v kontextu toho, že tyto problémy byly svědkyní dlouhodobě řešeny s odborníky. Jde o „oslí můstek“ na úrovni toho, kdy v jednom ze zahraničních publikovaných případů pohlavního zneužívání učitel s žáčkami provozoval pohlavní styk coby „cvičení na zlepšení cirkulace vzduchu v těle“. Soud zde uvěřil verzi svědkyně včetně toho, v čem vypovídala rozdílně od svědka J [REDAKCE], u kterého soud shledal zjevnou snahu přispět svou výpovědí obžalovanému (viz dále), a není zřejmý důvod, proč by právě jeho měla svědkyně A [REDAKCE] požádat k „sexuální osvětě“ svých dětí (viz podrobněji dále). Logická je oproti obžalovanému rovněž verze o tom, že obžalovanému se při styku s ní nepodařilo vyvrcholit, kdy právě v návaznosti na divné pocity z tohoto styku řešila, že jí obžalovaný nevyhovuje a že se s ním rozejde, ráno pak obžalovaný po příchodu od N [REDAKCE] (kdy se obžalovanému nepodařilo dosáhnout ukojení), s ní chtěl mít styk, respektive začal masturbovat, ale svědkyně další intimnosti odmítla. Naproti tomu, obžalovaný popisuje, že na naléhání svědkyně s ní měl nechráněnou soulož do vyvrcholení, nicméně svědkyně se s ním stejně chtěla rozejít a slíbila ho seznámit s kamarádkou, nicméně přes tento rozchod to měla být opět svědkyně, kdo se ho poté ráno snažil masturbovat, což naopak měl odmítnout obžalovaný. Z hlediska časového vymezení skutku ad 2. soud neměl důvod neakceptovat časy, které svědkyně uvedla pro odchod obžalovaného po schodech nahoru a pro jeho návrat do ložnice, kdy svědkyně vysvětlila, že si tyto časy zapamatovala s jistotou, protože jí obžalovaný probudil a podívala na hodiny, které má na stropě.
78. Výpověď svědkyně Krátké plně potvrzuje verzi, kterou uvedla svědkyně A [REDAKCE] a poškozený L [REDAKCE], pokud jde o to, že se nezletilý rozhodl svěřit matce s jednáním obžalovaného až v kontextu toho, že slyšel, jak matka řeší jednání obžalovaného vůči poškozené N [REDAKCE]. Soud nemá důvod pochybovat o její výpovědi, včetně toho, že vnímala poškozeného L [REDAKCE] jako zjevně rozrušeného a jeho projev jako spontánní.
79. Obdobně jako v případě svědkyně K [REDAKCE], rovněž výpověď svědkyně T [REDAKCE] má především nepřímý podpůrný charakter, pokud jde o výpovědi poškozeného L [REDAKCE] a Š [REDAKCE] a jejich matky, kdy svědkyně popsala soudu, jak vnímala situaci a projevy těchto osob bezprostředně poté, co se nezletilí svěřili své matce s jednáním obžalovaného z předchozího dne. Popis svědkyně plně zapadá do kontextu ostatních výpovědí a listinných důkazů vztahujících se k nezletilým, blíže objasňuje rovněž některé části zajištěné komunikace s obžalovaným.
80. Soud neměl důvod neakceptovat výpověď svědkyně H [REDAKCE], která věrohodně popsala, jak se jí poškozená svěřila s tím, co se stalo, v podstatném rozsahu tento popis odpovídá tomu, jak
- Za správnost vyhotovení: Veronika Salačová

poškozená vypovídala následně v trestním řízení. Soud rovněž nemá důvod nevěřit popis změn v chování poškozené, kdy součástí listinných důkazů jsou odpovídající odborné zprávy, pouze lze doplnit, že svědkyně si buď nebyla vědoma, nebo opomněla, že u poškozené se již v minulosti objevily sklony k sebepoškozování. Nejde o rozpor, pro který by soud měl důvod pochybovat o výpovědi svědkyně co do rozhodných okolností. Pokud jde o to, že si tato svědkyně mohla nepřesně zapamatovat, co jí poškozená řekla, či že poškozená mohla svoji polohu zmínit až v souvislosti s popisem, jak si na ní obžalovaný sedl, viz výše.

81. Svědkyně J. [REDAKCE] při podání výpovědi působila do určité míry zmateně, zvláště pokud měla popsat, jak dlouho zná obžalovaného a jak blízký je jejich vztah, rezolutní byla v tom, že si ohledně obžalovaného nebyla v dané době vědoma čehokoliv závadového i ohledně toho, že se vůči její dceři ničeho nedopouštěl (což bylo v přípravném řízení prověřováno s negativním výsledkem), její výpověď, že manžel na poškozené při návštěvách „působil hrozivě“ je v souladu s tím, co uváděla svědkyně A. [REDAKCE], dle kterého mají ze svědka J. [REDAKCE] hrůzu všichni (jistá „suverenita“ projevu byla u jmenovaného svědka zřejmá i při jeho slyšení před soudem) a v principu i s výpovědí svědka J. [REDAKCE], který popřel, že by se vůči nezletilým něčeho dopustil, předváděl jim bojové umění, ale šlo pouze o náznak. Lze pochopit, že nezletilí mohli mít v kontextu projevu svědka J. [REDAKCE] obavu, zda jim skutečně neublíží, nicméně tomu svědkyně A. [REDAKCE] nepřikládá zvláštní význam, jak tvrdí obžalovaný, rozhodně zde nejsou žádné známky, toho, že by se snad snažila se svými dětmi svědka J. [REDAKCE] účelově obvinít z trestního jednání, čímž se zřejmě obhajoba snaží dovodit, že svědkyně a poškození mají tendence k takovému jednání.
82. Výpověď svědkyně V. [REDAKCE] slyšené na žádost obhajoby nijak nepotvrdila verzi obžalovaného. Svědkyně uvedla zcela novou a žádným dalším důkazem nepotvrzovanou verzi, že obžalovaný se ničeho nemohl dopustit, protože s ním tehdy v autobuse nikdo nebyl, což je v rozporu nejen s výpovědí poškozeného L. [REDAKCE], ale rovněž obžalovaného, který uvedl, že poté co svědkyně odešla, s poškozeným byli nakoupit, svačili a v rámci toho přišla s poškozeným řeč na pomočování a masturbaci. Je možné, že se svědkyně minula s poškozeným L. [REDAKCE], který následně šel ven z autobusu, nicméně nelze akceptovat, že měla mít po celou dobu dobrý výhled na autobus a může vyloučit, že by v něm byl kdokoliv další než obžalovaný. Přichází v úvahu, že svědkyně vědomě lze v naivní snaze pomoci obžalovanému, na událost si již pořádně nepamatuje a nevědomky tvrdí nepravdu, plete si různé události, kdy k jí popisované cestě došlo jindy, případně nelze vyloučit ani to, že ve skutečnosti měla natolik špatné výhledové podmínky do autobusu, že si chlapce nevšimla. Není důvod, aby soud tyto verze dále řešil. Pokud si svědkyně nepamatuje na poškozeného či ho neviděla, logicky nemůže svou výpověď potvrdit, že by během rozhovoru obžalovaného s poškozeným zůstalo vše v přijatelných mezích, jak se hájí obžalovaný. Stranou lze návazně ponechat i další dílčí rozpory, jako že obžalovaný prezentoval odchod svědkyně tak, že nechtěla jít s ním a s poškozeným do obchodu, zatímco svědkyně uvedla, že obžalovaný šel do obchodu sám, či že svědkyně popsala, že pro ni k autobusu přijel přítel, zatímco obžalovaný popisuje, že měla odejít za kamarádkou a minout se při odchodu s jiným jeho známým.
83. Při hodnocení výpovědi svědka J. [REDAKCE] soud nemohl přejít to, jakým způsobem svědek výpověď podal, kdy svědek se zcela zjevně svou výpovědí snažil podporovat obžalovaného, kdy veškerá obvinění označoval za naprosté nesmysly (byť přímo u žádného z řešených jednání nebyl), prezentoval před soudem to, že je zaskočen tím, z čeho má být obžalovaný viněn, kdy proti tomu obžalovaný uvedl, že s ním hned následující den rozebíral v návaznosti na výše zmíněný telefonický hovor, z čeho je viněn, přičemž to, že tehdy skutečně „partner J. [REDAKCE]“ jel s obžalovaným, dokládá zjištěná komunikace z telefonu obžalovaného. Obžalovaný rovněž uvedl, že svědka informoval o své trestní minulosti, což naopak svědek popřel a až k dotazům soudu do určité míry korigoval svá tvrzení o nepřetržitém kontaktu s obžalovaným během posledních deseti let, kdy svědkem zmíněný cca rok by mohl pokrýt výkon trestu ve věci zdejšího soudu sp.

zn. 4 T 68/2018, ale nikoliv předchozí 54 měsíční trest ze kterého byl obžalovaný propuštěn 5. 9. 2014, takže svědek se vyjadřoval v tomto přinejmenším značně nepřesně. Pokud pak jde o to, že neměl vědět o jeho trestní minulosti, může nepravdivě vypovídat buď svědek, nebo obžalovaný, je zcela reálné, že obžalovaný svědka o své trestní minulosti neinformoval (a v tomto ohledu obžalovaný soud uvedl nepravdu). Pokud svědek tvrdí, že po něm cca 2-3 roky zpátky chtěla svědkyně A■■■■, aby řešil s jejími chlapci masturbaci a pomočování, jde za situace, kdy toto jmenovaná svědkyně popírá, o žádost obtížně uvěřitelnou, kdy ani svědek J■■■■ nepopírá tvrzení svědkyně A■■■■, že se blíže neznali, že svědkyně byla kamarádkou jeho bývalé ženy (se kterou měl svědek „problematické“ vztahy), navíc by k žádosti mělo dojít v době, kdy chlapci byli ještě menší, takže pokud L■■■■ před činem pouze začínal (neúspěšně) zkoušet masturbovat, těžko byla tato otázka aktuálně ještě o další rok či dva dříve. Soud zde uvěřil svědkyni A■■■■ a dodává, že i kdyby pak snad k takové předchozí žádosti vůči svědkovi J■■■■ a následně vůči obžalovanému snad skutečně došlo, ani to by nemělo vliv na trestnost jednání obžalovaného, jelikož případná předchozí ani případná následná žádost, aby oslovení probrali s nezletilými věci kolem masturbace, by nebyla důvodem ani omluvou pro jejich pohlavní zneužití.

84. Soud při konstrukci skutkových závěrů obsažených v popisech skutků vyšel primárně z podaných výpovědí, nicméně přihlédl rovněž k rozpisu jízd, ze kterého plyne, kdy a kde měl obžalovaný v rámci řízení autobusu jakou přestávku. Soud adekvátně upravil popis skutku, kdy je jasné, že obžalovaný zajel pro poškozeného L■■■■ během přestávky v Libušíně stanovené na dobu od 09:07-10:31, jednání popisované poškozeným L■■■■, skutek 1. a), se stal na začátku přestávky stanovené v Libušíně od 11:02-12:31, kdy během následující přestávky 13:07-14:31 se k obžalovanému a poškozenému L■■■■ přidal poškozený Š■■■■, během přestávky 15:07-16:31 v nepřítomnosti poškozených obžalovaného navštívila svědkyně V■■■■ s přítelem a dítětem a k jednání pod bodem 1. b), tak jak je popsali poškození L■■■■ a Š■■■■, došlo při poslední přestávce stanovené na 17:07-18:31.
85. Soud neměl důvod neakceptovat závěry znaleckého zkoumání obžalovaného, které v zásadě odpovídají tomu, jak jsou formou listinných důkazů ve spise zachyceny výsledky jeho předchozích znaleckých zkoumání. Tyto důkazy tvoří logický celek. U obžalovaného byly zpočátku výkyvy v sexuální chování přičítány tomu, že ze sexuologického hlediska není ještě vyzrálý, posléze však již bylo znalcem shledáno, že nejde pouze o nezralost ale již o parafilní (deviantní) sexuální orientaci, s čímž se v zásadě ztotožňují i závěry znaleckého posudku v této věci, kdy zde existuje v zásadě pouze odchylka, jestli je u obžalovaného výraznější jeho pedofilní či hebofilní sexuální orientace. Takováto sexuální orientace však neznamená, že by obžalovaný musel páchat trestnou činnost, stejně jako by zjištění zcela „normální“ sexuální orientace neznamenalo, že se předmětné trestné činnosti nemohl dopustit. V praxi je běžné, že se sexuální trestné činnosti dopouští pachatelé v sexuální normě, pro které děti představují vhodný „objekt“ páčání trestné činnosti, byť nepředstavují jejich primární sexuální zájem. Znalec upozornil na to, že u osob pedofilních není tak významné orientace dle pohlaví (obžalovaný se jinak dle vyšetření jevil heterosexuálně), takže spáchání trestné činnosti pod body 1 a), b) není v rozporu s jeho závěry. Soud k tomu pak z obecné zkušenosti dodává, že heterosexuální orientace v žádném případě nevylučuje páčání homosexuální trestné činnosti a homosexuální trestné činnosti. Stejně jako v případě předchozím jde často o otázku kontextu (dostupný nepreferovaný objekt, zatímco preferovaný objekt není aktuálně dostupný), kdy např. z vězeňského prostředí lze zaznamenat navazování nejen sexuálních, ale skutečně milostných homosexuálních vztahů mezi heterosexuály. Přihlédnout ostatně nelze ani k povaze pohlavního styku, který měl obžalovaný s poškozenými, kdy masturbace patří k aktivitám typickým právě pro absenci preferovaného sexuálního objektu (nejčastěji jde o autoerotickou praktiku).
86. Pokud jde o následky jednání obžalovaného pro poškozeného Š■■■■, soud nemá důvod nevěřit svědkyni A■■■■, že u něj došlo k zhoršení, nicméně z hlediska důkazů, včetně výpovědi této svědkyně plyne, že šlo o zhoršení méně výrazné, kdy nebylo zjištěno, že by poškozený Š■■■■

vyžadoval nějakou další zvláštní péči, což odpovídá tomu, jak svědci popsali jeho povahu, kterou dokládají dilem rovněž listinné důkazy. Tento poškozený byl schopen návrhům obžalovaného odolat a obžalovaný se nesnažil jeho jednoznačné stanovisko překonat násilím, takže z hlediska výsledného prožitku má poměrně dobrou výchozí pozici pro zpracování tohoto prožitku.

87. Oproti tomu u poškozeného L. došlo k jasnému zhoršení jeho psychického stavu i zdravotních obtíží, které existovaly již předtím, nicméně, které se po poslední odborné péči již v průběhu lednu 2021 jevíly jako relativně stabilizované. Lze pouze spekulovat, zda by toto zlepšení bylo trvalejší či nikoliv, každopádně jednání obžalovaného zde zřejmě nastoupilo jako spouštěč zhoršení. Soud nemá důvod neakceptovat písemné zprávy a výpověď poškozeného L., je zřejmé, že poškozený si vykládá v kontextu svého nejslabšího postavení v rodině, komplikované situaci ve škole a při srovnání s psychicky odolnějším dvojčetem, kterému se také daří lépe omezovat své zdravotní obtíže, podvolení se obžalovanému jako osobní selhání, poškozený o sobě pochybuje, má obavu o svou sexuální orientaci. S ohledem na popsané flashbacky má zřejmě (v kontextu zjevné snahy nalézt pozitivní mužský vzor) i problémy se zpracováním rozporu, že ho zneužil právě muž, který se mu jevil jinak velmi pozitivně a choval se k němu mile, což může u poškozeného logicky vést k tomu, že může mít obavy komukoliv uvěřit, protože pokud se i u takto mile působící osoby může dočkat takového jednání, jak může poznat, zda a komu může věřit? V kontextu uvedeného jsou popisované širší problémy v chování poškozeného L. zcela reálné a uvěřitelné. Kdy je zjevně na místě, aby se poškozenému dostalo adekvátní odborné péče ke korekci negativních dopadů trestného činu na jeho osobu.
88. Závažné dopady mělo jednání obžalovaného zřejmě rovněž na poškozenou N. Soud nemá důvod pochybovat o tom, co bylo z listinných důkazů zjištěno k jejímu předchozímu i následnému duševnímu stavu, kdy tyto skutečnosti zapadají do svědeckých výpovědí včetně toho, jak se poškozená projevovala na přehrávaných videozáznamech jejich výsledků v přípravném řízení. Jde o poměrně častou reakci na takovýto typ prožitku, kdy se soud zcela ztotožňuje s tím, že poškozená jeví známky traumatu, který plně odpovídá tomu, že vznikl jednáním obžalovaného pod bodem 2. byt' není důvod pochybovat, že z hlediska jeho intenzity pro poškozenou zde nasedl na předchozí u poškozené zjištěné obtíže, kterými si poškozená procházela při zpracovávání rozpadu vztahu svých rodičů, nicméně soud nemá důvod neakceptovat výpověď poškozené a její matky, že v době před činem již tyto obtíže byly zpracované, nezletilá vycházela s rodiči a po delší dobu již nedocházelo k sebepoškozování a až po jednání obžalovaného u ní došlo k výrazné negativní změně v chování, kde došlo až k impulzivním sebevražedným tendencím. Projevy nezletilé, včetně její neochoty o věci znovu hovořit, minimalizace toho, co popisuje, pakliže není zvlášť tážána, jsou z hlediska toho, co na ní mělo být spácháno zcela reálné a věrohodné, kdy soud nezjišťuje žádné známky toho, že by se poškozená snažila obžalovanému uškodit, či mu jakkoliv přitížit. Pokud by chtěla poškozená obžalovaného křivě obvinít ze znásilnění, neměla důvod z hlediska průběhu činu přijít s takto umírněným průběhem, kdy zejména při prvotní výpovědi poškozená viditelně pochybuje o tom, co vlastně obžalovaný chtěl, protože kdyby jí chtěl z jejího pohledu něco udělat (znásilnit jí penetrací, jak je znásilnění běžně vnímáno laickou veřejností), tak to z jejího pohledu tehdy přece udělat mohl. Výpovědi poškozené, její jednání, projevy při vyšetřování naprosto neodpovídají obrazu smyšleného znásilnění, které by mělo za úkol (z nejasného motivu) obžalovanému přivodit trestní stíhání s rizikem uložení vysokého nepodmíněného trestu.
89. Pakliže obžalovaný v rámci obhajoby spekuluje, že v tomto i předchozích případech mělo jít o jakousi koordinovanou snahu se na jeho trestním stíhání obohatit, zjevně přeceňuje částky, které bývají v těchto případech obvykle přiznávány, navíc pokud je zadlužený, je otázkou proč by si někdo k takovému útoku vybral osobu, po které bude zřejmě obtížné cokoliv vymoci. Ostatně pokud by se z nějakého důvodu měli poškození a případně i jejich rodiče domluvit na tom, že se budou chtít na úkor poškozeného obohatit, nešlo by zdaleka o první případ, pokud by požadovali poškození či jejich rodiče „neoficiální finanční kompenzaci“ za to, že věc policii neoznámí.

Pokud by mělo jít o osoby morálně připravené někoho křivě obvinít z trestné činnosti takového druhu, těžko by bylo možné očekávat, že je od takových tendencí odradí hrozba, že by jejich jednán mohlo být kvalifikováno jako vydírání. Jak již bylo uvedeno výše, v zajištěné komunikaci lze zaznamenat naopak zprávu, která obžalovanému nabízí, že pokud se k tomu, co se stalo, postaví čelem a půjde se léčit, že by se věc na policii řešit nemusela. To rozhodně není jednání typické pro osoby jdoucí za zjištěným motivem. Opět lze ve vztahu ke všem poškozeným zopakovat, co již bylo uvedeno v kontextu poškozené N■■■■, pokud by bylo cílem uškodit poškozenému, bylo by možné se domluvit na z hlediska dokazování podstatně pevnější a co do jednání obžalovaného závažnějším průběhu skutků, namísto toho, aby poškozený L■■■■ zdůrazňoval, že vše dělal dobrovolně a obžalovaný ho nenutil, ani nijak nezastrašoval, poškozený Š■■■■ uvedl, že pokud setrval na svém odmítání, tak ho poté obžalovaný nechal na pokoji a poškozená N■■■■ místo toho, aby popsala nějaké hrozby či intenzivnější násilí, uvedla, že sice použil sílu a že jí např. bolelo mačkání prsou, že se nemohla hýbat a vymanit se z toho, jak na ní obžalovaný seděl a třel jí penis o hýždě, ale současně to, že na místo toho, aby se jí snažil silou sám stáhnout kraťasy, se jí ptal na dovolení, či jí vyzval k tomu, aby si je sama stáhla a když to poškozená resolutně odmítala, a s ohledem na její hlasitost hrozilo, že se probudí v místnosti přítomný poškozený Š■■■■, obžalovaný jednání zanechal. Soud neměl důvod poškozeným neuvěřit, ostatně právě popisovaný ve srovnání s obdobnou trestnou činností relativně mírnější průběh předmětných trestných činů byl, jak je rozvedeno níže, stěžejním důvodem, proč byl obžalovanému uložen nižší, než obžalobou navrhaný trest.

90. V kontextu reakcí nezletilých na takovéto typy traumat pak zde lze ještě závěrem této části odůvodnění zmínit, že pokud obžalovaný má za to, že rozpornost jednání poškozených a protichůdné vnímání obžalovaného poškozenými svědčí o jeho nevině, dle názoru soudu je tomu spíše naopak. Pokud by k němu měli poškození s ohledem na jeho předchozí jednání negativní vztah, bylo by možné chápat, proč by se ho případně snažili obvinít z něčeho „špatného“, ale nedává logiku, proč by se měli chtít takto „zbavit“ někoho, koho sotva poznali, kdo jim přinášel jinak příjemné aktivity, kdo jim nakupoval věci, které jim jinak matka ani nedovolila. Pokud poškození (a to i starší poškozená N■■■■) popsali rozporuplné vnímání obžalovaného a že návazně nevěděli jak jeho zde řešené jednání pochopit a zpracovat, je to z pohledu soudu naprosto uvěřitelné a reálné, vinu obžalovaného nevyvracející, ale naopak v kontextu všech ostatních důkazů potvrzující.
91. Pokud jde o právní kvalifikaci, skutek 1. a) výroku tohoto rozsudku, uvedený v obžalobě jako bod I.1. obžaloba právně kvalifikovala jako jednočinný souběh zvláště závažného zločinu pohlavního zneužití podle § 187 odst. 1, odst. 2 tr. zákoníku a přečinu ohrožování výchovy dítěte podle § 201 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. c) tr. zákoníku.
92. Pohlavním zneužitím podle § 187 odst. 1 se rozumí vykonání soulože nebo jiný způsob pohlavního zneužití osoby mladší patnácti let. Podle odst. 2 je pak čin kvalifikován, pakliže se ho pachatel dopustí na dítěti mladším patnácti let svěřeném jeho doзору, zneužívaje jeho závislosti nebo svého postavení a z něho vyplývající důvěryhodnosti nebo vlivu.
93. Poškozený L■■■■ byl osobou mladší patnácti let, o čemž obžalovaný věděl. Obžalovaný se na něm nedopustil soulože, ale jiného pohlavního zneužití, kdy jak sám nezletilého masturboval, tak nezletilého vyzval k tomu, aby ho masturboval, a návazně se nezletilým nechal masturbovat až do své ejakulace do ruky poškozeného. Jde o zcela jednoznačný případ pohlavního styku odlišného od soulože ve smyslu použití těla nezletilého k sexuálnímu vzrušení obžalovaného. Obžalovaný jednal úmyslně a tato právní kvalifikace je při výše uvedených skutkových zjištěních jednoznačná.
94. Pokud jde o použití druhého odstavce, je zde vyžadován znak svěření doзору, který však sám o sobě nepostačuje, dále k němu musí přistoupit zneužití závislosti dítěte nebo zneužití důvěryhodnosti nebo vlivu vyplývající z jeho postavení. Poškozený L■■■■ byl svěřen obžalovanému jeho matkou neformální dohodou, což je právně dostačující, použití tohoto

odstavce nevylučuje, že šlo o chlapce ve věku 13 let, u kterého míra potřebného dohledu byla nižší než u malých dětí. Skutkové závěry nenasvědčují tomu, že by poškozený byl vůči obžalovanému závislý, ale obžalovaný zde figuroval z pozice známosti matky poškozeného, který návazně využil svého postavení tak, aby začal poškozenému „pomáhat“ s jeho problémy s pomočováním, které obžalovaný dával do souvislosti s tím, že se poškozenému nedaří při masturbaci ejakulovat a následně s poškozeným přistoupil k „názorné ukázce“, aby výukou masturbace problém s pomočováním u poškozené „vyřešil“. Obžalovaný tedy využil toho, že ho obžalovaný vnímal jako dospělou autoritu, které důvěřuje jeho matka, a tudíž s ním byl svolný otevírat témata, která by jinak u „cizího“ zřejmě neakceptoval. Ustanovení odst. 2 stanoví vyšší trestní sazbu odnětí svobody s ohledem na skutečnost, že je zde nad rámec základní podstaty porušována důvěra spojená se svěřením dítěte cizímu dozoru, z pohledu rodiče i z pohledu svěřeného dítěte a narušován závazek osoby, které bylo dítě svěřeno, dbát o blaho dítěte. Hrozba vyššího trestu rovněž má za účel odradit potenciální pachatele v takovémto postavením od páčání trestné činnosti, která by jim byla ulehčena v důsledku závislosti dítěte či vlivu a důvěryhodnosti, které se těší ve svém postavení. Použití odst. 2 v řešené věci je na místě, intenzitu těchto znaků ve srovnání s jinými případy není na místě zohlednit v právní kvalifikaci (o případ, kdy by jejich intenzita byla natolik nízká, že by nebylo na místě k jejich kvalifikaci přistoupit, nejde), ale až při ukládání trestu.

95. Přechinu ohrožování výchovy dítěte podle § 201 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku se dopustí ten, kdo ohrozí rozumový, citový nebo mravní vývoj dítěte tím, že ho svádí k zahálčivému nebo nemravnému životu.
96. Jde o ustanovení sledující ochranu zdravého rozumového, citového a mravního vývoje dětí, tedy ve smyslu ustanovení § 126 tr. zákoníku osob mladších 18 let. Vůči těmto osobám je nutno počínat si tak, aby nebyl jejich vývoj ohrožen tím, že by si osvojovaly škodlivé návyky, povahové rysy, sklony či zájmy, u kterých hrozí, že povedou k jejich morálnímu úpadku a do budoucna k neschopnosti žít v souladu s obecně akceptovanými morálními zásadami a pravidly občanské společnosti a pokud si již takové škodlivé návyky, povahové rysy, sklony či zájmy osvojili, nesmí v nich být dále utvrzováni.
97. Obžalovaný svedl poškozeného k tomu, aby se nechal od obžalovaného masturbovat, a k tomu, aby obžalovaného masturboval, tedy k jednání, které je s ohledem na věk poškozeného a obžalovaného trestné samo o sobě jak bylo rozebráno výše. Souběh trestných činů dle ustanovení §§ 187 a 201 tr. zákoníku je možný, ale nikoliv automatický, je nutné posuzovat vliv předmětného jednání na vývoj poškozeného, kdy např. v případě zneužití může jít o jednání, které u poškozeného svádí k předčasnému zahájení sexuálního života a osvojení nežádoucích sexuálních návyků (tím není míněna masturbace nezletilého sama o sobě, ale poskytování či snášení masturbace nezletilým starším mužem), jak tomu bylo právě v tomto případě, kdy obžalovaný své trestné jednání stavěl do kontextu jinak velmi přívětivého jednání k nezletilému, který tak byl stavěn do role, že jinak „hodní strejdové“ se „asi“ takto k mladistvým někdy chovají. Nezletilý toto jednání v sobě postupně zpracovával, kdy viděl, že obžalovaný se chová dál mile, jako by se nic špatného nestalo, strávil s ním jinak příjemný den a večer. Nebylo to důsledkem jednání obžalovaného, ale toho, že se začalo rozebírat jednání obžalovaného vůči poškozené N■■■■, kdy poškozený L■■■■ byl bezprostředně konfrontován s negativním postojem své matky (a následně širšího okolí a společnosti) k takovémuto jednání. Šlo ve výsledku o ukázkový případ „morální korupce“, kdy namísto toho, aby pro poškozeného šlo o jasně zavrženíhodné a odsouzeníhodné jednání (viz např. pro srovnání rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 3. 7. 1991 sp. zn. 5 To 25/91), jsou nežádoucí vzorce nezletilému „podsouvány“ v rámci pro něj jinak příjemných a nezávadových aktivit, vítané pozornosti a zájmu osoby, která se prezentovala pozitivně a jako poškozenému chybějící „mužský vzor“. Jednání obžalovaného bylo z hlediska prožitku nezletilého natolik intenzivní, že mohlo na nezletilého působit i bez dalšího opakování či delšího trvání (viz např. rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 14. 11. 2007 sp. zn. 8 Tdo 1276/2007). Jde o trestný

čin ohrožovací, tudíž pro jeho naplnění není podstatné, zda u poškozeného dojde k následku (viz například rozhodnutí Nejvyššího soudu z 6. 6. 1986, sp. zn. 11 To 49/86), podstatné je, že jednání obžalovaného nebezpečí vyvolalo. Obžalovaný si z povahy věci musel být vědom, jakým způsobem se může jeho jednání projevit na vývoji poškozeného, je obecně známou skutečností, že nezletilí mohou na takovéto zážitky reagovat rozličně a to i velmi intenzivně, kdy následky se mohou projevit i o mnoho let později. Obžalovaný musel být s nebezpečím, které vyvolává přinejmenším srozuměn.

98. Podle § 201 odst. 3 písm. c) tr. zákoníku pak dopadá vyšší trestní sazba na případy, kdy se obžalovaný dopustí takového trestného činu opětovně. Jak bylo rozebráno výše, obžalovaný byl již pro takovýto trestný čin odsouzen a potrestán, vykonal uložený nepodmíněný trest. O této skutečnosti z logiky věci tudíž věděl.
99. Lze shrnout, že ve vztahu ke skutku 1. a) je plně na místě právní kvalifikace dle obžaloby. Soud ve shodě s obžalobou dospěl k závěru, že v případě tohoto skutku není na místě právní kvalifikace znásilnění formou zneužití bezbrannosti nezletilého, který je ve věku, kdy již měl představu o povaze aktivit, které obžalovaný požadoval (ostatně sám připouští, že již zkoušel sledovat pornografii a masturbovat) a i když je zdravotně a psychicky do určité míry hendikepován, nebylo zjištěno, že by měl být ve stavu, kdy by nebyl schopen projevit a formulovat svoji vůli, případný nesouhlas s jednáním obžalovaného a i kdyby tato okolnost byla snad v případě rozsáhlejšího vyšetření poškozeného zjištěna, nebylo by možné tuto okolnost vztáhnout na subjektivní stránku obžalovaného, který neměl důvod se domnívat, že by jeho návrh nezletilý neměl být schopen případně odmítnout.
100. Pokud jde o skutek 1. b), v obžalobě uvedený pod bodem I. 1., je navrhovaná shodná právní kvalifikace s tím, že ve vztahu k pohlavnímu zneužití mělo jednání obžalovaného zůstat ve stádiu pokusu.
101. Dle ustanovení § 21 odst. 1 tr. zákoníku se pokusem rozumí jednání, které bezprostředně směřuje k dokonání trestného činu a jehož se pachatel dopustil v úmyslu trestný čin spáchat, jestliže k dokonání trestného činu nedošlo. Dle odst. 2 je pokus trestný podle trestní sazby stanovené na dokonaný trestný čin.
102. Obžalovaný se vůči poškozenému Š. choval obdobně jako k poškozenému I., požadoval po něm, aby před ním přistoupil k masturbaci. Bylo by pouze spekulací, k jakým dalším praktikám by případně došlo, pokud by poškozený návrhy akceptoval, pro naplnění skutkové podstaty podle § 187 odst. 1 tr. zákoníku je však dostačující, pakliže by obžalovaný chtěl „pohlavně zneužít“ nezletilého tou formou, že by dosahoval svého pohlavního vzrušení tím, že by nezletilý na jeho žádost před ním masturboval. Pojem „pohlavně zneužít“ je pojmem širším než je pojem soulož, pohlavní styk srovnatelný se souloží, či pohlavní styk. V daném případě sice nelze presumovat, že by došlo ke styku těla poškozeného a obžalovaného, nicméně tělo poškozeného by obžalovaný minimálně užil ke svému vzrušení tím, že by sledoval „autoerotické“ jednání poškozeného, který by věděl, že je sledován obžalovaným v jeho bezprostřední blízkosti. Šlo by o jednání zasahující do sexuální sféry nezletilého takovou intenzitou, že by byla na místě aplikace trestní sankce podle § 187 odst. 1 tr. zákoníku. Za situace, kdy k takovémuto jednání nedošlo pro opakovaný nesouhlas poškozeného, je pak na místě kvalifikace tohoto jednání coby pokusu. Obžalovaný se nepokusil nesouhlas obžalovaného překonat, ale o dobrovolné upuštění zde nešlo, obžalovaného odvrátit verbální odpor poškozeného. Naopak v případě, kdyby obžalovaný nesouhlas neakceptoval, bylo by na místě pravděpodobně v závislosti na konkrétním dalším jednání obžalovaného použít právní kvalifikaci sexuálního nátlaku podle § 186 tr. zákoníku.
103. Pokud jde o použití § 187 odst. 2 tr. zákoníku, poškozený Š. nebyl původně svěřen doзору obžalovaného, ale nalézal se v něm poté, co matka telefonicky svolila s tím, že poškozený bude s obžalovaným namísto toho, aby vystoupit z autobusu v a šel domů, obžalovaný o

tomto postoji matky věděl a byť s ní nebyl v přímém kontaktu (svědkyně toliko popsala, že slyšela při hovoru s poškozenými, že souhlasí), tím, že poškozeného u sebe ponechal, namísto toho, aby ho vysadil, tuto roli akceptoval. Pokud pak jde o jeho postavení, platí zde to, co již bylo uvedeno výše.

104. Odkázat na výklad k 1 a) lze z větší části rovněž co do použití právní kvalifikace § 201 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. c) tr. zákoníku, kdy postačuje dodat, že jednání obžalovaného samozřejmě nesměřovalo k tomu, aby byl odmítnut (navíc v kontextu jeho předchozího „úspěchu“ s jeho bratrem), ale k tomu, aby nezletilý jeho návrh akceptoval, byl si vědom toho, že takovéto návrhy činit nemá a nesmí, a že jejich prezentováním v kontextu rozebraným výše, u nezletilého může narušit žádoucí vzorce chování, a svádí ho k předčasněmu zahájení sexuálního života. Z hlediska vzniku hrozby není podstatné, že nezletilý tento návrh neakceptoval. Soud zde má skutek za dokonaný tímto návrhem, byť samozřejmě nelze odhlédnout od toho, že k jednání obžalovaného směřovalo k závažnějšímu jednání rozebíranému výše (což soud zohlednil při úvahách o trestu) a pokud by tento samotný návrh nebyl soudem považován za dostačující k dokonání tohoto činu, znamenalo by to pouze rekvalifikaci na pokus.
105. Soud proto obžalovaného shledal vinným i ohledně bodu 1. b) tak, jak je uvedeno ve výroku.
106. Skutek 2. výroku obžaloba právně kvalifikovala jako zločin znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a), b) trestního zákoníku.
107. Dle ustanovení § 185 odst. 1 tr. zákoníku se trestného činu znásilnění dopustí ten, kdo jiného násilím nebo pohrůžkou násilí nebo pohrůžkou jiné těžké újmy donutí k pohlavnímu styku, nebo kdo k takovému činu zneužije jeho bezbrannosti. Podle odst. 2 písm. a) tohoto ustanovení se pak použije vyšší trestní sazba v případě, že je takový čin spáchán souloží nebo jiným pohlavním stykem provedeným způsobem srovnatelným se souloží. Podle odst. 2 písm. b) pak v případě, že je takový čin spáchán na dítěti.
108. Dle ustanovení § 126 tr. zákoníku se pro účely trestního zákoníku dítětem rozumí osoba mladší osmnácti let.
109. Předmětem ochrany u tohoto trestného činu je právo na svobodné rozhodování o svém sexuálním životě, kdy česká úprava nevychází z tzv. koncepce souhlasu, ale ve výsledku obdobným způsobem chrání svobodnou vůli, na kterou nesmí být působeno násilím (tedy působením fyzické síly), ani pohrůžkou násilí (která může být i konkludentní) či pohrůžkou jiné těžké újmy (je tak např. bezpředmětné, pokud oběť souhlasí se stykem, protože by v opačném případě byla propuštěna ze zaměstnání), stejně tak je vůle chráněna pro případ, že by se nemohla projevit pro tzv. stav bezbrannosti.
110. Předmětné ustanovení nelze dezinterpretovat ve smyslu, že se oběť, není-li ve stavu bezbrannosti, musí postavit fyzicky na odpor a pachatel musí tento odpor překonat. Oběť nemusí klást odpor, např. proto, že si je vědoma převahy útočníka a raději se vůli podrobuje, jelikož má obavy z násilí, kterého by se vůči ní v případě odporu dopustil. Podstatné je, že si pachatel je v takovém případě vědom nevole oběti, pohlavního styku dosahuje nikoliv za její kooperace, ale díky vlastnímu použití síly (překonání aktivního či pasivního odporu), či že se mu oběť podrobuje nikoliv ze své vlastní vůle, ale z obav z násilí či jiné těžké újmy (oběť může naopak z obav z pachatele i kooperovat, její vůle se podrobí vůli pachatele). V tomto kontextu lze poukázat např. na rozhodnutí Nejvyššího soudu z 6. 9. 2011 sp. zn. 7 Tdo 1051/2011, kde Nejvyšší soud konstatoval, že došlo k naplnění znaku násilí, pakliže pachatel povalil poškozenou na zem, stáhl jí kalhotky, tahal ji za vlasty a tlačil jí hlavu k přirození, aby dosáhl análního a orálního styku, přičemž nebylo třeba, aby mu poškozená kladla výrazný fyzický odpor, její nevole musela být dle Nejvyššího soudu pachateli zřejmá, když poškozená měla strach a po celou dobu plakala, či např. na rozhodnutí Nejvyššího soudu z 26. 3. 2014 ve věci sp. zn. 11 Tdo 294/2014,

dle kterého není třeba, aby poškozená osoba kladla zřejmý fyzický odpor, postačuje, pokud pachateli musela být zjevná nevole této osoby s jeho jednáním.

111. V základní skutkové podstatě jednání pachatele směřuje k pohlavnímu styku, což je pojem širší souloži i pohlavnímu styku srovnatelnému se souloží, dle ustálené soudní praxe se pohlavním stykem rozumí jakýkoliv způsob ukájení pohlavního pudu na těle jiné osoby, dle soudní praxe je pohlavním stykem zakládajícím trestní odpovědnost např. i sexuálně motivované „nikoliv letmé“ osahávání. Jednání obžalovaného, který na poškozené seděl tak, aby se mohl svým přirozením třít o prostor mezi jejími hýžděmi, simulovat tak přes oděv kopulační pohyby a to souběžně s tím, že se dotýkal poškozené na zádech a po dobu celkem cca 10 vteřin také jejích prsou, které mnul a mačkal (z toho cca 5 vteřin přes snahu poškozené jeho ruce od sebe odstrčit), nepochybně to naplnilo znak pohlavního styku, kdy takovéto jednání nelze v žádném případě vysvětlit jakýmsi „pokusem o masáž“, respektive jde o jednání, které pod záminkou masáže (kdy i s tou poškozená jasně vyjádřila nesouhlas) rychle zašlo k pohlavnímu styku.
112. Obžalovaný dosáhl tohoto jednání násilím, tedy použitím své síly, kdy se poškozené nebránila otočení, jelikož ještě nerozeznala povahu jednání obžalovaného, a posléze se již nemohla zvednout, jelikož na ní obžalovaný seděl, znemožnil jí, aby mu v jeho dalším jednání bránila tak, že by se např. od něj odtáhla. Poškozená se v rámci svých možností stavěla na fyzický odpor tím, že se snažila obžalovanému odtáhnout ruce od svých prsou, na což obžalovaný nereagoval, a posléze ruce odtáhl, nicméně na místo zanechání svých aktivit přešel k tomu, že chtěl poškozené stáhnout kraťasy, obžalovaný rovněž nijak nereagoval na verbální odpor poškozené. Svého jednání zanechal až v okamžiku, kdy poškozená vyděšená jeho jednáním tím, že jí chce stáhnout kraťasy (pod kterými již nic neměla), se vzepřela jeho předchozím pokynům, aby byla potichu, a začala být natolik hlasitá, že hrozilo přinejmenším probuzení v pokoji spícího Š[REDAKOVANÉ]. To, že poškozená nereagovala na jednání obžalovaného tímto způsobem již dříve, nijak nezabavuje obžalovaného viny, svoji vůli projevila v průběhu jednání obžalovaného v mezích svých možností zcela jednoznačně v tom smyslu, že chce, aby obžalovaný svého jednání zanechal, ten však využil své fyzicky převahy a na její odpor nebral ohled. To, že poškozená např. nezačala křičet, není nijak neobvyklé, na akutní stresovou situaci může oběť reagovat různě a je zcela běžné, že se oběti zmocní pudový strach, a tak raději aktivněji nevzdoruje způsobem, který by mohl proti ní pachatele příliš popudit. Obžalovaný si tento aspekt v kontextu jejích ostatních projevů nemohl v žádném případě vyložit tak, že s jeho počínáním souhlasí a její odpor je hraný.
113. Obžalovaný si byl vědom toho, že jedná proti vůli poškozené, kdy absenci její kooperace k pohlavnímu styku dosahu použitím síly. Jejího negativního postoje k vynucovaným aktivitám nedbal. Použitím síly v rozporu s vůlí poškozené, tedy násilím, s ní měl pohlavní styk a proto je zcela na místě jeho jednání kvalifikovat jako přečin znásilnění. Soud si je vědom skutečnosti, že obecné laické právní povědomí ohledně znásilnění neodpovídá tomu jak je po rekodifikaci tato skutková podstata konstruována v prvním odstavci, nicméně pro naplnění subjektivní stránky není podstatné, že obžalovaný neměl konkrétnější právní představu, podstatné je, že mohl a to bez obtíží, rozeznat protiprávnost svého jednání, kdy je obecně známo, že není dovoleno někoho silou nutit k pohlavním aktivitám a nedbat jeho odporu.
114. Pokud jde pak o použití odst. 2 písm. a), zda obžaloba došla k závěru, že se v daném případě jednalo o pohlavní styk provedený způsobem srovnatelným se souloží. Souloží se ustáleně rozumí spojení pohlavních orgánů muže a ženy, tedy byť jen částečné proniknutí penisu do vagíny. Pojem pohlavní styk provedený způsobem srovnatelným se souloží již je výkladově složitější, kdy zdejší soud nemá důvod odchytil se od výkladové praxe, která tímto rozumí závažnější formy pohlavního styku, které určitým způsobem simulují pohlavní styk, typicky kdy dochází k zasouvání penisu do jiného tělního otvoru (úst, anální otvor) simulujícího vagínu, nebo naopak do vagíny je zasouvána část těla či předmět namísto penisu. Od této skupiny pak je pak nutné oddělit formy pohlavního styku, které nedosahují intenzity styku obdobného souloží, jde tradičně o již výše zmíněné osahávání, ale rovněž např. olizování prsou. Určité spory lze

zaznamenat, pokud jde o to, jak přistoupit k situacím, kdy je při pohlavním styku stimulována vagína jinými částmi těla, jako je např. tření penisu mezi hýždě (bez proniknutí do análního či vaginálního otvoru), mezi prsa, do podpaží, mezi chodila či stimulace penisu rukou, či kdy dochází k stimulaci ženského genitálu prsty či jazykem, kdy např. v posledním případě nelze přehlédnout, že u olizování vnější části genitálu nelze hovořit o simulaci penisu, nedochází k žádnému průniku do vagíny, přesto jde z hlediska prožívání dotčené o výrazný zásah do jejího sexuálního prožívání a její svobody rozhodování o sexuálním životě. Zdejší soud má za to, že mimo jiné s ohledem na přechod z formulace trestního zákona „jiný obdobný pohlavní styk“ na současnou formulaci trestního zákoníku „provedení srovnatelné se souloží“, je na místě výklad širší, jelikož tato změna měla za účel, aby namísto hledání (technické) obdoby soulože, bylo širěji zohledňováno, do jaké míry jde o jednání, které svou intenzitou zásahu do chráněných zájmů snese srovnání se souloží.

115. Pokud je v tomto kontextu hodnoceno jednání obžalovaného, je zřejmé, že v něm nedocházelo k pronikání čehokoliv do genitálu poškozené, který nebyl ani cíleně jinak stimulován, naopak genitál obžalovaného v něm významnou úlohu měl, kdy docházelo k jeho tření o prostor mezi hýžděmi poškozené a to nikoliv přímo, ale přes oděv poškozené (těsné krátké kalhoty) a obžalovaného (volné trenýrky). Byť je zřejmé, z jakých důvodů obžaloba přistoupila k této právní kvalifikaci, kdy jde skutečně z hlediska postavení těl a pohybů o simulaci soulože přes oděv bez spojení genitálů (v anglickém prostředí se pro tyto praktiky bez spojení genitálů používá termín „dry humping“) které případně může vést až k vyvrcholení, soud však nemá za to, že by intenzita takového jednání dosahovala takové úrovně, aby jí bylo možné srovnávat se souloží. Ostatně přítomnost oděvu byla i z hlediska vnímání poškozené zjevně významným aspektem, uvažíme-li její reakci na sundávání krátkých kalhot, kdy představa, že by byla zbavena „ochrany“ oděvu, v ní vzbudila vůli k dalšímu odporu. Poškozená pak sama opakovaně subjektivně (a laicky) hodnotila jednání obžalovaného jako pokus o znásilnění, kdy z jejího pohledu zjevně rovněž jednání obžalovaného nedosáhlo stupně, aby ho vnímala jako dokonané znásilnění, kterým se v obecném povědomí zpravidla rozumí znásilnění z právního hlediska kvalifikované podle odst. 2 písm. a) dotčeného ustanovení.
116. Soud proto tuto právní kvalifikaci nepoužil, kdy má za to, že zvolenou formu pohlavního styku a její intenzitu je na místě při srovnání např. s „obyčejným osaháváním“ je na místě zohlednit toliko v rámci ukládání trestu.
117. Naopak v případě použití odst. 2 písm. b) je situace zcela jednoznačná, obžalovaný věděl, že je poškozená osobou mladší 18 let, tedy ve smyslu trestního zákoníku dítětem, kterému je poskytována (v souladu se základními principy lidskosti) zvýšená ochrana. Rovněž ve vztahu k této okolnosti jednal obžalovaný v přímém úmyslu.
118. Soud ve shodě s obžalobou nemá za to, že by zde na rozdíl od předchozích dvou skutků bylo na místě skutek kvalifikovat jako jednočinný souběh znásilnění a ohrožování výchovy dítěte. Poškozená je sice ve smyslu trestního zákoníku dítětem, nicméně jednání obžalovaného vůči ní coby osobě starší 15 let by nebylo trestné, pakliže by s ním souhlasila, respektive obžalovaný by akceptoval její nesouhlas. Poškozená je již ve věku, kdy má z pohledu trestního práva právo rozhodovat o svém sexuálním životě a trestní právo chrání tuto její vůli mimo jiné právě ustanovením § 185 tr. zákoníku proti jednáním jiných osob, které by tuto její svobodnou vůli neakceptovaly. Jednání obžalovaného nepochybně ohrozilo její další vývoj, nicméně se tomu tak děje v rámci ustanovení § 185 tr. zákoníku. Z pohledu ustanovení § 201 tr. zákoníku nejsou naplněny další potřebné skutkové znaky, konkrétně zde nelze hovořit o tom, že by obžalovaný poškozenou svým jednáním sváděl k zahálčivému či nemravnému životu, v zásadě lze naopak vyjádřit obavu, aby jeho jednání do budoucna u poškozené nevedlo k obtížím s vedením běžného, jejímu věku odpovídajícímu sexuálnímu životu.

119. Soud na základě výše uvedeného shledal obžalovaného vinným co do skutku pod bodem 2 tak, jak je uvedeno ve výroku.
120. Závěrem této části odůvodnění pak soud dodává, že během řízení před soudem prvního stupně nedošlo ke zkrácení práva na obhajobu tím, že během třetího hlavního líčení ve věci bylo rozhodnuto, byť dosud nebyl hotov a obhajobě poskytnut protokol z druhého hlavního líčení, jak dovozuje obhajoba nad rámec znění trestního řádu s obecným poukazem na právo na obhajobu. Právo na přípravu je stanoveno na dobu před hlavním líčením, kdy obžaloba musí být připravena na eventualitu, že dojde k rozhodnutí věci ideálně již v prvním líčení, musí být připravena na vývoj dokazování a na potřebu přednesení závěrečné řeči bez další přípravy. Navíc při protokolaci podle audiozáznamu je rozhodující nikoliv protokol, ale audionahrávka, která byla v případě zájmu obhajoby po celou dobu k dispozici. Soud nemá důvod odchylovat se od soudní praxe a právního názoru, že nevyhotovení protokolu před vyhlášením či vyhotovením rozsudku nepředstavuje procesní vadu.
121. V návaznosti na výrok o vině soud přistoupil k rozhodování o trestu. U obžalovaného je s ohledem na to, že se třemi skutky dopustil v souběhu několika trestných činů, na místě ukládat úhrnný trest podle ustanovení § 43 odst. 1 tr. řádu, podle trestní sazby stanovené u činu nejprísněji trestného, kdy za znásilnění podle § 185 odst. 2 je stanoven trest odnětí svobody na dvě léta až deset let shodně s pohlavním zneužitím podle § 187 odst. 2. Soud uložil trest podle § 185 v souladu se soudní praxí v takovýchto případech ukládat trest podle ustanovení s nejnižším číslem, nejde však o okolnost, která by měla jinak vliv na rozhodnutí o druhu či výměře trestu.
122. Při ukládání trestu soud podle ustanovení § 39 tr. zákoníku přihlédl k polehčujícím a přitěžujícím okolnostem, povaze a závažnosti spáchaného trestného činu, k osobním, rodinným, majetkovým a jiným poměrům obžalovaného, k jeho dosavadnímu způsobu života a k možnosti jeho nápravy, přihlédl k chování obžalovaného po činu, k tomu zda se snažil nahradit škodu nebo odstranit jiné škodlivé následky činu, k jeho postoji k trestnému činu v trestním řízení a k účinkům a důsledkům, které lze očekávat od trestu pro jeho budoucí život.
123. Obžalovanému lze jako polehčující okolnost přičíst nejvýše to, že jde o osobu, která jinak žije běžným životem a prostředky na svoji obživu si zajišťuje prací, nebylo zjištěno, že by byl jinak ve vztahu k ostatním lidem konfliktní, či měl v poslední době obecné kriminální sklony (být s ohledem na starší zahlazená odsouzení nelze přehlížet, že obžalovanému zachovávání zákonnosti činilo v minulosti obecnější obtíže a jisté sklony ke kriminalitě se projevovaly). Obžalovaný nevyužil možnosti si polehčit svým přístupem k trestnímu řízení, svoji vinu po celou dobu popíral, kdy je samozřejmě jeho právem volit si takovou taktiku obhajoby, ale jde o volbu na úkor možnosti získat ku svému prospěchu alespoň nějakou polehčující okolnost, přičemž nelze přehlédnout, že v rámci své obhajoby neopomíjel opakované výpady proti poškozeným a svědkům, což lze z hlediska taktiky obhajoby pochopit snahou zpochybnit pro něj nepříznivé výpovědi, takže obžalovaný na adresu poškozené N. [redacted] opakovaně uváděl, že se měla dopouštět pohlavního styku s osobou mladší patnácti let (obžalovaný průběžně uváděl různý věk údajně poškozenou zneužitého chlapce), na adresu svědkyně J. [redacted] neopomněl poukázat na to, že má podnikat bez odpovídajícího oprávnění a spekulovat o tom, zda tak nekrátí daně, či poškozené nezletilé L. [redacted] a Š. [redacted] a jejich matku opakovaně označovat za lháře, které mají křivě obviňovat osoby ve svém okolí. Obžalovaný tedy volil způsob obhajoby, při které neprojevil jakoukoliv lítost či reflexi, ani jakékoliv ohledy na poškozené či jejich rodiny, jeho obrana byla v tomto ohledu naprosto sebestředná.
124. Obžalovanému přitěžuje, že se dopustil několika skutků a trestných činů, přičemž jde co do znásilnění o recidivu zvláště závažného zločinu, pro kterou se je nutné zabývat možností mimořádného zvýšení horní hranice trestu odnětí svobody o jednu třetinu podle ustanovení § 59

tr. zákoníku, pokud by soud shledal, že závažnost takového činu je vzhledem k recidivě a ostatním okolnostem případu vysoká nebo možnost nápravy pachatele je ztížena.

125. Na obžalovaného bylo již působeno nepodmíněným trestem relativně delšího trvání i při následném odsouzení uložením ochranného léčení ambulantní formou, nicméně je zřejmé, že potřebného výchovného efektu nebylo dosaženo ani represivním trestem odnětí svobody, ani snahou přes ochranu léčbu obžalovaného naučit žít s jeho sexuální poruchou bez konfliktů se společností. Obžalovanému bylo odvolacím soudem při posledním odsouzení poskytnuto dobrodiní snížení trestu na spodní hranici na základě předpokladu, že u obžalovaného, který naproti předchozímu odsouzení připustil alespoň částečně, že mohl udělat něco nepatřičného (viz výše), bude postačovat s ohledem na jeho pozitivní přístup k léčbě a jisté reflexi svého jednání, minimální trest, protože nápravu odsouzeného a ochranu společnosti zajistí uložená léčba. Odvolací soud logicky poukázal na to, že až při posledním odsouzení byl obžalovaný konfrontován se znaleckým závěrem, že je parafilní (sexuálně deviantní), v určitých situacích má sníženou schopnost se ovládat a je tudíž třeba, aby se léčil a naučil se se svojí (nezměnitelnou) sexualitou žít. Bohužel se ukázalo, že obžalovaný této šance využít nedokázal, dle názoru znalce přistoupil k léčbě pouze formálně a během několika let opět recidivoval. Zdejší soud proto nemůže při tomto odsouzení již než náležitě zdůraznit represivní, ochrannou funkci trestu, byť s ohledem na možnosti ústavní léčby (kdy by v případě řádného přístupu obžalovaného byla dle slyšeného znalce příznivá prognóza), nemá ještě za to, že by bylo na místě dojít k závěru, že je možnost jeho nápravy ztížena do té míry, aby přistoupil k zvýšení trestní sazby podle již citovaného ustanovení § 59 tr. zákoníku.
126. Zatímco pokud jde o osobu pachatele, převažují jednoznačně důvody k uložení přísného trestu, pokud jde o konkrétní závažnost činů, kterých se obžalovaný dopustil, je nutné konstatovat, že jde spíše o méně závažné formy jednorázových jednání vůči poškozeným, kdy si obžalovaný nepočínal zvláště krutě či bezohledně, byť nelze přehlédnout, že si za cíl zvolil chlapce, kteří byli zvláště zranitelní s ohledem na své předchozí zdravotní obtíže, o kterých obžalovaný částečně věděl. Bohužel nelze než konstatovat, že v rámci příslušných trestních sazeb se soudy setkávají s podstatně závažnějšími případy pohlavního zneužití a ohrožování výchovy, rovněž z hlediska znásilnění je v třetím odstavci trestní sazba sdílena s případy poměrně brutálních penetračních znásilnění a to i osob mezi 15 a 18 rokem. Z těchto důvodů soud neshledal, že by zde byli důvody pro zvýšení horní hranice trestní sazby dle citovaného ustanovení § 59 tr. zákoníku z důvodu vysoké závažnosti.
127. Při vyvážení aspektů na straně pachatele (zejména přitěžující aspekt speciální recidivy trestné činnosti tohoto typu), možnosti nápravy (na jedné straně příznivá prognóza v případě aktivního přístupu k ochranné léčbě, na druhé straně absence projevů jakékoliv reflexe, lítosti či ohledů) a skutku jako takového (typově velmi nebezpečná a zavrženíhodná trestná činnost, nicméně v rámci kvalifikace méně závažnějšího průběhu) má soud za to, že k dosažení účelu trestu postačuje uložení trestu odnětí svobody v trvání 6 let, kdy na výkon trestu naváže ústavní ochranná léčba, kterou soud přímo v této věci neuložil pouze z toho důvodu, že již obžalovaný z posledního odsouzení ochrannou léčbu uloženu má a pokud tento rozsudek nabude právní moci, bude zjevně důvod k návrhu státního zastupitelství její formu přeměnit z ambulantní na ústavní. Došlo by tudíž k duplicitě ochranné léčby.
128. Pokud jde o zařazení odsouzeného do výkonu trestu, soud neshledal, že by zde byly dány zákonné důvody pro zařazení odsouzeného do věznice se zvýšenou ostrahou a proto ho dle ustanovení § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku zařadil do věznice s ostrahou.
129. Poškozená N. [redacted] se prostřednictvím zmocněnkyně řádně a včas připojila do trestního řízení s bolestným v částce 34 835 Kč, které bylo vypočteno jako 100 bodů bolestného dle výše zmíněného posudku MUDr. Vladimíra Kolaříka, násobeného 1 % z hrubé měsíční nominální mzdy, která činila pro rok 2020 částku 34 835 Kč a dále ostatní nemajetkové újmy ve výši

100 000 Kč a to včetně zákonných úroků z prodlení (8,25 % p. a. počínaje 11. 6. 2021 z částky 100 000 Kč a 8,5 % p. a. počínaje 14. 7. 2021 z částky 34 835 Kč).

130. Poškozený L ■ se prostřednictvím zmocněnce řádně a včas připojil do trestního řízení s nárokem na náhradu nemajetkové újmy ve výši 100 000 Kč a to včetně zákonných úroků z prodlení 8,25 % p. a. z této částky počínaje 11. 6. 2021.
131. Poškozený Š ■ se prostřednictvím zmocněnce řádně a včas připojil do trestního řízení s nárokem na náhradu nemajetkové újmy ve výši 100 000 Kč a to včetně zákonných úroků z prodlení 8,25 % p. a. z této částky počínaje 11. 6. 2021.
132. Dle ustanovení § 2956 občanského zákoníku, vznikne-li škůdci povinnost odčinit člověku újmu na jeho přirozeném právu chráněném ustanoveními první části zákona, nahradí škodu i nemajetkovou újmu, kterou tím způsobil, jako nemajetkovou újmu odčiní i způsobené duševní útrapy. Ochrana přirozených práv vychází z ustanovení § 81 občanského zákoníku, který v prvním odstavci obecně stanoví, že chráněna je osobnost člověka včetně všech jeho přirozených práv, v druhém odstavci pak demonstrativně uvádí, že ochrany požívá zejména život a důstojnost člověka, jeho zdraví a právo žít v příznivém životním prostředí, jeho vážnost, čest, soukromí a jeho projevy osobní povahy. Podle ustanovení § 82 odst. 1 občanského zákoníku se má každý člověk, jehož osobnost byla dotčena, právo domáhat toho, aby bylo od neoprávněného zásahu upuštěno nebo aby byl odstraněn jeho následek. Na to navazuje ustanovení § 2951 odst. 2 občanského zákoníku, dle kterého se nemajetková újma odčiní přiměřeným zadostiučiněním, přičemž zadostiučinění musí být poskytnuto v penězích, nezajistí-li jeho jiný způsob skutečné a dostatečně účinné odčinění způsobené újmy. Dle ustanovení § 2957 obč. zákoníků musí být způsob a výše přiměřeného zadostiučinění určeny tak, aby byly odčiněny i okolnosti zvláštního zřetele hodné. Jimi jsou úmyslné způsobení újmy, zvláště pak způsobení újmy s použitím lsti, pohrůžky, zneužitím závislosti poškozeného na škůdci, násobením účinků zásahu jeho uváděním ve veřejnou známost, nebo v důsledku diskriminace poškozeného se zřetelem na jeho pohlaví, zdravotní stav, etnický původ, věru nebo i jiné obdobně závažné důvody.
133. Dle ustanovení § 228 odst. 1 tr. řádu soud, odsuzuje-li obžalovaného pro trestný čin, kterým způsobil jinému majetkovou škodu nebo nemajetkovou újmu nebo kterým se na úkor poškozeného bezdůvodně obohatil, uloží v rozsudku obžalovanému, aby poškozenému nahradil majetkovou škodu nebo nemajetkovou újmu v penězích nebo aby vydal bezdůvodné obohacení, jestliže byl nárok včas uplatněn. Dle ustanovení § 229 odst. 1 tr. řádu soud, není-li podle výsledků dokazování pro vyslovení povinnosti k náhradě škody nebo nemajetkové újmy v penězích nebo k vydání bezdůvodného obohacení podklad nebo bylo-li by pro rozhodnutí o povinnosti k náhradě škody nebo nemajetkové újmy v penězích nebo k vydání bezdůvodného obohacení třeba provádět další dokazování, jež by podstatně protáhlo trestní řízení, odkáže poškozeného na řízení ve věcech občanskoprávních, popřípadě na řízení před jiným příslušným orgánem. Dle odst. 2 citovaného ustanovení pak soud rovněž poškozeného odkáže na řízení ve věcech občanskoprávních, popřípadě na řízení před jiným příslušným orgánem, se zbytkem nároku, jestliže mu ho nárok z jakéhokoliv důvodu přizná jen zčásti.
134. Soud tedy v trestním řízení posuzuje občanskoprávní nárok na náhradu nemajetkové újmy, pakliže byl řádně a včas uplatněn (k čemu v této věci u všech třech poškozených došlo), přičemž však nemá za úkol vést zvlášť další, časově náročné dokazování k přesnému zjištění výše škody. Tzv. akcesorické řízení v trestním řádu co do účelu nemá plně nahrazovat řízení ve věcech občanskoprávních, ale je nástrojem sloužícím jednak pro zlepšení přístupu poškozených k rozhodnutí o jejich nároku (místo podání žaloby postačuje připojení se k trestnímu řízení), jednak pro vyšší efektivitu výkonu soudnictví, kdy by bylo zbytečné zkoumat duplicitně stejné skutečnosti v trestním a civilním řízení. V případech kdy např. je přímo ve výroku uvedeno, že obžalovaný X způsobil poškozenému Y škodu ve výši Z, tak soud nemá v případě včasného řádného připojení poškozeného jen možnost, ale přímo povinnost o nároku rozhodnout a

v případě odsuzujícího rozsudku musí v uvedené výši nárok poškozeného na náhradu škody přiznat. Na druhou stranu v trestním řízení je stále prioritou rozhodnutí o vině a trestu, proto nejde o plné řízení o nároku poškozeného, a pokud se v rámci trestního řízení nepodaří získat dostatečný důkazní podklad pro přiznání nároku, či pro jeho přiznání v celé jeho uplatněné výši, soud poškozeného zcela či v té části, ve které nebylo možné nárok přiznat, odkáže na řízení ve věcech občanskoprávních, popřípadě před jiným příslušným orgánem.

135. Pokud jde o bolestné poškozené N■■■■, které konkretizovalo jednu ze složek nemajetkové újmy spočívající v psychické bolesti, nepohodlí a stresu souvisejícím se způsobenou zdravotní újmou, soud neměl důvod neakceptovat odborné závěry předložených lékařských zpráv, na jejichž základě soudní znalec stanovil dle pro tyto účely používané a soudní praxí respektované metodiky Nejvyššího soudu k náhradě nemajetkové újmy na zdraví, bodovou hodnotu bolestného, kdy soud návazně ve shodě s právním názorem metodiky vyšel pro stanovení hodnoty jednoho bodu z 1 % hrubé měsíční nominální mzdy v národním hospodářství v kalendářním roce předcházejícím roku, v němž vznikl nárok, podle zprávy Českého statistického úřadu, kdy dle výše již zmíněné zprávy Českého statistického úřadu o průměrné mzdě za 4. čtvrtletí roku 2020 dosáhla v roce 2020 průměrná mzda částky 35 611 Kč. Hodnotě bodu tudíž dle tohoto údaje o průměrné mzdě odpovídá 356,11 Kč a sto bodům tudíž částka 35 611 Kč. Soud je při rozhodování o akcesorickém nároku nicméně vázán návrhem, za situace, kdy bolestné bylo požadováno pro hodnotu bodu z průměrné mzdy 34 835 Kč (zmocněnkyně zřejmě vyšla z právního názoru, že je vhodnější použít výši průměrné mzdy pro rok 2020 podle nařízení č. 260/2019 Sb. a nikoliv z „mimoprávních“ statistických dat), tedy v nižší částce, soud neměl důvod tento nárok nepřiznat, když podle jeho právního názoru by bylo možné přiznat i bodovou hodnotu o něco vyšší. K újmě poškozené došlo v návaznosti na jednání obžalovaného, kdy není podstatné, že u poškozené mohlo dojít k těžší reakci na ní spáchaný zločin v důsledku jejích předchozích psychických obtíží. Pachatel trestného činu musí počítat s možností, že u konkrétní oběti se mohou rozvinout nejen běžné, ale i vážnější zdravotní následky, za které pak z titulu nedbalosti odpovídá, jako je tomu např. v případě úmrtí loupežně přepadeného na infarkt (obžalovaného neomlouvá, že poškozený byl ve špatném zdravotním stavu), či když u oběti znásilnění dojde k rozvinutí těžší formy post traumatické stresové poruchy, a např. na místo základní trestní sazby 6 měsíců až 5 let se použije trestní sazba od 5 do 12 let odnětí svobody. Jde o rizika, na které pachatel přistupuje tím, že se dopouští trestné činnosti, která může více či méně často vést i k podstatně závažnějším následkům, než jaké jsou nejběžnější a které pachatel jako nejpravděpodobnější následek předpokládá.
136. Pokud jde o částku 100 000 Kč za zbývající aspekty nemajetkové újmy, soud poukazuje na skutečnost, že primární morální satisfakci oběti trestného činu představuje odsouzení pachatele, trestní soudy přistupují nad tento rámec k přiznávání náhrady nemajetkové újmy v případech, kdy šlo o natolik intenzivní zásah do osobních práv, respektive o natolik vážné narušení předchozího života oběti, že se jeví nedoplnění této morální satisfakce o peněžité plnění zjevně nedostačující, kdy soud, jak výše zmínil, zpravidla nemá důvod rozšiřovat dokazování dopadů trestného činu na oběť v takové míře, jaká by mohla být dokazována v občanskoprávním řízení. Znásilnění představuje velmi intenzivní zásah do osobní sféry, kdy je poškozený postižen nejen tím, že je protiprávně podřízen, respektive přinucen podřídit se cizí vůli, ale navíc je jednáním zasažen ve své intimní sféře, na svobodě rozhodování o svém sexuálním životě, což je zpravidla vnímáno obětí, jejím okolím a společností podstatně tíživěji, než když je zasažena např. toliko majetková sféra či např. domovní svoboda (byť i zde se samozřejmě lze setkat i s vážnými psychickými dopady na oběti). Vyjdeme-li z výsledků viktimologických výzkumů, tak 90 % obětí znásilnění prožívá strach ze smrti (viz např. Čírtková L. Oběti znásilnění. Kriminalistika. 2002; 3), byť staticky je takový následek u tohoto trestného činu velmi vzácný. S ohledem na to závažnost tohoto trestného činu a míru, se kterou zasahuje do nemajetkové sféry oběti, není výjimečné, že je v těchto případech nemajetková újma přiznávána, byť v praxi se přiznávají rozdílné částky

s ohledem na to, jak jednotlivé soudy posoudí konkrétní okolnosti toho kterého případu. V tomto ohledu lze tudíž jen omezeně vycházet z rozhodnutí, na které poukázala zmocněnkyně poškozených, kdy navíc je zde řešeno znásilnění v prvním a druhém odstavci, nikoliv ve třetím či dokonce vyšším jak je tomu v případech rozhodování Krajských soudů a Městského soudu v Praze v prvním stupni. Z hlediska zásahu do nemajetkové sféry poškozené N[REDACTED], z hlediska znásilnění se jednalo o svým průběhem o jednání relativně nižší závažnosti ve srovnání s např. opakovaným vaginálním a análním znásilněním, které v případech kdy nevedlo k těžké újmě na zdraví či nešlo o osobu mladší patnácti let, či o oběť v místě, kde byla omezována její svoboda, odpovídá stejné právní kvalifikaci, jednalo se nepochybně o potenciálně traumatizující prožitek, nicméně obžalovanému je nutné přiznat, že ve srovnání s jinými pachateli si nepočínal nijak zvlášť brutálně či necitelně, ani poškozenou nějak zvlášť nezastrašoval. Na druhé straně je nepřehlédnutelné, že u poškozené došlo v důsledku jednání obžalovaného k podstatným dopadům do jejího běžného života (viz výše popisované změny) i k narušení jejího duševního zdraví, které došlo tak daleko, že se impulzivně pokoušela přelézt zábradlí balkónu s tím, že z něj skočí. Ačkoliv tyto následky jsou pravděpodobně důsledkem toho, že jednání obžalovaného na poškozenou působilo v kontextu jejích předchozích psychických obtíží, obžalovaný je za tento následek (byť s nižší intenzitou zavinění) stále odpovědný, jak bylo ostatně již rozebráno výše. Obžalovaný může vnímat jako „smůlu“ rozsah výše rozebraných následků jeho činu pro nezletilou, když jí z jeho pohledu „nakonec nechal“, ale ve skutečnosti by si měl uvědomit, že jeho jednání mohlo vést i k těžké újmě na zdraví, jelikož i menší intenzita sexuálního násilí může u oběti, obzvláště v takovémto citlivém věku, rozvinout. V literatuře se lze setkat s případy doživotních následků i spáchaných sebevražd. Obžalovaný neměl smůlu, ale v kontextu jím páchané trestné činnosti štěstí, že k vážnějšímu následku nedošlo a nebyl ohrožen ještě vyšší trestní sazbou, o které by již rozhodoval v prvním stupni Krajský soud. Obžalovaný odpovídá za své jednání a za jeho následky a není důvod poškozené nepřiznat přiměřené peněžité zadostiučinění za zásah do osobnostních práv nad rámec bolestného. Při zvážení osoby pachatele, jeho pohnutek, nemajetnosti, průběhu činu a dopadů na poškozenou soud došel k závěru, že částka 50 000 Kč je tomu, co bylo v tomto řízení zjištěno, odpovídající. Se zbytkem nároku soud poškozenou odkázal do řízení občanskoprávních, kdy samozřejmě není v návaznosti na další dokazování a vývoj stavu poškozené přiznání nejen této, ale případně i vyšší částky.

137. Pokud jde o náhradu nemajetkové újmy poškozenému L[REDACTED], je zde do určité míry situace obdobná jako u poškozené N[REDACTED]. Obžalovaný nese odpovědnost za následky, které u poškozeného nastaly, byť není pochyb, že jejich rozsah a intenzita vyplývá z předchozích fyzických a psychických obtíží nezletilého. Obžalovaný věděl o tom, že má poškozený L[REDACTED] problémy s pomočováním a jak sám uvádí, chápal přinejmenším na laické úrovni rovněž psychické souvislosti, a tudíž musel počítat s tím, že pokud poškozeného svým jednáním dále traumatizuje, může to vést mimo jiné k zhoršení těchto projevů. K tíži obžalovaného jde samozřejmě rovněž to, jak následně nezletilý prožíval reakce svého okolí a průběh trestního řízení, byť sekundární viktimizaci nezpůsobuje sám obžalovaný, je za ni odpovědný (stranou ponecháme případy nepředvídatelných excesů, kterými prohloubí traumatizaci nad pachatelem předvídatelnou míru jiná osoba, kdy nic takového ve věci nebylo zjištěno). To, že poškozený bude prožívat pocity viny, vlastního selhání z toho, že na svody obžalovaného přistoupil (navíc při srovnávání se s bratrem, který obžalovaného dokázal odmítnout), či že u heterosexuálního chlapce může zneužití mužem vyvolat obavy o vlastní sexuální identitu, jsou všechno dopady, které obžalovaný přinejmenším mohl a měl předvídat. Soud může jen hádat do jaké míry a v jakém časovém horizontu se podaří stav poškozeného stabilizovat, nicméně s ohledem na výše rozebraná zjištění je i u tohoto poškozeného na místě poskytnout přiměřené peněžité zadostiučinění a to v částce minimálně 50 000 Kč, kdy obdobně jako v případě poškozené N[REDACTED] se zbytkem nároku poškozeného odkázal na řízení ve věcech občanskoprávních.

138. U poškozených byly uplatněny rovněž zákonné úroky z prodlení. V případě bolestného u poškozené N[REDACTED], jsou úroky požadovány od 14. 7. 2021, tedy ode dne bezprostředně následujícího po dni, kdy byl obžalovaný seznámen s uplatněním tohoto nároku při hlavním líčení. Požadovaná výše úroku z prodlení odpovídá § 2 nařízení vlády č. 351/2013 Sb., dle kterého výše úroků z prodlení odpovídá ročně výši repo sazby stanovené Českou národní bankou pro první den kalendářního pololetí, v němž došlo k prodlení, zvýšené o 8 procentních bodů, kdy repo sazba činila k 1. 7. 2021 0,5 %. V případě ostatní nemajetkové újmy jsou úroky z prodlení požadovány rovněž ve výši odpovídající tomuto nařízení a skutečnosti, že k 1. 1. 2021 činila reposazba 0,25 %. Úroky z prodlení jsou pak požadovány za dobu od 11. 6. 2021, tedy za dobu, která nastala až poté, kdy se obžalovaný s uplatněním těchto nároků na nemajetkovou újmu mohl seznámit v rámci prostudování spisů při skončení vyšetřování dne 8. 6. 2021. Soud shledal, že úroky z prodlení byly uplatněny v souladu se zákonem a proto je rovněž z jím přiznaných částek přiznal tak, jak je uvedeno ve výroku.
139. Pokud jde o poškozeného Š[REDACTED], je situace poněkud odlišná. Byť byla nabídka obžalovaného nepochybně nepříjemným prožitkem, jde o životní „zkušenost“ podstatně méně negativně dopadající na nezletilého, který sice na jedné straně je ve věku, kdy by měl být takových prožitků ušetřen a byl zde konfrontován s tím, že i velmi mile a přátelsky se tvářící osoba mu může činit takovéto návrhy, kdy návazně může být narušena jeho důvěra v dospělé a pozitivní vidění světa, ale nebylo zjištěno, že by fakticky u tohoto poškozeného závažnější dopady nastaly, vše se jeví tak, že v zásadě byl schopen tuto událost zpracovat. Soud tímto nechce bagatelizovat, k čemu i u tohoto nezletilého došlo a nemá důvod pochybovat o matkou popisovaném dočasném zhoršení stavu, nicméně na rozdíl od ostatních dvou poškozených nemá soud za to, že by zde šlo o situaci pro poškozeného Š[REDACTED] natolik intenzivní, aby ve výše rozebraném smyslu bylo nad rámec „základní“ satisfakce formou výsledku trestního řízení na místě přiznávat rovněž peněžitou kompenzaci. Poškozeného proto soud s celým nárokem odkázal na řízení ve věcech občanskoprávních, kdy samozřejmě nemůže vyloučit ani předvídat závěry soudu v případě dalšího rozvinutí dokazování ohledně dopadů činu obžalovaného na poškozeného.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do osmi dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení u Okresního soudu v Kladně. K rozhodnutí o odvolání je příslušným odvolacím soudem Krajský soud v Praze. Odvolání má odkladný účinek.

Rozsudek může odvoláním napadnout:

- a) státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoliv výroku,
- b) obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká, nejde-li o výrok o vině v rozsahu, v jakém soud přijal jeho prohlášení viny,
- c) zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabránění věci nebo zabránění části majetku,
- d) poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody nebo nemajetkové újmy nebo na vydání bezdůvodného obohacení, pro nesprávnost výroku o náhradě škody nebo nemajetkové újmy v penězích nebo o vydání bezdůvodného obohacení.

Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může jej napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí.

Ve prospěch obžalovaného mohou rozsudek odvoláním napadnout kromě obžalovaného a státního zástupce i příbuzní obžalovaného v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojitel, osvojenec, manžel, partner a druh. Státní zástupce může tak učinit i proti vůli obžalovaného. Je-li

obžalovaný omezen ve svéprávnosti, může i proti vůli obžalovaného za něho v jeho prospěch odvolání podat též jeho opatrovník a jeho obhájce.

V neprospěch obžalovaného může rozsudek napadnout odvoláním jen státní zástupce. Toliko pokud jde o povinnost k náhradě škody nebo nemajetkové újmy v penězích nebo k vydání bezdůvodného obohacení, má toto právo též poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody nebo nemajetkové újmy nebo na vydání bezdůvodného obohacení.

Odvolání musí být ve shora uvedené lhůtě, nebo v další lhůtě k tomu stanovené předsedou senátu soudu 1. stupně podle § 251 trestního řádu, také odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo. Odvolání lze opřít i o nové skutečnosti a důkazy. Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává, byť i z části ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného. Odvolací soud odmítne odvolání, které nesplňuje tyto náležitosti.

Odvolací soud zamítne odvolání bez věcného přezkoumání, bylo-li podáno opožděně, osobou neoprávněnou nebo osobou, která se odvolání výslovně vzdala nebo znovu podala odvolání, které v téže věci již předtím výslovně vzala zpět.

Kladno 7. září 2021

JUDr. Ondřej Načeradský, v. r.
samosoudce